

COLEGIUL NAŢIONAL „MIHAI EMINESCU“ BUZĂU

100 de ani de România
100 de ani de Eminescu

Năzuințe

EDIŢIE DE COLECŢIE

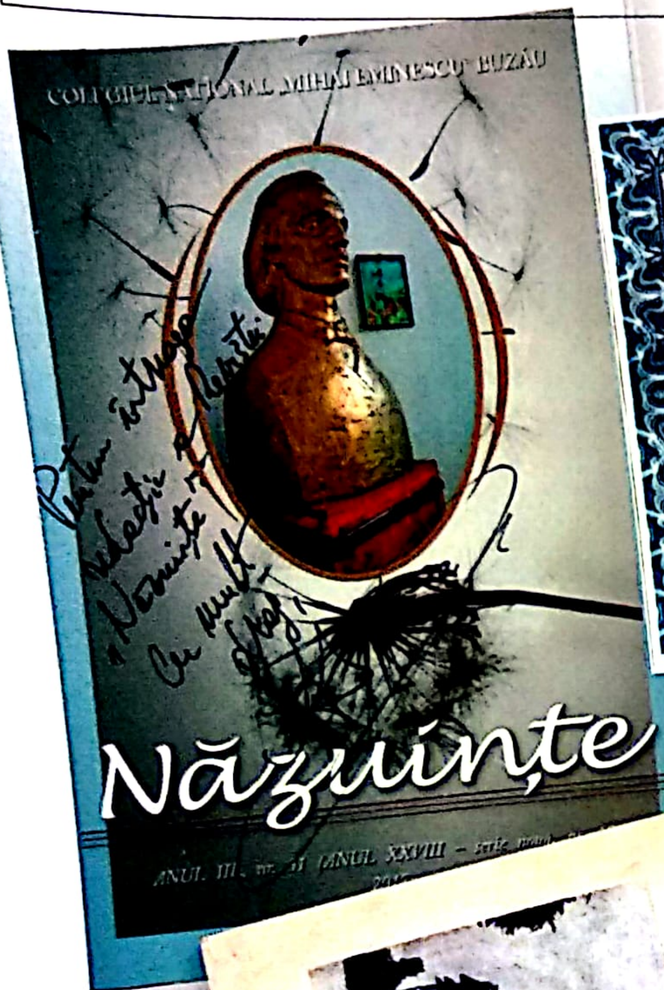
ANUL IL, nr. 32-33 (ANUL XXIX – serie nouă, nr. 13-14)
2018

Năzuințe

Revistă a Colegiului Național „Mihai Eminescu“ Buzău

ANUL IL, nr. 32-33 (ANUL XXIX – serie nouă, nr. 13-14)

„100 DE ANI DE ROMÂNIA, 100 DE ANI DE *EMINESCU*“

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN BUZĂU

CONCURSUL NAȚIONAL
REVISTE ȘCOLARE
ETAPA JUDEȚEANĂ

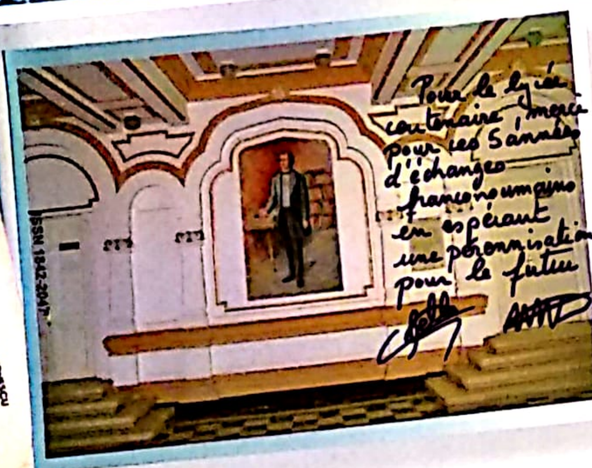
DIPLOMĂ

Se acordă PREMIUL I
Revistei "NĂZUINȚE"
de la COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAI EMINESCU" BUZĂU
Secțiunea REVISTE LICEU, etapa județeană.

Inspector Școlar General, Prof. Florina STOIAN
Inspector școlar pentru educație permanentă, Prof. dr. Veronica TRANDAFIR
Coordonator concurs, Prof. Paula-Georgeta MIHAI

27 MAI 2017

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

ELEVI: *Isabela-Ștefania Coman XF, Narcisa Rusu X A* ***(redactori-șefi)***
Andreea Cristian V B, Emanuel-Andrei Codescu IX G ***(redactori-șefi adjuncți)***
Dragoș Fedeleș IX F, Codruț Tircavu X F, Arina-Codrina Tacu XI A, Sonia Stemate XI C ***(redactori)***
Olivia Gogu IX I, Valentina Bratu X A, Iuliana Dina X A, Ionela-Cătălina Petre X A ***(reporteri)***
Teodora Drăgan X A, Maria Văduva XII C, Alexandru Baciu XII D, Nicoleta Stoica XI E ***(tehnoredactare)***
Ana-Maria Bonciu, absolventă 2013 ***(paginare)***
Andreea Olteanu X A, prof. Elisabeta Sava, prof. Dan Ionescu ***(fotoreporteri)***
Andreea Begu IX F, Lavinia Moise X A, prof. Mirela Crăciunescu ***(corectură)***
Difuzare: *Elena Crantea (administrator), ing. Dan Căpățînă (părinte), prof. Ciprian Rădulescu*
ECHIPA DE PROIECT: *Camelia Voicu (director), Daniela-Mihaela Albu (dir. adj.), profesorii: Nina Marcu, Liliana Caloian, Florentina Dobre, Gabriela-Carmen Năstase, Maria-Monalisa Pleșea, Cristina Tănasă*
Consultant științific, profesor pensionar Relu Stoica
Coordonator de număr: prof. Elena-Roua Dogaru

Adresa: Colegiul Național „Mihai Eminescu", Buzău, Independenței, 22
Tel./fax: 0238.720.278, cod 120 204, email: nazuinteeminescu@yahoo.com

Tipar: Euro Print Company SRL Buzău, 0338.101.253 | europrint2006@yahoo.com

NĂZUINȚE·50

Revista Colegiului Național Mihai Eminescu Buzau se pregătește să împlinească 50 de ani! Frumos jubileu, asociat cu 100 de ani de România, 100 de ani de performanță și excelență în liceul nostru! În arhiva-muzeu a școlii se află procesul-verbal al Consiliului Profesoral din ianuarie 1969, cand s-a luat în discuție necesitatea unei reviste, care să onoreze numele patronului spiritual, pe care liceul îl primise în 2 noiembrie 1958. Reiese că, supusă la vot, propunerea a fost votată în unanimitate, colectivul de redacție fiind coordonat de Clotilda Constantinescu, Florentina Dincă, Petre I. Ștefan, Vasile Cojocaru, Nicolae Ionescu (coautorul primei monografii a liceului, apărută la Semicentenar). Pentru numele revistei au fost mai multe sugestii, **Convingeri, Ramuri, Copacul, Luceafărul, Pagini literare, etc.** S-a impus numele pe care revista îl poartă până astăzi, la îndemnul profesorului Bazil Cojocaru, care a explicat substantivul pașoptist cu formă de plural prin sinonimele **idealuri, dorințe de împlinit, tradiție de menținut**. După 1989, când s-a pus problema schimbării numelui revistei… tradiția era atât de puternică, încât nu s-a mai schimbat nimic! Revista este de 6 ori laureată a concursului național de profil, are numeroase premii la competiții, așa cum reiese din **Monografia presei școlare buzoiene**, din care cităm mai jos.

NĂZUINȚE. Buzău: 9 mai 1969. „Revista Liceului *Mihai Eminescu* Buzău", din 1978, „Revistă a elevilor Liceului de filologie istorie…" din dec. 1994 (serie nouă), „Revistă a Liceului teoretic…", cu nr. 5/2004 „Revistă a Colegiului Național…" A apărut în anul Semicentenarului Liceului. Coordonator **Clotida Constantinescu** (director); red-șef (resp.) Mioara Vergu, după care se perindă alți elevi și profesori: Roxana Mihaela Bratosin, Marina Macău, Doinița Rusu etc.

Concepută ca oglindă în care ne verificăm ideile, sentimentele și urmărim dezvoltarea încrederii în gândirea noastră creatoare, în sensibilitatea noastră".

Dincolo de coordonatele sumarului, publicația reface relieful unor generații care promit o afirmare complexă în diversitatea ei. Creațiile literare, preocupările de istorie și critică literară marchează un punct important în evoluție, depășind momentul acumulărilor normale. Până în 1989, revista va continua să apară sub conducerea profesorilor **Ion Mănoiu** și **Nicolae Catrina**. De-a lungul timpului, la publicația liceului colaborează elevi care vor deveni nume cunoscute ale literaturii și publicisticii românești: Denisa Comănescu, Claudiu Săftoiu, Ovidiu Cameliu Petrescu ș.a. În iunie 2009 apare ca număr festiv, prilejuit de împlinirea a 90 de ani de la înființarea liceului. Tipar executat la Euro Print Company Buzău, ISSN 1842-2047. Din 1998, revista este coordonată de profesoara Elena Roua Dogaru. (op. cit., pag 119-120, autor Viorel Frîncu, absolvent CNME, din promoția 1965).

Numărul dublu 32-33, 2018 este dedicat jubileului **100 de ani de România, 100 de ani de Eminescu.** Textele ilustrează activitățile din calendarul dublului Centenar.

REDACȚIA

O REVISTĂ ȘCOLARĂ...

Reporterii „Năzuințe" au circulat în sus și jos, din anexa până în sala 2.8, inclusiv în cancelarie, purtând în dinți întrebarea **Ce înseamnă pentru dumneavoastră o revistă școlară?** Iată câteva răspunsuri - în completare de editorial.

- Este ca un stup. De departe se vede cutia între flori, albinele zumzăie împrejur adunând polenul.. Puțini văd mierea dinăuntru, așezată cu atâta trudă în faguri!

- Ar fi foarte frumos ca revista liceului să fie mai mult decât o colecție de texte. Să transmită niște valori, să promoveze o tradiție. Consider că fără această motivare, revista se pierde în negura generațiilor.

HERALDICĂ

STEMA Colegiului Național "Mihai Eminescu" din Buzău este de formă rotundă și are ca simboluri distinctive laurii de stejar, chipul lui Mihai Eminescu, literele „CNME", numele localitații "Buzău" și anul 1919.

Simbolurile stemei:

laurii de stejar sunt de culoare aurie, cu detalii negre și încadrează, asemenea unui cerc, chipul lui Mihai Eminescu. Au fost aleși laurii de stejar deoarece frunza de stejar este un simbol național. De asemenea, în volumul *Opere XV Fragmentarium*, Addenda, ediție critică întemeiată de Perpessicius, volum apărut la Editura Academiei Române în anul 1993, se află subcapitolul intitulat „Științele naturale". În secțiunea *Fragmentarium*, coordonată de academicianul Dimitrie Vatamaniuc, sunt cuprinse și multe cunoștințe și interpretări din domeniul biologiei, ceea ce confirmă caracterul universal și geniul Poetului Național. Aici, privitor la adaptarea la mediul natural și social, Eminescu a scris: „Stejarul nu crește pretutindenea, buruienile în tot locul..." și... „Stejarul, oricât de mic ar fi la început, un vlăstar răsărit din pământ, are același caracter, aceeași formă, ca uriașul secular care a dat naștere unui codru de stejari...". Vlăstarii de stejar care răsar din pământul cunoștințelor acumulate de în cei patru ani de învățământ liceal sunt elevii școlii eminesciene buzoiene;

- chipul lui Mihai Eminescu este prelucrat din fotografia realizată de Jan Thomas în anul 1869 la Praga, pe când poetul avea vârsta de 19 ani. A fost aleasă această imagine deoarece este cel mai reprezentativ chip al marelui poet și corespunde vârstei elevilor absolvenți ai unității noastre de învățământ. Prelucrarea s-a făcut în modul „negativ", fundal transparent, iar fața, cu privirea spre partea stângă, este de culoare albă, ca și silueta capului cu umerii;
- literele "CNME" reprezintă prescurtarea titulaturii școlii: "Colegiul Național Mihai Eminescu" și sunt așezate în partea de sus a laurilor, deasupra capului poetului;
- cuvântul "Buzău", precum și numărul „1919" reprezintă numele localității în care unitatea de învățământ își are sediul, respectiv anul înființării instituției. Numele localității și anul înființării sunt așezate pe o panglică albă stilizată, în pareta de jos, peste lauri, sub chipul poetului.

Culorile reprezentative ale Colegiului Național "Mihai Eminescu".

Albastru marin închis (blue navy) – culoare principală. Simbolizează înțelepciunea, încrederea, loialitatea.

Alb, roșu bordo și auriu (culori secundare).

Albul reprezintă puritatea, roșul bordo reprezintă noblețea, iar auriul este culoarea excelenței, a perfecțiunii spirituale.

UNIFORMA

Uniforma Colegiului Național "Mihai Eminescu" din Buzău este de culoare albastru marin închis (blue navy) și este compusă din două piese: sacou și pantaloni pentru băieți, sacou și/sau pantaloni pentru fete.

Sacoul este tip clasic, cu rever, drept pentru băieți și cambrat pentru fete. În partea stângă, în dreptul inimii este brodată cu auriu stema școlii.

Pantalonii sunt clasici, la dungă, cu buzunare laterale și pense. Atât băieții cât și fetele pot opta pentru croială stretch sau regular fit.

Pentru fete, fusta este plisată, scurtă (deasupra genunchilor), cu talie înaltă.

Cămașa exclusiv de culoare albă.

Ca accesorii, se recomandă cravate și/sau eșarfe de culoare roșu închis bordo.

ALTE SIMBOLURI HERALDICE

Zăganul sau vulturul bărbos (Gypaetus barbatus). Pasăre rară, mascota școlii. Folosit îndeosebi la întrecerile sportive. Numele mascotei: „EMI".

Teiul și floarea de tei, arborele simbol al operei eminesciene

Pentru că în fața școlii, pe strada Independenței, unde este amplasată școala, se află tei falnici, CNME este numit și „școala dintre tei".

STEAGUL ȘCOLII

Este de formă dreptunghiulară și prezintă imprimeu cu stema școlii și numele "EMINESCU" scris cu alb dedesubt, font Colegiate, sau numele "Colegiul Național MIHAI EMINESCU Buzău", scris cu alb sub stemă.

IMNUL ȘCOLII

Eminescu, Doina și Ion Aldea Teodorovici (cover Elena Gheorghe).

Pr. prof. ROMEO ENE

100 DE ANI DE EMINESCU

I. ZILELE COLEGIULUI „MIHAI EMINESCU", 15 IANUARIE 2018; INAUGURARE SERBĂRILE CENTENARULUI „100 DE ANI DE ROMÂNIA, 100 DE ANI DE EMINESCU"

10.00 Amfiteatru - Moment poetic – A FOST ODATĂ CA-N POVEŞTI...

Muzica poeziei – melodii pe versuri eminesciene, interpretate de

elevi ai colegiului;

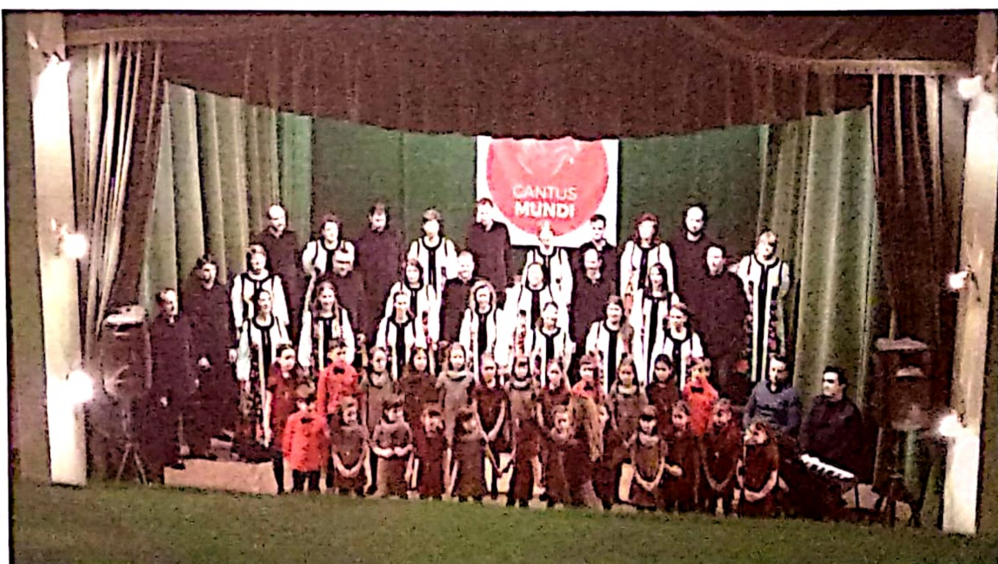
Ce înseamnă să scrii poezie; moment susţinut de elevele Alexia Danciu, Nora Postolache şi Bianca Mihaela Pascu (clasa a X-a C);

Momentul Eminescu – colaborare cu masteranzii de la UNATC Bucureşti;

10.45 Memoria imaginii – vizionarea filmului de prezentare a C.N. „Mihai Eminescu";

11.00 Invitaţii au cuvântul – inaugurarea Serbărilor Centenarului;

Şcoala, tradiţie şi modernitate; schimb de idei între generaţii;

12.10 Ateliere de lectură – Simpozion Judeţean **„A citi. A reciti"**

- Pagina de ştiinţă; amfiteatru
- Pagina de literatură; bibliotecă

Cercul metodic judeţean numărul 5, al profesorilor de biologie, chimie cu tema: **„Ştiinţele, de la teorie la realitate"**, organizator responsabili cerc profesor Palela Rădiţa şi Gheorghe Monica

23 ianuarie2018, Seminar european de formare - organizator, inspector de specialitate al ISJ Buzău, profesor Maria - Monalisa Pleşea, formatori Kari Flornes din Norvegia şi Monique Chauvet din Franţa, experte ale Consiliului Europei de la Stasbourg, din partea Asociaţiei Europene GERFEC. Instituţiile partenere implicate Inspectoratul Şcolar Judeţean, Casa Corpului Didactic şi Colegiul Centenar, gazdă.

Simpozion Regional **„Universul cunoaşterii"**, concurs de creaţie literară „Sub semnul liricii moderne", Concurs de traduceri, Concurs de interpretare vocală, Concurs de recitări.

II. 16 IANUARIE 2018 SERBĂRILE CENTENARULUI

11.30 Conferinţă – scriitorul şi criticul literar Alex Ştefănescu; participă profesorii de limba română şi elevii EMINESCIENI

10.00 – 13.00 Inaugurarea activităţilor desfăşurată de comisiile metodice din Colegiu

1) matematică, fizică,
2) informatică, geografie
3) biologie, chimie;
4) socio-umane (istorie, economie, psihologie, religie);
5) limbi străine;

Calendarul este în desfăşurare şi cuprinde "Armonii de primăvară" cu Alexandru Tomescu (18 martie 2018) şi Corul "Madrigal".

CAMELIA VOICU,
director Colegiu

PROFESOR MERITO LA CENTENARUL COLEGIULUI

Să fii Profesor Merito în apropierea Centenarului școlii tale este cel mai frumos dar pe care-l poți întoarce comunității în care te-ai format. Am urmat cursurile acestui liceu și am revenit, ca profesor, printre oamenii care-mi fuseseră și mie modele.

Am fost întrebată cum poți obține o asemenea recunoaștere. Adevărul este că recunoașterea vine când nici nu te aștepți, tocmai pentru că n-ai urmărit să obții, prin munca ta, o recompensă anume. Nu am așteptat vreodată vreun premiu, însă recunosc că m-am bucurat foarte mult că există oameni, în afara sistemului, care urmăresc și apreciază strădania noastră.

Știu, din proprie experiență, că este foarte greu să fii profesor astăzi. Totul se schimbă necontenit și ai, de multe ori, senzația că te afli pe nisipuri mișcătoare. Elevii au alt profil psihologic, generațiile nici nu seamănă între ele, părinții își doresc foarte mult de la școală, programa și exigențele examenelor ne solicită permanent. Timp este puțin și reușita ține strict de o bună organizare a activității. Să fii profesor înseamnă să iei acasă, cu tine, fel de fel de probleme, cărora trebuie să le găsești o soluție cel puțin acceptabilă, dacă nu creativă.

Distincția **Profesor Merito** este acordată din partea comunității oamenilor de afaceri, în urma unui proces de evaluare foarte complex, care durează mai multe luni. Finalitatea esențială a proiectului este sporirea prestigiului meseriei noastre în societate. Nu există progres fără educație. Pentru a avea o școală bună este nevoie de investiții, dar este nevoie și de creativitate, de pasiune, de profesori dispuși să învețe și ei permament, să renunțe la timpul lor pentru a-și ajuta elevii să intre în lumea ideilor, să facă performanță, să-și construiască un proiect de viață.

M-am gândit, în această perioadă, la cei 23 de ani de învățământ, la modelele pe care leam avut, în familie și la școală, am făcut un bilanț și am ajuns la concluzia că, în bună parte, realizările mele au fost rezultatul unei munci de echipă. Am făcut echipă cu elevii, cu prietenii și colegii mei. Mai cred că a fi profesor bun înseamnă să-i determini pe elevi să iasă din inerție, să-și folosească potențialul și să se maturizeze frumos.

Pasiune, disciplină, tenacitate și bună credință, acestea sunt valorile care mă reprezintă. Aproape de Centenar, C. N. "Mihai Eminescu" Buzău urcă în cercul select al școlilor care au **Profesori Merito**. Este o realitate care mă tulbură și mă face să pășesc cu mai multă responsabilitate în această școală în care am fost elevă și în care se petrece, zi de zi, viața mea de profesor.

prof. dr.
MIHAELA NICOLAE

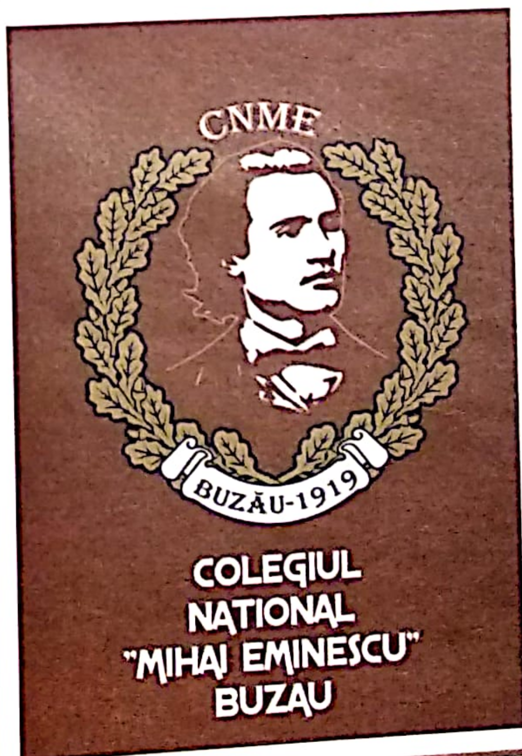
ȘI EU AM FOST LA EMINESCU...

Colegiul „Mihai Eminescu" a fost casa în care am petrecut patru ani, în ale cărei structuri m-am format, care a rămas perpetuu viu în inimă, pe care nu l-am părăsit niciodată mintal și la care am revenit, de fiecare dată, cu o plăcere deosebită, așa cum te întorci într-o casă părintească. Școala pe care o urmezi este primul căutător al valențelor tale profesionale, este, poate, începutul de carieră, pentru că îți deschide nu numai niște orizonturi, dar mai ales niște oportunități. Colegiului „Eminescu" îi datorez mult din ceea ce sunt astăzi. O dată, pentru că, aici, am învățat, cu adevărat, LIMBA ROMÂNĂ. Datorez enorm dascălilor mei, care au avut încredere în mine, bazele formei mele de exprimare, bazele modului de a sistematiza informația și de a o descrie, îi datorez, în egală, măsură Colegiului și, mai ales, corpului profesoral excepțional care s-a ocupat de formarea mea.

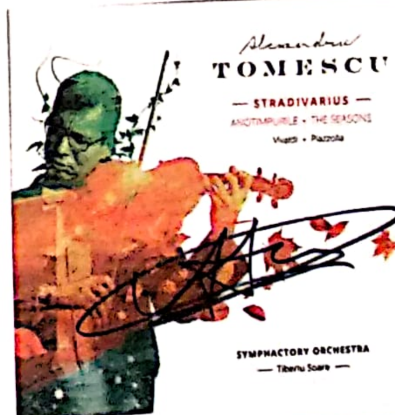
Av. ROXANA MIHAELA CONSTANTINESCU,
absolventă, promoția 1968

ZILELE COLEGIULUI IANUARIE 2018

EMINESCU
DIN 1919

Zăganul sau vulturul bărbos (Gypaetus barbatus). Pasăre rară. Mascota școlii. Folosit îndeosebi la întrecerile sportive. Numele mascotei: „EMI".

ȘCOALĂ AMBASADOR A PARLAMENTULUI EUROPEAN

Proiectele naționale lansate de Parlamentul European sau de Comisia Europeană prin sprijinul financiar acordat ONG-urilor pentru alternativele educaționale, se bucură de mare renume în **Colegiul Național „Mihai Eminescu"**. Programul național "Școli Ambasador ale Parlamentului European" promovează cetățenia participativă în rândul tinerilor. Scopul programului este acela de a crește gradul de informare al tinerilor cu privire la Uniunea Europeană, oferindu-le mijloace active de învățare. Aceștia promovează instituțiile europene, drepturile și obligațiile cetățenilor U.E., militează pentru exercitarea dreptului la vot a tinerilor în alegerile europarlamentare etc., utilizând instrumente realizate de specialiști europeni (manuale pentru elevi și profesori). Programului Național "Școli Ambasador ale Parlamentului European", este inițiat de Parlamentul European și coordonat în România *de Biroul de Informare al Parlamentului European în România prin APDD Agenda 21* București. 25 de licee au fost anul acesta școli pilot care au obținut titlul onorific de Școli Ambasador ale Parlamentului European. Programul a fost lansat in 2011, in câteva state europene, fiind generalizat în 2017 la toate statele membre UE.

Obiectivele vizate sunt:

- îmbunătățirea cunoștințelor despre Europa și democrația parlamentară europeană în rândul tinerilor,
- rolul pe care Parlamentul European îl are în procesul decizional european;
- elevii vor fi familiarizați cu ce înseamnă UE pentru viața lor de zi cu zi și ce pot face ei pentru ca Europa să fie, în viitor, așa cum și-o doresc,
- rolul tinerilor, ca factor de decizie la nivel european prin prezența la vot, la alegerile europene din anul 2019.

Câte 15 elevi și 5 profesori au aderat în fiecare școală la proiectul ambițios. Au desfășurat activități diverse și importante pentru cunoașterea UE de către elevi, de cetățeni activi racordați la viața de zi cu zi a uniunii.

Echipa de ambasadori juniori și seniori din C.N."M. Eminescu" Buzău a inițiat o serie de activități inedite, complexe și de anvergură la nivelul județului, ceea ce i-a adus recunoașterea titlului onorific de "Școală Ambasador a Parlamentului European".

Au participat elevi și profesori implicați direct în activitățile proiectului: 18 ambasadori juniori; 8 ambasadori seniori; 18 elevi beneficiari ai lecțiilor pe baza manualului; 18 elevi care s-au implicat în organizarea activităților.

Un mare număr de elevi au fost beneficiari indirecți ai activităților proiectului: 1271 elevi din alte clase, la care ambasadorii juniori au prezentat proiectul , elevi din alte școli: 17 școli generale și licee din județul Buzău/ 3 clase/școală/ 1700 beneficiari, 80 profesori din școală care au participat la program în cadrul activităților.

Un număr mare și categorii de beneficiari indirecți ai programului (comunitate locală, alți profesori) sunt 50 cadre didactice din școlile în care proiectul a fost diseminat pe bază de parteneriat; 1000 părinți din Asociația de părinți a liceului; 200 persoane în Campania de informare a cetățenilor în Piața Daciei și în Crâng, în parteneriat cu Primăria Buzău; Circa 3000 de audienți, la postul național de radio - Radio România Actualități.

Evenimentele care au fost organizate în afara școlii sunt :

- Campania "Tineri cetățeni europeni informați!" s-a desfășurat în 17 școli cu: banner, fluturași,
- Campania de promovare, Ziua Europei, într-un spațiu public din Buzău,
- Conferință de presă la Primăria Buzău,
- Igienizarea parcului Crâng,
- Crosul primăverii – "Start Verde – start", 2500 de participanți,
- Diseminarea informațiilor din proiect la Radio România Actualități.

Prin seminarii și prezentări directe, în cadrul întâlnirilor formale cu elevii altor școli din județul Buzău și din liceele sau școlile din **Regiunea de Dezvoltare SE a României**, implicând și structura Avocatul Elevului, elevii și profesorii, viitori ambasadori, au prezentat în cadrul a 15 școli și licee din județul Buzău și din județul Vrancea rolul Parlamentului European și pe cel al instituțiilor europene pentru a promova drepturile cetățenești în cadrul campaniei "Împreună pentru tinerii Europei"

Profesorii și elevii ambasadori seniori și juniori, după un orar afișat, au prezentat simbolurile EU

şi instituţiile UE, rolul Parlamentului European, drepturile şi îndatoririle cetăţenilor europeni prin intermediul spaţiului amenajat din holul şcolii, dotat cu: palsmă, laptop, conexiune internet, boxe, stik, minibibliotecă, masă şi scaune.

În Săptămâna Europeană, în 5 - 6 mai 2017, în parcul Crâng, elevii ambasadori: Sitaru Cristina, Toma Sebastian, Grădinaru Rareş, Tacu Arina, Stoica Nicoleta şi 20 de elevi voluntari ai Centrului de Excelenţă al CNME Buzău, au participat la acţiunile organizate în parteneriat cu: Primăria Buzău, Clubul Sportiv XM Raid şi ONG-ul "Spirit civic şi patriotism": igienizarea parcului, Crosul primăverii, competiţii în aer liber, conferinţa de presă de la Primăria municipiului Buzău, prin care au promovat cooperarea pentru un mediu curat.

Ziua de 9 Mai, Ziua Europei a fost complexă prin manifestări:

Dezbatere susţinută de europarlamentarul Andi Cristea, fost elev al C. N."M. Eminescu" Buzău

Dialogul cu tinerii, elevi ai şcolii şi invitaţii din 7 licee a durat 2 ore, tematica abordată fiind diversă şi europeană: educaţia şi sistemul educaţional european, sistemul de securitate al UE, drepturile omului şi rolul cetăţeniei active care vizează tinerii europeni, alegerile europarlamentare, rolul Parlamentului European, etc. A răspuns la întrebările interesante ale elevilor; a pus la rându-i întrebări la care a primit răspunsuri interesante din viaţa societăţii europene aşa cum este percepută de tineri. Comunicare reală şi constructivă, directă prin care elevii şi profesorii participanţi au aflat informaţii şi amănunte legate de problematica UE.

Seminarul a contribuit la îmbunătăţirea cunoştinţelor despre Europa, Parlamentul European şi democraţia parlamentară europeană în rândul tinerilor.

Mesajul transmis de domnul eurodeputat Andi Cristea, elevilor şcolii a fost acela de a învăţa pentru a deveni profesionişti în orice domeniu al vieţii sociale, economice, politice, de a avea curaj să-şi susţină ideile în public aşa cum s-a întâmplat în cadrul seminarului.

Directoarele şcolii: Voicu Camelia - dir. şi Albu Daniela - dir. adj., coordonatorul proiectului, împreună cu 2 eleve ambasadoare junior: Mocanu Teodora şi Stoica Nicoleta, au promovat la emisiunea "C-am pus punctual pe I" proiectul şi activităţile din Ziua Europei.

Echipa formată din: Matara Maria- prof. ambasador senior şi Buzea Alexandru Mihai ambasador junior, a realizat site-ul proiectului.

Interviul, cu elevii şi profesorii ambasadori ai Parlamentului European, cu d-na Cristina Moise, reporter corespondent al Radio România Actualităţi, s-a desfăşurat în data de 7.06.2017. A cuprins activităţile desfăşurate şi diseminarea informaţiilor despre cetăţenia europeană, rolul Parlamentului European, drepturile cetăţenilor şi implicarea tinerilor în problematica UE. Se difuzează pe 9 iunie.

Prezentarea proiectului realizat de CNME Buzau in cadrul galei de decernare a titlului european "Şcoli ambasador ale Parlamentului European", in 15 iunie 2017, la Biroul de informare al Parlamentului European din Bucureşti a încununat succesul acetui proiect in scola noastra.

Participarea echipei la Ziua"Euroscola", din 12 oct.2018, in Parlamentul European din Strasborg, a determinat experientele impartasite cu elevii si profesorii din toate cele 28 de state membre ale UE despre acest proiect. Delegatia noastra a participat la dezbaterile cu vicepresedintele Parlamentului European, la o simulare, pentru o zi,a unei sesiuni de lucru in comisii multilingve, create din elevii tuturor statelor participante, care au jucat rolul serios al europarlamentarilor si au votat legi precum cele din domeniul: energiei regenerabile, fortei de munca actuale, studiilor pentru tineri, protectiei datelor, protectiei mediului inconjurator si viitorului european. Şcoala noastră a fost prezentată de elevul Pertu Haralambie de la cls. a XI-a C. S-a remarcat in calitate de moderator pentru grupa

multilingva si elevul Petroiu Viorel, cls. a XI-a I.

Echipa de ambasadori juniori şi seniori ai Parlamentului European din CNME Buzau este formatat din: ambasadori seniori: **Albu Daniela – coordonator proiect, dir. adj., Voicu Camelia – director, Delcea**

Carmen, Palela Rădița, Haralambie Monica, Crăciun Cerasela, Costache Mihaela, Staicu Camelia, Matara Maria și ambasadori juniori: Mocanu Teodora, clasa a XI-a A, presedinte CSE, Toma Cristian-Sebastian, clasa a X-a , Haralambie Petru, clasa a X-a C, Grădinaru Rares-Mihai, clasa a IX-a E, Tacu Arina-Codrina, clasa a X-a A, Antonie Daria-Maria, clasa a IX-a G, Ilea Ana Maria, clasa a X-a I, Constantin Andreea, clasa a X-a I, Bogdan Albu, clasa a XI-a H, Arion Laura-Andreea, clasa a IX-a G, Sitaru Angela Christiana – clasa a IX-a E, Stoica Nicoleta, clasa a X-a E, Borcilă Andrada-Maria, clasa a X-a G, Cășaru Sorinel-Adrian, clasa a XII-a E, Viorel Petroiu - clasa a XI-a , *Buzea Alexandru* Mihai – clasa a XI-a I.

În prezent echipa s-a mărit cu 24 de elevi viitori ambasadori juniori si 4 profesori.

Sustenabilitatea proiectului - Echipa ambasadorilor seniori și juniori din CNME Buzău, continuă proiectul și promovarea instituțiilor, simbolurilor UE, drepturilor cetățenilor din UE prin:

- Campania în cadrul Consiliului Județean al Elevilor,
- Școala de vară ”Avocatul Elevului” Băișoara, septembrie 2017,
- Parteneriat e-twening cu școli din UE,
- Parteneriat Erasmus plus.

Un proiect ambițios care a ridicat ștacheta foarte mult pentru școlile care vor adera la acesta în viitor și a adus o binemeritată răsplată, participarea unei părți din echipă la Ziua Euroscola din parlamentul European din Strasbourg. Abilitățile și deprinderile însușite de elevi și profesori se vor regăsi în participarea activă la procesul decizional.

ARINA TACU, XI A
THEODORA MOCANU, XII A

prof. DANIELA MIHAELA ALBU, director adjunct al Colegiului

PODUL DE FLORI... ȘI DE CĂRȚI

Liceul Teoretic **„Ion Creangă" din Soroca**, Colegiul Național „Mihai Eminescu" din Buzău și Casa Corpului Didactic Buzău au încheiat recent Protocolul de parteneriat educațional intitulat „Români de pretutindeni". Colaborarea, mijlocită de doi veterani ai relațiilor ce unesc ținuturile buzoiene și sorocene de un sfert de veac, profesoara Ana Bejan și avocatul Mihai Sălcuțan, a fost parafată în ziua de 16 septembrie 2017 la Soroca. Protocolul prevede organizarea de schimburi profesionale între profesori, activități culturale de interes școlar cu participarea elevilor din ambele unități de învățământ, colectarea de carte din producția editorială românească pentru dotarea Bibliotecii LT „Ion Creangă". Prima întâlnire la nivel de profesori va avea loc la sfârșitul primei săptămâni din luna octombrie a.c la Soroca, cu ocazia sărbătoririi împlinirii a 30 de ani de existență a instituției de învățământ sorocene. Parteneriatul se bucură de acordul și sprijinul Inspectoratului școlar județean Buzău și al Direcției de învățământ a raionului Soroca...

La intrarea în LT „Ion Creangă" oaspeții au fost întâmpinați cu deosebită căldură de profesori și elevi îmbrăcați în costume populare, care le-au oferit tradiționala pâine și sare, un minunat colac moldovenesc. În mediul plăcut și prietenos al Cabinetului metodic a fost prezentată istoria și performanțele instituției în care își desfășoară activitatea 751 de elevi și 35 de profesori... Directoarea Camelia Voicu a prezentat colegiul buzoian, precizând că în anul 2019 acesta se pregătește de sărbătorirea centenarului și unul dintre obiectivele propuse este apropierea de românii aflați în spațiul geografic familiar patronului spiritual al liceului, Mihai Eminescu. O asemenea legătură există deja, cu frații de neam din **Cernăuți**. A fost aleasă **Soroca** pentru că piatra de temelie este pusă, că există deja legături în multe domenii, că este acumulată experiență și sunt stabilite relații interumane puternice. Persoanele care au făcut parte din delegația buzoiană, avocatul Mihai Sălcuțan și profesoara Ana Chitan, sunt foști elevi ai liceului "Eminescu".

La semnarea actului de colaborare a fost prezentă conducerea liceului, ex-prefectul de Soroca, prof. Ana Bejan, șeful Direcției de învățământ raionale, prof. Ghedanie Donos, profesori, elevi. Membrii delegației buzoiene. Directorul Anatol Iavorschi a menționat că acordul este benefic instituțiilor partenere și a exprimat convingerea că el va contribui la creșterea prestigiului acestora în comunitățile în care își desfășoară activitatea și nu numai. Șeful Direcției de învățământ raionale, prof. Ghedanie Donos, a felicitat părțile semnatare, le-a urat succes în concretizarea acțiunilor propuse și le-a asigurat de acordarea sprijinului necesar. Avocatul Mihai Sălcuțan a făcut trimitere la prietenia care l-a unit pe **Mihai Eminescu** de **Ion Creangă** și a urat ca legătura dintre liceele ce le poartă numele să fie la fel de trainică și să aibă un ecou puternic în tot arealul românesc. Pentru biblioteca școlii a oferit un set din cărțile sale...

Din presa locală, Republica Moldova

MAGAZINUL ORHIDEEA
REDUCERI
LICHIDARE DE STOC

AGENȚIA DE TURISM
str. Ștefan cel Mare 16/17
tel. 0(230) 3 15 25, 069850101

Observatorul de Nord

observatorul.md | SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT fondat la 3 noiembrie 1998 | 08(925) • 23 februarie 2018 | Prețul 4 lei

Îndrăgostiții de pe strada Speranței

Să luptăm pașnic pentru Unire...

prof. ***ANA BEJAN,***
Liceul „Ion Creangă", Soroca

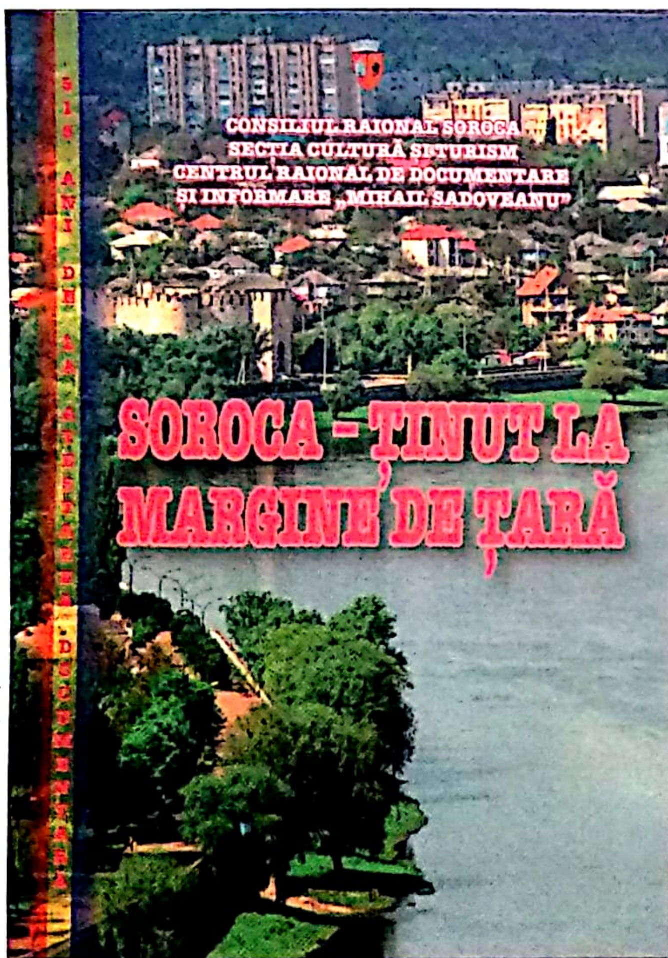
SOROCA, ORAȘ DE SUFLET

În luna februarie, împreună cu școala mea, am fost într-o vizită la Soroca, un oraș din nord-estul Republicii Moldova care se află la granița cu Ucraina. Aici funcționează un muzeu de istorie și etnografie care include și Cetatea Soroca înființată de Ștefan cel Mare în anul 1849. Despre istoria orașului și despre personaje marcante ale orașului Soroca am învățat și la școală, unde profesorii și elevii **Liceului Teoretic "Ion Creangă"** au susținut o activitate minunată în care ne-au prezentat, puțin câte puțin, evoluția acestei cetăți.

Activitățile la școală, pe lângă faptul că ne-au relaxat, având în vedere că a fost o plăcere să ascultam și să privim persoane cu o cultură vastă și o experiență de viață unică, ne-au adus în vedere lucruri pe care eu, una, nu le știam. Tot la școala din Soroca, am asistat și la momente artistice, atât din partea noastră, a elevilor de la **Colegiul Național "Mihai Eminescu"**, cât și din partea elevilor soroceni. Scenete, melodii, dans popular, toate acestea ne-au "încălzit" privirile și sufletele. Deși totul s-a petrecut în perioada mărțișorului, plapuma de zăpadă care învelea orașul a fost nelipsită, făcând o atmosferă de povești. O poveste rămâne și după ce noi am plecat de acolo, o poveste frumoasă, de neuitat!

Elevii buzoieni au fost cazați de către elevii soroceni cu multă căldură. Aburul ceaiului de dimineață ne pregătea pentru gerul de afară, iar mâncarea delicioasă, cu denumiri ciudate pentru noi, îmi face papilele gustative sa plângă de dor. Faptul că am stat în casele lor ne-a adus o experiență nouă, ne-a învățat să pășim pe un spațiu necunoscut pentru noi, dar care a devenit foarte rapid un spațiu plăcut și care ne dădea impresia că aparținem acelui loc. Astfel, ne-am apropiat foarte ușor și am început să ne cunoaștem, obiceiuri, expresii și rețete.

Acolo, nu m-am simțit ca o străină care abia călcase într-o casă, ci ca o membră a familiei primită cu prietenie si admirație. Pentru a rămâne o amintire vie unii pentru ceilalți, ne-am dăruit cate un cadou simbolic. O carte. De ce o carte? De ce nu altceva? Pentru că, o carte în limba română, lucrul ce ne leagă cel mai mult sufletește, cu siguranță ne va face să ne gândim unul la celălalt în momentul în care o citim. Cert este că nimeni nu a plecat din acel loc fără cel puțin o carte, deoarece am primit una și de la doamna director adjunct, scrisă chiar de dumneaei. O creație care prezintă armonios experiența de viață a unui om cu un suflet frumos.

Această călătorie mi-a schimbat mentalitatea, mi-a arătat că sufletele de copii există în trupurile trecute deja prin viață. Când mă refer la suflet de copil, nu mă refer la imaturitate, sau la un suflet plăpând, ci mă refer la un suflet pur, plin de bunătate, care vede partea bună a lucrurilor și consideră toți oamenii ca fiind egali. Oamenii de acolo dau impresia că trăiesc într-o armonie, deoarece inimile lor nu par să fi fost vreodată atinse de vreun necaz, iar ei nu arată tristețea, arată bunăvoință și căldură, iar din acest motiv eu îi consider un exemplu.

Aștept cu nerăbdare vizita colegilor din Soroca, nu doar pentru că îmi este dor să îi revăd, ci și pentru ca îmi doresc ca și noi să le arătăm locurile minunate ale Buzăului, să înțeleagă de ce ne mândrim cu acest loc. Acest parteneriat a condus la contopirea inimilor, inimi frumoase, dornice de a învăța lucruri noi și de a pătrunde pe tărâmuri necunoscute. Această experiență m-a făcut sa apreciez oamenii si lucrurile care mă înconjoară și a amplificat mândria mea de a fi buzoian.

Diana Banu, XI I
Andreea Colțeanu, IX D
Alina Sterie, IX A

ANA BEJAN, O MUCENIȚĂ A ZILELOR NOASTRE

În Sfânta Săptămână a Patimilor, am ales să scriu despre oameni ale căror fapte depășesc și transgresează preocupările noastre prozaice, în aceste vremuri în care goana după iluzorii acumulări materiale ne răpește liniștea sufletească și răgazul de a conștientiza că „...lumea asta mare e o clipă suspendată / Că-ndărătu-i și nainte-i întuneric se arată / Cum s-o stinge totul piere ca o umbră-n întuneric / Căci e vis al neființei universul cel himeric", așa cum spus-a Eminescu.

A trecut o lună de când delegația Colegiului Național „Mihai Eminescu", din care am făcut și eu parte cu mare plăcere, s-a întors din a doua vizită pe care a făcut-o la confratele său întru educație, Liceul Teoretic „Ion Creangă" din Soroca, Republica Moldova. Prilejul a fost oferit de Zilele Crengiene, prin care colegii noștri de peste Prut își omagiază patronul spiritual, dar proiectul de parteneriat „Prieteni de pretutindeni" în cadrul căruia s-a înscris această vizită a vizat un obiectiv comun mare și nobil deopotrivă, și anume Comemorarea Centenarului Marii Uniri, anticipând data sfântă de 27 martie.

Despre colegii noștri de la catedră, despre colegii elevilor noștri de acolo veți putea citi în alte materiale sau articole din această revistă. Eu aș dori să mă refer la un om deosebit care nu se mai află nici la catedră și nici în biroul de prefect pe care l-a ocupat cu cinste odată, fiind singura femeie care a primit încrederea bărbaților și a cetățenilor care au votat-o și care nu i-a dezamăgit niciodată, oricâte oprelişti și prejudecăți a întâmpinat.

Este vorba despre doamna Ana Bejan – o muceniță a acestor vremuri, cu trup și suflet dăruite de-o viață pentru idealuri nobile închinate ideii de românitate. Așa o văd eu, așa mi-a fost prezentată, așa mi s-a revelat din ce-am auzit și am văzut prin comunicare directă, atât cât a fost posibil, căci e o persoană foarte ocupată să-și împartă atenția către toți și toate, pentru ca nimic să nu-i scape din ceea ce-și propune să înfăptuiască.

Frapează această doamnă printr-o aparentă simplitate a înfățișării, a comportamentului, înscrise într-o zonă a firescului atribuit oricărui om obișnuit, însă cum aparențele înșală mai mereu, abia după ce îi auzi vorbele și îi captezi privirea ageră ce emană inteligență și mai degrabă înțelepciune, abia atunci realizezi că ai de-a face cu o personalitate în adevăratul sens al cuvântului.

Nu este nici scopul, nici locul aici pentru detalii, sunt convinsă că n-ar ajunge paginile revistei pentru a înșira lucrurile deosebite care i-au încununat activitatea acestei neobosite femei. Atât vreau să subliniez deocamdată: că este o adevărată muceniță care, alături de alți doi arhangheli – avocatul Mihai Sălcuțan și de părintele preot Mihail Milea, ambii de partea aceasta a Prutului, din țara mamă, luptă neîmpidicați de vârstă și circumstanțe să mențină vie, neatârnată și animată de „flacăra recunoștinței" puntea dintre inimile care bat românește.

Unanim recunoscuți de o parte și de alta a Prutului care ne desparte, și mai cunoscuți de buzoieni și de cei din Soroca, cei trei misionari ai românismului fac tot ce le stă în putere pentru a înlesni schimbul de valori materiale și spirituale care poate conduce la împlinirea marelui deziderat.

La o vârstă la care alte femei preferă plimbările cu nepoțeii în parc sau o lectură plăcută în fotoliu, doamna Ana Bejan luptă, și luptă, și luptă! Cu problemele de sănătate, cu indolența oamenilor, cu ideile refractare! Azi la o instituție, mâine la alta. Azi la Buzău, mâine la Chișinău. Azi la o serbare, mâine la o activitate caritabilă. Azi la o bibliotecă, mâine la hramul unei biserici. Azi întâmpinând un grup de oaspeți, mîine însoțindu-i pe soroceni peste graniță, acasă la frații români. Mereu pe drumuri. Mereu în miezul evenimentelor. Nici n-ai zice că s-a născut în 1940, pe când Mișcarea Legionară își făcea de cap prin Regat. Așadar, un om fără vârstă, iar prin fapte, -- o muceniță, un chip ce amintește de „Dăscălița" lui Octavian Goga: „Cununa ta de zile și de visuri / Au împletit-o rele ursitoare, / Ca fruntea ta nu-i frunte de zăpadă / Și mână nu-i atâtea știutoare!"

Fie ca Dumnezeu să-i dăruiască șansa de a trăi clipa cea mare când frumoasa Basarabie, fiică vitregită de lăcomia istoriei, va deveni doar o zonă geografică mai îndepărtată pe harta României Mari, a cărei identitate s-a scris prin aceeași limbă și același neam care a păstrat-o ca pe o comoară neprețuită.

Am întâlnit la Soroca mulți oameni deosebiți, pe oriunde ne-a îndrumat pașii doamna Ana Bejan, de la profesori, învățători, educatori, bibliotecari, până la reprezentanți ai autorităților locale sau artiști, însă mărturisesc sincer că prezența Domniei Sale o păstrez proaspătă în minte, iar sufletul mă îndeamnă să-i spun: „-- Să ne trăiți, stimată doamnă! Vă mulțumim că existați!"

prof. NINA MARCU

SE POATE ÎNVĂȚA SĂNĂTOS!

Colegiul Național „Mihai Eminescu". A doua mea casă. Am ales să studiez la acest colegiu pentru a mă dezvolta cât mai bine la un nivel superior. După ce a fost citit pentru prima dată catalogul clasei din care fac parte, am cunoscut-o pe doamna dirigintă, Costache Mihaela, care a reușit să-și întindă și să cuprindă cu brațele puișorii clasei ei - clasa a V-a B. A fost prima noastră îmbrățișare de grup. Suntem uniți, atenți, mai ales ca suntem 10 fete și 16 băieți. Din primele zile am socializat și așa am reușit să ne cunoaștem mai bine. Am devenit o adevărată familie. Doamna dirigintă este profesoara noastră de **istorie** și reușește să ne captiveze atenția tuturor în minunatele călătorii în timp înainte de Hristos. Orele de istorie sunt interesante și pline de viață cu ajutorul câtorva picanterii.

Orele de limba și literatura română se desfășoară într-un mod cu totul deosebit, ceea ce ne face să devenim nerăbdători în așteptarea următoarelor ore, alături de doamna profesoară Mihalcea Liliana. Fiecare oră începe cu renumitul "minut de lectură", pregătit cu mare răbdare și teleportându-ne în locuri și momente diferite de la o oră la alta, încheind călătoria cu jurnalul orei. Uneori alternăm cu prezentare de carte, pentru a-i determina pe colegi să devină curioși să răsfoiască și să pătrundă în minunata lume ascunsă între cele două coperți. De asemenea, colegiul nostru reușește să aducă în rândurile noastre mari scriitori. Am avut plăcerea deosebită să o întâlnesc pe Adina Popescu și să conversez , astfel obținând primul meu autograf pe o carte.

Matematica, alături de d-na profesoară Ionescu Valentina, este un fascinant joc al cunoașterii cifrelor, numerelor. Fiecare ecuație, fracție, ridicare la putere, explicate cu zâmbetul pe buze, aduce fericirea înțelegerii pe chipul tuturor elevilor.

Îmi plac foarte mult **limbile străine**. Consider că fiecare dintre ele, ne ajută să ne dezvoltăm, să înțelegem și să descoperim alte culturi. Sunt fericită că aici pot să învăț trei limbi străine la fel de importante: engleza, franceza și germana.

Îmi place că în acest colegiu am reușit să văd imaginea frumoasă a **notelor muzicale**. Cum? Să vă explic. Cu încrederea acordată de domnul profesor, fiecare copil, indiferent de calitățile sale vocale, devine un mic artist pe o scenă imaginară care pune stăpânire cu mare ușurință pe microfon făcând karaoke. Domnul profesor de educație muzicală ne ajută să pregătim momente deosebite pentru evenimentele organizate de C.N.M.E. precum balul boboceilor (care a fost o premieră anul acesta), serbarea de Crăciun, Serbarea de 8 Martie având ca invitate de onoare cele mai dragi ființe ale noaste, mamele.

Săptămâna altfel a cuprins evenimente importante, dedicate poetului național Mihai Eminescu, la care au participat mulți elevi din toți anii de studiu. Mi-a plăcut în mod deosebit clubul de lectură "Elefanții joacă Biliard" și prima ediție a Concursului de recitare „Mihai Eminescu", unde am obținut premiul I, cu poezia "Atât de dulce". Nu voi uita niciodată aceste momente deosebite, pline de emoție și entuziasm.

Mă bucur că pot lua parte la evenimentele organizate cu ocazia **Centenarului Colegiul Național „Mihai Eminescu"**. Au fost colectate interviurile unor elevi și foști elevi din această perioadă, înglobând totul într-un material video reprezentativ. De asemenea, școala noastră a găzduit, cu această ocazie, un concert extraordinar de vioară interpretat de Alexandru Tomescu.

Colegiul nostru organizează și evenimente caritabile. În „Săptămâna altfel" au fost colectate cărți pentru copiii din Republica Moldova, municipiul Soroca.

Dreptul la educație este cel mai important, educația fiind esențială în dezvoltarea noastră personală. Cu fiecare oră la care particip, mă simt mai înțeleaptă, cu un bagaj nou de cunoștințe care îmi sunt necesare cu siguranță în viitor.

Fiecare zi petrecută în această instituție este o oportunitate pentru noi de a evolua. Cu ajutorul cadrelor didactice, fiecare oră din zi devine o minunată călătorie în labirintul cunoștințelor.

ANDREEA CRISTIAN, V B

EU SUNT ROMÂNIA!

1 decembrie 2017. Catedra de istorie din Colegiu a organizat comemorarea Zilei Naționale într-o zi... când tradițional și legal, elevii, întreaga națiune avea liber! Am fost la parada militară, am fluturat stegulețe de la balcon, am încercat să fim acolo într-o **Românie Întreagă.** Iată **mesajele de suflet** puse la vedere în holul de marmură caldă al Colegiului:

Iubesc România pentru că aici m-am născut.

Eu respect România deoarece este țara mea natală.

Pentru că aici este pământul sfânt al strămoșilor.

Iubesc România deoarece are oameni buni și curajoși.

Iubesc întreaga Românie!

Iubesc România pentru că aici îmi e SUFLETUL!

Iubesc România pentru cultură, pentru oamenii pe care i-a dat și pentru tradițiile minunate.

Iubesc România pentru istoria ei, pentru valorile încă păstrate, pentru oamenii și sentimentele lor încă vii.

Respect România. Este țara în care m-am născut și în care am realizat multe lucruri frumoase.

Iubesc România pentru că face parte din mine, cea de ieri și de azi.

Pentru că este frumoasă și are toate formele de relief și îmi place marea.

Respect România deoarece este țara mea natala și trebuie să o respectăm.

România este o țară superbă cu oameni primitori și inteligenți. Iubesc România pentru că aici m-am născut, pentru că este țara mea!

ROMÂNIA... Ce cuvânt minunat, care exprimă Patria Română!

Oameni buni și primitori.

Iubesc România pentru că are oameni inimoși.

Mie îmi place România pentru că este o țară bogată, cu multe peisaje spectaculoase și aici m-am născut.

Unicele priveliști!... și Româncele!

Îmi iubesc țara deoarece deține toate peisajele posibile și oameni prietenoși, darnici.

Iubesc România pentru că nicăieri nu-i ca acasă!... Tradițiile.

Iubesc România deoarece este țara mea.

Iubesc apa plată. Iubesc peisajele. Nu iubesc mizeriile.

Eu respect România deoarece este țara unde am crescut, unde am copilărit, unde am făcut primii pași și unde mi-am făcut prieteni.

Iubesc România pentru că aici văd, în fiecare zi, printr-o fereastră deschisă, viitorul!

Iubesc România,/ Țara în care m-am născut,/ Țara în care am crescut/ Și în care am văzut/ Pentru prima dată marea./ Ea e țara mea de suflet,/ Care m-a văzut mereu,/ Cât de fericită am fost,/ Să fiu cetățeanul său.

Iubesc România pentru Transfăgărășan.

Iubesc România, „ țara mea de glorii, țara mea de dor"!

Iubesc România pentru limba română, care are întotdeauna dreptate!

prof. GABRIEL NICOLAE

24.01.2018. Am avut din nou zi liberă, de data aceasta pentru Mica Unire! Nu există Unire mică sau mare, **Unirea** e una și sfântă! „Hai să dăm mână cu mână/ Cei cu inima română.../ Amândoi suntem de-o mamă/ De-o făptură și de-o seamă/ Ca doi brazi într-o tulpină/ Ca doi ochi într-o lumină!" Știți voi mai departe versurile domnului Vasile Alecsandri... (Același poet este și autorul versurilor **Imnului Regal**).

Unirea este, în spațiul carpato-danubiano-pontic, mai veche de 2000 de ani. Faptul că sărbătorim Centenarul Unirii împreună cu apropiatul Jubileu de 100 de ani ai Colegiului nostru ne unește și mai mult, ne motivează să sperăm mereu într-o **Românie Întreagă** „de la Nistru până la Tisa".

EMINESCU, POEM CU POEM...

ÎNTÂLNIRE CU ALEX ȘTEFĂNESCU

Amfiteatrul freamătă... după 15 ianuarie, Ziua Patronului Spiritual și Calendarul Centenarului Colegiului Național " Mihai Eminescu "... întâlnirea cu criticul și istoricul literar Alex Ștefănescu, organizată de Comisia metodică de română din liceu, pare cadoul perfect și preferat pentru umaniștii Eminescieni... Așteptarea se prelungește din motive tehnice – mașina cu cărți a domnului Ștefănescu nu a putut face față pe autostrada Mizil – Rm. Sărat!

Întâlnirea pornește cu o IPOTEZĂ surprinzătoare: "**Eminescu a cam fost omorât prin manualele școlare**", sufocat de analize, comentarii, aparat critico-istorico-literar, termenii tehnici de teoria literaturii, termenii și mai puțin accesibili ai didacticii moderne... Un critic literar nu este un om de știință, afirmă distinsul invitat, autorul **Istoria literaturii române contemporane** (2002) pentru că literatura nu progresează, ea se dezvoltă prin autorii de cărți, dar mai ales prin lectura mereu proaspătă, vie a generațiilor. [Tânăra generație din amfiteatru freamătă afirmativ.] În ce măsură lectura textelor eminesciene îl împrospătează sau îl menajează și îl trimite în uitare sau în sufocare evlavioasă, prin înfășurarea în cearșafuri ude de laudă, pe Patronul Spiritual, pe etalonul de aur al culturii și literaturii noastre?

Dl. Alex Ștefănescu formulează primul argument pro: **întoarcerea la manuscrise**, acelea care din 1883 până în 1889 au rămas în casa lui Titu Maiorescu în București, și pe care distinsul contemporan și Mecena al lui M. Eminescu le-a donat Academiei Române în 1912... manuscrise pe care A.Ș. le-a consultat în cele 36 de volume" manuscrise anastasice" (cele peste 200.000 de foi scanate 3D)... Din manuscrise afli cel mai bine cum gândea, cum scria, cum se răzgândea POETUL ! Altfel, cauți plopii fără soț într-un depozit de lemne, lacul dincolo de codru și stelele în cer, nu pe text... și toată eminescologia născută ca o excrescență dubioasă pe trupul fraged al textului eminescian devine "mahala culturală"!!

Al doilea argument din manuscrisele eminesciene către tânăra generație datoare să se întoarcă la textul eminescian formulat de distinsul invitat, ar fi **Polemicile lui Eminescu.** Manuscrisele conțin textele de proză, gazetărie, însemnări, cunoscute publicului larg ca **Fragmentarium**, din care răzbat cele mai precise ecouri ale patriotismului eminescian pe care tânăra generație de astăzi l-a pierdut. Cum sunt tinerii de azi? " Ai noștri tineri la Paris învață. Și apoi îmi vin de fericesc norodul/ Cu chipul lor isteț de oaie creată! " ... [Sala reacționează prompt la sinonimul Paris=U.E. și oaia lui Daea!] Eminescu avea un mesaj foarte precis pentru contemporanii lui: "Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?../ La trecutu-ți mare, mare viitor!" Eminescu știa precis cum a fost țara aceasta în urmă cu 2000 de ani și avea imaginea precisă cum va fi această patrie peste 200 de ani, când eu nu voi mai fi... dar **poeziile, manuscrisele, polemicile, cărțile lui Eminescu vor mărturisi și pentru mine!**

În încheierea conferinței/întâlnirii Eminescienilor cu Patronul lor, mijlocită de dl. Alex Ștefănescu, și în loc de concluzii, am păstrat îndemnul de a citi și a recita/ eventual a recita cu emoție și fără prejudecăți **textul. Viața este un ritual**, din ritualul tinerei generații face parte și lectura. Lectura textului eminescian, chiar dacă nu toți au privilegiul de a citi manuscrisele sau ediții critice, rămâne o provocare permanentă pentru tinerii sensibili și frumoși, de care amfiteatrul era plin. Ritualul te susține, te ridică din animalitate. „Încearcă să fii om, respectând ritualul". De exemplu, ritualurile rafinate ale erosului eminescian sau cele din **România literară,** pagina 17, „Eminescu, poem cu poem", de Alex Ștefănescu. Am avut plăcerea și emoția ca să primim autograful distinsului invitat chiar la pagina 17 din nr. 48 al R.L. lângă un comentariu din **Memento mori** episodul **Dacia Felix.** Îl reproducem și pentru cititorii noștri: „ *Pentru revista **Năzuințe** a Colegiului Național <Mihai Eminescu> cu toată dragostea. 16.01.2018*" .

Pentru revista Năzuințe a Colegiului Național „Mihai Eminescu", cu toată dragostea. Alex Ștefănescu 16.01.2018

Au existat și întrebări, un dialog cald, rafinat, cu sala. Mai întâi, dna profesoara **Liliana Mihalcea** despre mediocritatea calificată a multor autori contemporani, pe care A.Ș. îi citează în **Istoria literaturii române contemporane.** Dl. conferențiar răspunde că mediocritatea în literatură face și mai mare dorul de Eminescu, de perfecțiune. O altă profesoară întreabă dacă profesorul de română poate fi considerat un critic literar ratat sau... măcar un bun intercesor între autor și elevi. Răspunsul vine prompt și... foarte afirmativ " **Aici e nădejdea!!**" . O elevă de la clasa a șaptea întreabă de ce în străinătate limba română este cunoscută drept "limba lui Eminescu". Răspunsul foarte nuanțat „Dintre cele peste 200.000 de cuvinte active ale limbii, Eminescu știa și folosea cuvintele cele mai simple, pentru românii de pretutindeni. De aceea este el poetul românilor de pretutindeni, poetul Marii Uniri în sute de ani. Textul eminescian emoționează, emoția ne unește de la inimă la inimă, iar în literatură avem voie să ne jucăm și să ne emoționăm." Desigur, nu emoția pe care o investește poetul/autorul textului mai poate fi recuperată, ci emoția pe care o transferă prin text asupra fiecăruia dintre cititori. Prin aceasta este viu mereu Eminescu al nostru. Și ar mai fi ceva **„Tot ce atinge Eminescu, se curăță de vulgaritate!"**

ISABELA-ȘTEFANIA COMAN, XF
prof. ELENA DOGARU

MEMENTO MORI
[CUCERIREA DACIEI DE CĂTRE ROMANI]

„Capitolul rezervat în Memento mori Daciei și cuceririi ei de către romani este disproporționat de mare în raport cu celelalte. Întorcând roata istoriei înspre trecut, până la acest episod, Eminescu se oprește și uită să o mai pornească. Retrăiește cu un fel de fascinație ceea ce s-a întâmplat cu aproape două mii de ani în urmă în țara lui.

Subiectivismul fără limite, scăpat de sub control, este surprinzător la un poet cunoscut pentru disciplina lui artistică. Înțelegem că de data aceasta Eminescu scrie mai mult pentru el însuși. Și totuși, treptat, în loc să devină plictisitor, interminabilul discurs poetic ne face și pe noi să alunecăm în visare.

Acest neașteptat succes se explică prin două caracteristici ale textului:

1. Reprezentarea epocii istorice este pură – idealizată, dar nu ideologizată. Poetul nu face politică rescriind istoria. Nu se întrevede în versurile sale nicio urmă din autohtonismul care, profesat de alții, s-a dovedit a fi de multe ori o formă de antioccidentalism. Romanii și dacii sunt priviți de Eminescu cu aceeași admirație. Pe ecranul panoramic al conștiinței lui este loc pentru două civilizații, diferite și, în unele privințe, opuse.

2. Se afirmă pe parcursul întregului discurs poetic un sentiment al măreției care n-are nimic comun cu megalomania. Eminescu vede totul în mare, din perspective atotcuprinzătoare. Contemplația este pentru el o înțelegere filosofică a lumii:

„Colo Dunărea bătrână, liberăndrăzneață, mare./ C-un murmur rostogolește a ei valuri gânditoare/ Ce mișcându-se-adormite merg în marea de amar;/ Astfel miile de secoli cu vieți, gândiri o mie,/ Adormite și bătrâne s'adâncesc în vecinicie/ Și în urmă din izvoare timpi răcori și clari răsar."

Ce trecere firească de la geografie la istorie! Ce capacitate de a gândi simultan pe două planuri! Descrisă astfel, prin similitudine cu fluviul de oameni care înaintează impetuos prin secole și se varsă în veșnicie, Dunărea apare în mintea oricui nu numai imensă, așa cum o știa, ci și maiestuos-melancolică. Dintr-o apă curgătoare devine o legendă.

Abia după ce a creat această atmosferă, poetul se lansează în descrierea podului construit de romani peste Dunăre – „un gând de piatră repezit din arc în arc" – și a „miilor de coifuri" trimise de Roma pentru invadarea Daciei:

„Dar pe-arcade negre nalte, ce molatec se-nmormântă/ În a Dunării lungi valuri ce vuiesc și se frământă,/ Trece-un pod, un gând de piatră repezit din arc în arc;/ Valurile-nfuriate ridic frunțile răstite/ Și izbind cu repejune arcurile neclintite/ Gem, picioarele le scaldă la stâncosul lor monarc.// Peste pod cu mii de coifuri trece-a Romei grea mărire./ Soarele orbește-n ceruri de a armelor lucire,/ Scuturi ard, carăle treier și vuiesc asurzitor;/ Iar Saturn cu fruntea ninsă stând pe steaua-i alburie/ Și-aruncând ochii lui turburi peste-a vremii-mpărăție/ Aiurând întreabă lumea: – Și aceia-s muritori?"

Ne putem opri la fiecare vers pentru a admira arta literară. Arcadele pe care se sprijină podul nu sunt pur și simple înfipte în apă, ci „molatec se-nmormântă în a Dunării lungi valuri". Podul apare ca „un gând de piatră repezit din arc în arc", ceea ce ne face să ne gândim la ideea de pod, care l-a precedat și la perfecțiunea punerii ei în aplicare, datorită că-

reia construcția are o imaterialitate de ficțiune. Valurile care se lovesc în mod repetat de picioarele podului (și la care fiecare din noi s-a uitat vreodată, simțind ostilitatea lichidului mereu agitat față de ceea ce rămâne neclintit) devin la Eminescu „valurile-nfuriate ridic frunțile răstite și izbind cu repejune arcurile neclintite gem, picioarele le scaldă la stâncosul lor monarc".

Într-un mod expresiv, greu de uitat, este reprezentată trecerea peste pod a armatelor romane venite să cucerească Dacia. Nu sunt mii de soldați, ci mii de coifuri. Este o imagine luată de sus, care evidențiază amploarea revărsării de forță militară și sugerează, în același timp, foarte buna ei înzestrare cu echipament de luptă. Parcă înaintează spre Dacia o uriașă oștire metalizată, în

care se reflectă terifiant soarele: soarele orbeşte-n ceruri de a armelor lucire, iar scuturile ard. Şi sonorul acestei scene are ceva înfricoşător: carăle de luptă treier şi vuiesc asurzitor. Eminescu a păstrat în amintire, fără îndoială, maşinile de treierat grâu din copilărie, cu trepidaţia lor infernală.

Ca şi altă dată, poetul găseşte formula care rezumă genial întreaga desfăşurare de oameni şi arme: peste Dunăre trece nu o oaste, ci „a Romei grea mărire". În alte situaţii se poate vorbi de o mărire... uşoară, sau teatrală, sau norocoasă. De data acesta este vorba de una grea, obţinută prin efort şi organizare. Poetul dă de înţeles, indirect, prin comentariul unui zeu, că invadatorii sunt altceva decât oameni. Faptul că zeul întreabă (şi nu afirmă) este de efect, evidenţiind mirarea lui în faţa a ceea ce vede:

„Iar Saturn cu fruntea ninsă stând pe steaua-i alburie/ Şi-aruncând ochii lui turburi peste-a vremii-mpărăţie/ Aiurând întreabă lumea: – Şi aceia-s muritori?"

În replică la venirea invadatorilor, se pune în mişcare oştirea condusă de zeii Daciei, mobilizată miraculos, prin scoaterea ei din... adâncul Mării Negre. Această oştire fabuloasă, mitologizată, are, fără îndoială mai curând o eficacitate literară decât una militară:

„Şi Zamolx cu uraganul cel bătrân, prin drum de nouri,/ Mişcă caii lui de fulger şi-a lui car. Călări pe bouri,/ A lui oaste luminoasă îl urma din Răsărit.//Ca o negur' argintie barba lui flutură-n soare,/ Pletele-n furtună-nflate albe ard ca o ninsoare,/ Colţuroasa lui coroană e ca fulger împietrit,/ Împletit cu stele-albastre. Răsturnat în car cu rune,/ Cu-a lui mân' arată drumul la oştirile-i bătrâne/ Şi de dor de bătălie crunt e ochiul strălucit."

Urmează o lungă şi înflorită – şi încâlcită – cronică a luptei dintre romani şi daci. O cronică greu de citat, dar demnă totuşi de a fi citită.

Ne putem aşeza ca nişte pescari, cu undiţa în mână, pe malul ei, pentru a pescui imagini din fluviul de cuvinte. Şi răbdarea ne va fi răsplătită; din când în când, la intervale scurte de timp, vom prinde câte un peştişor de aur.

prof. univ. dr. ***ALEX. ŞTEFĂNESCU***
Universitatea Bucureşti

EUROSCOLA

Activităţile „Zilei Euroşcola", desfăşurate cu elevii- ambasadori-juniori ai Parlamentului European din Colegiul National "MIHAI EMINESCU" şi Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Buzău s-au desfăşurat joi, 12. 10. 2017. Elevii noştri au avut rol de europarlamentari, pentru ca au pregătit şase teme de actualitate U.E. **"Locuri de muncă pentru tineri, Securitate şi drepturile omului", „Viitorul Europei", „Mediul şi energia din surse regenerabile", „Asistenţă pentru dezvoltare", „Migraţia şi integrarea".**

Din grupul nostru s- a remarcat **Viorel Petroiu**, din cls. a XII-a I, care a fost raportorul echipei cu tema **"Mediul şi energia din surse regenerabile"**. A răspuns interpelărilor din partea elevilor aflaţi la dezbatere în sala hemiciclu „Louise Weiss".

Toate temele au fost pregătite în cadrul COLEGIULUI. În Parlamentul European elevii au lucrat în 6 echipe multilingve, împreună cu elevii din cele 28 de state membre U.E., participante în proiecte. S-a creat astfel câte o propunere legislativă, care a fost dezbătută în sala mare, in plenul Parlamentului. Elevii au votat fiecare dintre cele şase propuneri, după dezbateri, întocmai ca europarlamentarii.

A fost un exerciţiu democratic care i-a antrenat pe tinerii participanţi in discuţii aprinse, argumentări serioase şi atitudini democratice. Un alt moment important a fost prezentarea fiecărui stat şi a şcolilor de provenienţă. Elevul **Petru Haralambie**, din clasa a XI-a C, a prezentat în limba engleză cele două şcoli buzoiene care au reprezentat România.

***PETRU HARALAMBIE**, XI C*

EMINESCU, OM AL CULTURII ROMÂNEȘTI

Un început banal, nu știu cum m-aș putea exprima când vine vorba despre marele nostru poet Mihai Eminescu. Niciun cuvânt nu poate fi mai încântător, mai angelic, mai impecabil pentru a descrie o personalitate ce pătrunde adânc în inimile noastre încă din primii ani ai vieții.

Mihai Eminescu nu este doar un poet, este un tată al tuturor timpurilor, este un profesor nemuritor ce ne învață arta creațiilor sale. Scrisul pentru acesta nu era o simplă pasiune, era viața: **"omul cel mai silitor, veșnic, citind, meditând, scriind**... poet în toată puterea cuvântului "după cum afirma Titu Maiorescu. Mihai Eminescu, supranumit "Luceafărul poeziei românești" este primul care a făcut din limba română un adevărat obiect de artă, în momentele în care poezia românească, nesigură fiind, era abia la începuturile sale.

Copilăria lui nu a fost una plină de bogății, din contră a crescut aproape țărănește la Ipotești, într-un sat sărăcăcios, fiind al șaptelea copil din cei unsprezece ai căminarului Gheorge Eminovici. Pe când frații lui mai mari umblau călare pe moșie, el se cufunda în bordeiele vecinilor, ori la stână, cutreierând pădurile cu o carte într-o mână și doi, trei covrigi în cealaltă mână.

Ceea ce noi nu băgam de seamă când auzim despre poetul nostru impecabil este faptul că ne ascunde multe cunoștințe, învățături, citate ce pot fi interpretate diferit de noi toți. Pot spune că citatul după care mă ghidez este acela în care Mihai Eminescu afirmă: " Educațiunea e cultura caracterului, cultura e educațiunea minții". Să vă explic de ce eu l-am ales din toate scrierile rămase de la învățătorul nostru, dar mai bine să vă arăt ceva ce m-a uns la inimă și m-a făcut să înțeleg mult mai mult decât niște simple cuvinte. Căutând informații intr-un timp pe Internet despre Mihai Eminescu, deoarece este singurul care mă poate face să mă pierd în poeziile sale, am găsit o explicație a citatului meu preferat ce pe mine m-a făcut, sinceră să fiu, să înțeleg atât de mult tot ceea ce este important. „E multă **diferență între educațiune și cultură**. Educațiunea străină implică spirit străin, cultură străină. Educațiunea e cultura caracterului, cultura e educațiunea minții. Educațiunea cultivă inima și moravurile, cultura educă mintea. De aceea, un om bine educat, cu inimă, caracter și moravuri bune, poate avea un cerc restrâns de cunoștințe, pe când, din contră, cultura, cunoștințele cele mai vaste pot fi cuprinse de un om fără caracter, imoral, fără inimă. Astfel fiind, cultura străină ca atare nu poate strica pe om pentru că trece prin prisma unui caracter, a unei inimi deja formate; educațiunea, creșterea, cade însă în pericolul acela al vieții omenești când inima încă neformată a omului seamănă unei bucăți de ceară în care poți imprima ce vrei, iar când inima, cu vârsta, se-mpietrește, n-o mai poți îndrepta, o poți numai rupe". („Opere", vol. IX,pg.446).

Vreau să împărtășesc cu voi dragostea față de marele nostru poet așa că citiți cu atenție și încercați să vă puneți în locul lui, în locul peniței cu care scria și totodată tăia pentru a reuși să scrie cele mai impresionante cuvinte.

În final, pot recunoaște, că tot ceea ce am scris a fost făcut cu lacrimi în ochi, cu emoție și cu bucurie deoarece singurul care mă poate face să simt toate acestea este marele nostru poet Mihai Eminescu.

ANDREEA ZAPLAIC, XI A

PENTRU MINE, EMINESCU ÎNSEAMNĂ...

Pentru mine – Eminescu este numele propriu al LIMBII ROMÂNE. Și limba română are întotdeauna dreptate! Nu credeți?

Mihai Eminescu – simbol al geniului românesc, care stă ca un titan al literaturii în fața timpului.

Deasupra tuturor a strălucit mereu o stea, „Luceafărul" poeziei românești, o stea care nu se va stinge niciodată. Această stea, acest Luceafăr al neamului nostru și nu numai, este Eminescu.

Tu, Eminescu! Lumina din lampa vieții care ne ghidează prin lume și ne-o arată foarte clar!

Pentru mine, Eminescu este cel care mi-a deschis calea spre ce nu știam. Orice romantic elegant are o atracție spre poezie, precum Marele Luceafăr, din acest motiv el este precum o călăuză, mai ales că este și Patronul Spiritual al liceului din care fac parte.

Eminescu este Patronul Spiritual al Colegiului nostru, legenda de ieri și de mâine a tuturor sufletelor noastre eminesciene. Între caracter și inteligență, n-ar trebui să existe alegere.

Eminescu a fost, este și va fi cel mai mare și cel mai cunoscut poet al României. Pentru mine, Mihai Eminescu este un etalon pentru vremurile de ieri și de azi.

Pentru mine, Mihai Eminescu reprezintă Patronul Spiritual al liceului.

Eminescu reprezintă pentru mine un mare poet care a influențat în bine literatura română, fiind recunoscut și în afara granițelor României. Consider că o părticică din Eminescu se află în mine prin poemele lui senzaționale pe care le-am citit.

Mihai Eminescu este cel mai mare și important poet român, care pentru țara sa reprezintă o emblemă. Acesta a influențat mulți tineri, inclusiv pe mine, în a crede în iubire, în puterea literaturii și a poeziei în viața noastră.

Pentru mine, Mihai Eminescu este cel mai mare poet român și Patron Spiritual al liceului.

Pentru mine, este cel mai mare poet liric din Guinness Book.

Mihai Eminescu a fost o stea pentru literatură, un geniu care a luminat sufletul atâtor cititori.

15.01.2018

ANDREEA BEGU, IX F

PE URMELE LUI OVIUDIUS... PÂNĂ ÎN SULMONA

ISTITUTO D'ISTRUZIONE SUPERIORE "OVIDIO"
LICEO CLASSICO "OVIDIO"
ASSOCIAZIONE "AMICI DEL CERTAMEN"
SULMONA

XIX Certamen Ovidianum Sulmonense

Attestato

conferito all'alunna

Sonia Andreea Stemate

Colegiul National Mihai Eminescu - Buzau - Romania

Sulmona, 14 Aprile 2018

Il Presidente della Commissione

În clasa a IX-a, pe când eram doar la început, am participat la *Certamen Ovidianum Ponticum*, faza națională a unui concurs de latină destinat elogiului poeziei marelui liric latin Publius Ovidius Naso. La festivitatea de premiere, doi profesori ne-au povestit despre experiența lor și cea a elevilor la faza internațională, *Certamen Ovidianum Sulmonense*. Entuziasmul care se citea atât pe fețele profesorilor, cât și pe cele ale elevilor, m-a vrăjit total și m-a făcut să-mi doresc din tot sufletul un lucru: să fiu și eu printre cei șase care să se califice în lotul național pentru Sulmona.

A urmat un an în care mă gândeam constant doar la acest lucru. Eram foarte determinată să iau un punctaj mare, însă, în același timp, eram conștientă că și ceilalți concurenți aveau același gând în minte. Din fericire, am reușit să fiu printre cei șase care au fost selectați să plece în Sulmona, Italia. Bucuria a fost una imensă pentru mine, din moment ce îmi doream acest lucru de mult timp.

Experiența de acolo a fost puțin spus magică. Să văd monumente pe care doar în imagini le mai văzusem, să trec prin locuri descrise în texte traduse de mine, să calc pe aceleași drumuri pe care Cicero, Ovidius, Caesar, Tacitus și alți scriitori latini le-au parcurs de nenumărate ori, toate acestea s-au dovedit a fi copleșitoare, de vis.

Am luat la pas Roma și Sulmona, și m-am simțit ca un roman adevărat, în timp ce admiram forul, Colosseumul, Fontana di Trevi, Pantheonul, Marea Adriatică și altele. Însă toate acestea nu ar fi avut farmec dacă nu aș fi fost într-o companie foarte plăcută.

Oamenii cu care am avut plăcerea să împărtășesc aceste zile au fost într-adevăr minunați. Doamnele profesoare însoțitoare nu au lăsat ca anii ce ne separă, să fie o piedică în calea comunicării dintre noi, și mereu a fost o atmosferă relaxată și sinceră între noi toți. Ceilalți participanți din lotul național sunt niște oameni interesanți, determinați și amuzanți.

Deși există ideea aceasta, total greșită de altfel, că odată ce te-ai apucat de latină, timpul tău liber se duce pe tradus de texte și făcut comentarii și învățat gramatică, acești adolescenți, alături de alții pe care i-am cunoscut la concursuri naționale, au dovedit fix că nu e chiar așa. Majoritatea latiniștilor pot fi numiți niște *homines universales*, întrucât fiecare persoană are pasiuni diferite, de la dezbateri și acțiuni de voluntariat, până la cântatul la chitară și cățăratul pe munți.

În final, aceasta a fost o experiență superbă, pe care nu numai că aș vrea să o retrăiesc eu însămi, dar aș vrea ca orice elev pasio-

nat de studiul acestei limbi clasice să o trăiscă, măcar o dată în viață.

SONIA ANDREEA STEMATE, XI C

CALIFICARE

Calificarea la etapa națională de limbă latină ne-a permis atât vizitarea unui oraș transilvănean, unde mai multe culturi își dau mâna, cât și întâlnirea unor oameni din elita universitară. De asemenea, am avut bucuria de a cunoaște alți olimpici ai limbilor clasice, latină și greacă veche deopotrivă.

Drumul cu trenul a fost lung. A doua zi, am vizitat Complexul Muzeal Arad si am asistat la festivitatea de deschidere la Universitatea "Aurel Vlaicu", unde am fost încântați de prezența unor cadre didactice universitare și de un cor, ce ne-au mângâiat sufletele prin cântecele lor în greacă veche, caracteristic evenimentului. Am mâncat la cantina liceului Moise Nicoară, unii mâncare de post, alții mâncare de dulce, apoi ne-am deplasat la internat.

A treia zi a fost concursul. Am fost repartizați în sălile universității și am dat probele plini de emoții.

În următoarele zile ne-am plimbat prin Arad vizitând și admirând Mureșul. Am mers într-un parc, unde am stat pe bănci auzind glasul corbilor în arborii înalți, în timp ce înaltul cerului era acoperit de nori fumurii.

Ziua rezultatelor a fost plină de zâmbete, fețe încântate, dar și de lacrimi de bucurie ori lacrimi de tristețe. Unii au depus contestații cu acordul profesorilor lor pentru a-și vedea lucrările. În seara acelei zile a fost premierea celor mai buni participanți la olimpiadă, ei primind cărți, bani și diplome.

În ultimele momente din Arad, am vizitat, ne-am luat suveniruri și ne-am distrat la seara festivă, dansând, mâncând și conversând despre lucruri cât de cât interesante.

Olimpiada națională de limbă latină ne-a oferit ocazia nu numai de a cunoaște noi oameni, dar și oportunitatea de pătrunde pentru câteva clipe în atmosfera tipică vremurilor clasice.

Alexandru Bordeianu, X C

OLIMPIADA DE LATINĂ

Am pășit temătoare și emoționată spre o nouă experiență, dar cu lumină în suflet și cu multă pasiune pentru limba latină.

Astfel, am avut prilejul de a participa la Olimpiada Națională de Limbi Clasice și sunt foarte bucuroasă că am reușit acest lucru, căci această nouă experiență a reprezentat un nou drum prin care am avut ocazia să-mi lărgesc orizontul cunoașterii, atât în ceea ce privește limba latină, cât și relațiile interumane. Consider că este foarte important să cunosc cât mai mulți oameni și să explorez cât mai multe locuri pentru că fiecare om și loc nou, poate fi o experiență inedită.

PREMIUL SPECIAL

Se acordă elevei OPREA D. CLAUDIA MIHAELA,
din clasa a X-a, Colegiul Național „Mihai Eminescu" Buzău,
județul Buzău la
OLIMPIADA DE LIMBI CLASICE –
LIMBA LATINĂ ȘI LIMBA GREACĂ VECHE,
etapa națională, desfășurată în Arad,
3-5 aprilie 2018

SEMPER AD MELIORA

Inspector General,
Inspector Școlar General,
Inspector școlar pentru Limba și literatura română,
prof. dr. LAURA ORBAN

Chiar dacă de data aceasta rezultatul obținut nu a fost cel la care am sperat, voi avea răbdare și voi munci din greu spre a ajunge la rezultatul dorit .

Răbdarea este un secret spre a atinge aspirațiile dorite, iar munca este metoda prin care voi reuși să fac ceea ce îmi propun. Și după cum spune proverbul : „Per aspera ad astra" („Pe căi aspre se ajunge la stele"), eu sunt dispusă să muncesc din greu și să fac sacrificii pentru a-mi atinge un mic vis ce a prins contur în sufletul meu adolescentin!

Claudia-Mihaela Oprea, XB

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CITITULUI ÎMPREUNĂ

Să creștem mici! Copilăria e încă aici...
Terapia cu citate/proverbe
O carte pe jumătate citită este pe jumătate înțeleasă!
Pofta vine citind!
Cum e cartea, așa-i și cititorul!
Cartea-și schimbă coperta, dar conținutul, nu!
O istorie secretă a Țării Vampirilor, de Adina Popescu
Liz Pichon, Tom Gates
Lynda Mullaly Hunt-Ca peștele în copac
Pune un nod acestei zile, să n-o uiți repede!
Citește! Mâine va fi mai bine!
Cine citește își cunoaște lungul nasului!
Nu lăsa pe mâine ce poți citi azi!
Cine citește la urmă, citește mai bine!
Să nu crezi până nu citești!
Apa trece, cărțile bune rămân!
Cine are cărți are mulți prieteni!
O carte bună la nevoie se cunoaște!
Punem elefanții să citească!
A citi e omenește!
Cartea groasă nu mușcă rău!
Fă-te frate cu o carte, până treci puntea...(examenul)!
Timpul trece, cărțile rămân!
Frate, frate, dar cartea-i de la bibliotecă!
Spune-mi ce citești, ca să-ți spun cine ești!
Cu o carte bună se face primăvară!
Când doi se ceartă, o carte bună câștigă!
Cartea bună se cunoaște din prima pagină!
Dacă citeai, cititor rămâneai!
O carte mică răstoarnă dicționarul!

elevii clasei V A,
coordonator prof. MIHAELA NICOLAE

AM CITIT ÎMPREUNĂ...

Luni, 15 ianuarie 2018, cu prilejul desfășurării activităților de inaugurare a sărbătoririi Centenarului Colegiului Național "Mihai Eminescu", biblioteca școlii a organizat un atelier de lectură cu titlul "Oamenii fericiți citesc și beau cafea", având ca moderatori pe d-na bibliotecară Gîrbea Daniela și d-na profesoară Moldoveanu Elena. În cadrul acestui atelier de lectură au avut loc prezentări de carte ale unor elevi din școala noastră, dar și de la alte școli - Colegiul Național "B. P. Hasdeu și școala generală nr. 11:

- Șerbulea Alexandra, clasa a XI-a A: "**Tratat de descompunere**", Emil Cioran, C.N. "Mihai Eminescu"
- Furtună Rareș, clasa a IX-a D: "**Faust**", Goethe, C.N. "Mihai Eminescu"
- Frîncu Ștefania, clasa a IX-a: "**Istoria Iubirii**", Nicole Krauss - C.N. "B. P. Hasdeu"
- Cotenescu Alesia, clasa a V-a: "**Școala fricoșilor**", Gitty Daneshvari-Școala nr.11
- Pîslaru Alesia, clasa a VI-a: "**Fetița căreia nu-i plăcea numele său**", Elif Shafak- Școala nr. 11
- Duțoiu Bianca, clasa a X-a: "**Fata cu fragi**", Lisa Stromme", C.N "B.P. Hasdeu"
- Șerban Lorena, clasa a X-a C: "**Imperiul fetelor bătrâne**", Liliana Corobca C.N. "Mihai Eminescu"
- Holban Yasmina, clasa a V-a A: "**Eminescu și copiii**" C.N. "Mihai Eminescu"
- Pîrjolescu Florina, clasa a V-a A:" **În tandem**", Jaqueline Wilson, C.N. "Mihai Eminescu"
- Alexandru Ioana, clasa a IX-a B:" **Tatăl celuilalt copil**", Parioush Saniee, C.N. "Mihai Eminescu"
- Antemir Alexia, clasa a V-a A: "**Poveste de Crăciun**", Charles Dickens C.N. "Mihai Eminescu"
- Boancă Andrada, clasa a V-a A: "**Dosarul unei vacanțe de groază**", Ana Rotea, C.N. "Mihai Eminescu"

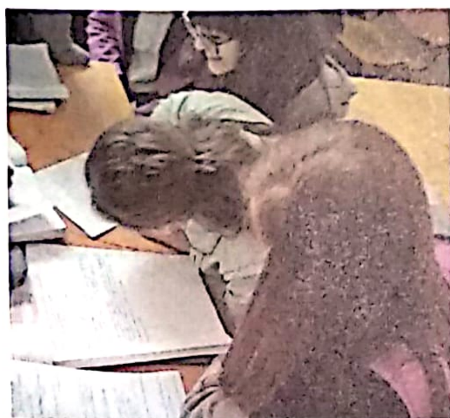
bibliotecar DANIELA GÂRBEA

CITIM CU VOCE TARE CÂND...

... vrei să îi dai culori acestei lumi gri
... vrei să lauzi o carte
... vrei să înțelegi mai bine textul
... plouă
... vrei să reții ceva important
... trebuie să prezinți un minut de lectură
... ești profesor
... ești fericit
... vrei ca cei din jurul tău să admire cuvintele așternute cu dibăcie pe hârtie
... vrei să ai un vocabular mai bogat
... stai pe iarba și privești cum soarele apune
... ai răbdare
... le citești celor care nu știu sa o facă
... ai prietenii alături
... te simți ca o pată de culoare într-o zi mohorâtă
... te plictisești
... te uiți la stele
... ești la plajă
... ești actor
... vrei să impresionezi cu dicția pe care o ai
... ești singur acasă
... ești la clubul de lectură
... ești interesat de carte și vrei să o înțelegi mai bine

CITIM CU VOCE TARE PENTRU...

... copii cu dislexie, care nu pot citi
... rudele noastre mai mici
... un bunic cu ochelari
... copii care nu văd
... noi înșine
... scoicile de pe malul mării și apa sărată
... stiloul care așteaptă cuminte în penar
... tinerețe
... imaginația noastră
... a observa frumusețea vieții personajelor, dar și a realității
... razele Soarelui ce se odihnesc pe paginile cărții
... Luna lucie care apare printre stele
... frunzele copacilor ce formează un covor multicolor
... cărțile nedescoperite
... tot ce este viu in mediul înconjurător
... doamnele profesoare
... prietenii adevărați
... animalele de companie
... a uita de telefoane

CITIM ÎMPREUNĂ

Cartea este viața timpului nostru.

Lectura este cheia care deschide porțile învățământului.

"Cărțile mele sunt ca apa. Cărțile geniilor sunt ca vinul. Din fericire, toată lumea bea apă" spunea **Mark Twain.**

Cărțile ne sunt prieteni statornici. Ne sunt sfetnici și nu ne contrazic. Cărțile care ne plac sunt și urne pline de amintiri. Cartea a rămas totuși instrumentul cel mai subtil de perfecționare a minții noastre.

Cartea nu-i lucru rău. Pentru mine, a fost mângâierea vieții. M-am însoțit cu ea și cu pustia și am ajuns la liniște și înțelepciune. Ca un vrej de lumină, pe după viața cărții, se împletește și viața cititorului.

ANDRADA BOANCĂ,
CAMELUȚA DUMITRU, V A

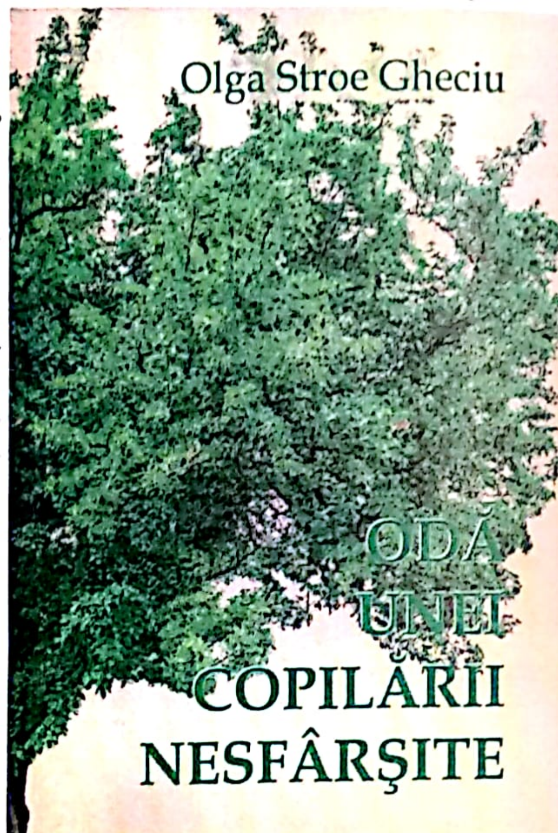
ODĂ UNEI COPILĂRII NESFÂRȘITE

16:30 - la liceu Toamnă împărătească, zile grase și vesele, tocmai plecasem de la Hanul Ancuței și ne-am trezit în altă poveste, mai lirică, "Odă unei copilării nesfârșite". Autoarea, Olga Stroe Gheciu, fostă elevă a colegiului din promoția 1960 ne-a intâmpinat pe măsură: făcea eforturi evidente să nu plângă! Am reușit să îi smulgem un autograf (fără ochelari și cu pixul nostru). Emoție nedisimulată, apoi poză (imagine cu toată clasa, eminescieni și eminesciene în ținută de gală, așa cum ne-am obișnuit la Biblioteca Județeană "Vasile Voiculescu", gazda caldă, primitoare mereu pentru filologii de la X A!

17:00 - începe Moderator, domnul cercetător- documentarist Viorel Frîncu de la Biblioteca Județeană "Vasile Voiculescu" îl prezintă pe domnul Vasile Poenaru, directorul Editurii "Coresi", scriitor. Fondatorul editurii din 1990, a debutat ca poet ("Jungla marină") și a fost profesor al Universității din București. Profesor universitar, doctor Olimpia Blăgoi, (Iași), specializare inginerie, fostă elevă a liceului. Dumneaei a studiat la universitatea Tehică "Gheorghe Asachi" din Iași.

17:30 - în sfârșit, vorbește domnul Vasile Poenar Mici fragmente - „ Textul mi-a vorbit din primul moment." - „ Fiecare vorbește, scrie, trăiește." - "Cine citește cu curajul de „a-și pune inima în palma ta"?"

17:40 Profesor universitar, doctor Olimpia Blăgoi, fostă elevă a liceului "moașă" cărților: Ce este o lansare de carte? O arunc departe si nu o mai găsesc? Este un ritual; noi suntem martorii... Nașa- editura Moașa- doamna Blăgoi Mama- Olga (din Mizil), inginer mecanic la Universitatea din Iași... la o uzină de Buzău Tatăl (Tudor Arghezi)- "un nume aruncat pe- o carte"Botezul... „Olga"- titlul inițial al cărții- a fost schimbat/ preluat după mărturia aflată în manuscrise. Titlul (conform"zânei rele", redactorul de carte) nu acoperă conținutul, acțiunea... Cartea este despre "Copilăria amputată (= smulsă de lângă părinți), până departe, până târziu...și apoi ne-am întors acasă! Laitmotivul "ai mei" (Mămica, Tăticul) Copilăria nefericită a devenit ODĂ= RUGĂCIUNE pentru cei care nu mai sunt!

RECVIEM PENTRU O COPILĂRIE NEFERICITĂ = coperta = copacul (≠ stejar ≠ fag ≠ brad) este un dud!

Acțiunea și personajele sunt dispuse în două părți: "Până la șapte ani eram fericită; numai eu și ai mei" (N.R. erau basarabenii). Era după război (1942-1960) la Viperești, în Scopoaia- secetă, foamete, război, șoareci "Călcai pe șoareci, ca să nu intre în sacul de grâu sau în pantofi…"1954- "S-a întâmplat marele viscol", la Mărăcineni ("Fugeam de zăpadă...în sanie...") Partea a doua a cărții- după șapte aniPrima zi de școală la Mizil, liceul la Buzău "lampa și difuzorul", la facultate în Iași "Ai mei mă priveau urcând treptele."Valoarea literară, scrisul= act inconștient/ subconștient "Scrisul pe hârtie/ Ca lacrimile pe obraz." Autoarea este… Vicuța! Un copil care nu se oprește din plâns!

CONCLUZIE 1 (ca de la profesorul de matematică) - "Vei rezolva toate problemele." Vicuța- Olga stau față în față… cartea a eliberat-o pe Vicuța…dar Olga a rămas singură, cu gândul că "nimic rău nu i se poate întâmpla nimănui." **Colega de Bancă**- substantiv propriu compus, de nedestructurat și de neuitat!!! **Profesoara Teodora Maria Popa- „lui Pia"**- Motto "un destin? O victimă învingătoare prin muncă!"- Carte memorialistică, recuperatoare- O carte oprește timpul în loc?- Comparația cu H.P.B.= exagerată!!!

CONCLUZIE 2- Nu avem nicio vină că nu am trăit ceea ce ați trăit dvs.!! Noi ne-am străduit să citim cartea și să fim martorii ei prin lectură!! **V. Nebel** - "o carte senină și caldă", de realism liric. "O carte care nu are niciun cuvânt în plus."Ce avem în comun? Liceul, Iașul (o familie spirituală) și... numele Vicuța! E semnul sfinției integrale!" Ce era valoarea și unde era trimisă ea!!! În căutarea timpului pierdut, trecut, trăit- Carte de debut Copiii au simțit că pot continua...dar cât?

Un gând pentru copiii de acum... AUTOAREA (în vârstă de 75 de ani)

VALENTINA CRISTINA BRATU, X A

LIVIU REBREANU, TEATRU

București, Editura „EMINESCU", 1985, 275 pagini, reprodus după „Opere", vol.11, ediție critică de Niculae Gheran

Liviu Rebreanu, „creatorul romanului românesc modern", scrie în timpul studiilor sale o serie de piese de teatru, „schițe, povestiri și nuvele, în genul romanelor foileton, cu conți, bandiți, marchize și poeți." Unele din aceste încercări apar publicate la Budapesta. După diferite încercări prin care trece în tinerețe (slujbă în cadrul armatei, dorința de a profesa medicina, funcționar notarial și secretar literar la Teatrul Național de la Craiova, unde director era Emil Gîrleanu), se dedică explicit teatrului în 1911, când se stabilise deja la București și urmărea o motivantă cariere de... cronicar dramatic! Volumul pe care vi-l prezint face parte din „ediția intereditorială Liviu Rebreanu", care apare cu prilejul marcării, în 2018, a 133 de ani de la nașterea scriitorului. Cartea am găsit-o în „Libăria Noastră"(mai precis, vis-a-vis de „O căutăm pentru că știam de pasiunea lui Liviu Rebreanu pentru teatru", la sala I-1.)

Este o constant ”prim alianță" a vieții sale. Nuvelele, romanele și capodoperele literaturii interbelice, le-a dedicat mereu **„Soției mele, Fanny".**

Prima piesă, **Cadrilul,** (comedie în trei acte, București, 1919) „reprezintă debutul meu în viață și în dragoste". Premiera are loc la 29 decembrie, în același an. Construită după rețeta teatrului facil (căci autorul se zbătea în mari dificultăți materiale) a avut un succes trecător.

Plicul, comedie în trei acte, București, Cartea Românească, este reprezentată la Teatrul Național în seara zilei de joi, 12 aprilie 1923, cu N. Soreanu și Fanny Rebreanu în rolurile principale. Afișul avea titlul „Vremuri noi și oameni noi". Piesa fusese scrisă în 1921, in mai puțin de o lună, pe baza unor însemnări din timpul refugiului în Moldova (1917-1918).

În 1926, altă comedie satirică în trei acte, despre intelectualii din Ardeal după Marea Unire, **Apostolii**, este jucată la Teatrul Național în seara zilei de miercuri, 17 martie, tot cu N. Soreanu și Fanny Rebreanu în rolurile principale. Piesa a avut succes sporti, a făcut 40 de reprezentații. Totuși, autorul nu a mai încercat după aceea, teatru.

Personajele comice din piesele lui Liviu Rebreanu pun la cale și chiar săvârșesc infamii cu destul aplomb, trișează pe rupte, țin discursuri lăudăroase(**„toată lumea minte și se laudă"**). Și, culmea, văd „mocirla" numai la vecin, nu și în ograda proprie. Dacă îi mișcă ceva și îi unește ceva pe acești „parveniți lipsiți de scrupule", este interesul și ardoarea lor de a avea oricât și de a ajunge cât mai sus prin orice mijloace, călcând pe cadavre-la modul propriu-chiar. Mesajul mi s-a părut de o tulburătoare actualitate. Liviu Rebreanu, trăgând un fir estetic din opera lui Caragiale, caricaturizează cu vervă minoră, „ardeleneasca", însă deloc ineficientă, o lume vicioasă (**„Ce lume!..."**, exclamă un personaj, cu accentul lui Tipătescu).

Lectura agreabilă, facilă chiar, pentru colegii din clasele a X-a, opera dramatică a lui Liviu Rebreanu merită semnalată și, de ce nu?, menținută într-un orizont de lectură activ. Mai ales că noi, elevii, citim mai greu și mai rar piesele de teatru.

TEODORA DRĂGAN, X A

ODISEEA
SAU EPOPEEA ÎNTOARCERII ACASĂ

I. AUTORUL, Homerus cel orb, aed al Antichității, sec IX? î.Hr., sintetizează un complex de mituri, cunoștințe istorice, geografice de strategie, de morală inclusiv etică și comportament familial, specifice Greciei vechi și lasă cele două capodopere ”Iliada" și ”Odiseea". Ca specie literara, ”Odiseea" este **epopee**, adică epica ampla (un fel de roman în versuri) în care planurile de acțiune sunt două, uman-terestru și supranatural-fantastic (zeii, animale fabuloase...). Personajele sunt și ele distribuite pe aceste două planuri, pe care le unifică un narator subiectiv, care își începe discursul cu invocația către muză. **Titlul** orientează lectura spre protagonist, Ulise-Odiseus, regele din Itaca, atras prin vicleșug în războiul troian (vezi ”Iliada") și care construise Calul, obligându-i pe troieni să își dărâme singuri zidurile de apărare ale cetății. **Structura** cărții este în 12 cânturi/capitole, în versuri, pentametru dactilic, sau vers alexandrin (endecasilab cu ritm iambic).

II. TEMA literara epică a „Odiseei" este întoarcerea în țara a lui Ulise, regele Itacăi, călătorie echivalentă cu întoarcerea la origini. Aceasta întoarcere se prezintă ca o suită de încercări inițiatice, de-a lungul cărora Ulise-Odiseu își dovedește iscusința, intuiția, inteligența, forța de a depăși capcanele, dorința de a face față provocărilor, majoră fiind dușmănia pe care i-o purtau zeii, dublată de protecția permanentă pe care i-o acordă Atena, zeița înțelepciunii. **Călătoria** în sine simbolizează actul descoperirii, inițierii, perfecționării și cunoașterii. În acest sens întoarcerea lui Ulise în Itaca este o serie de încercări pregătitoare ale inițierii ca

progres spiritual, iar **marea** devine imaginea arhetipală pentru fiecare început.

III. Întoarcerea acasă începe cu **popasul făcut pe insula Lotofagilor**, mâncătorii de lotus, floarea sacră a arienilor, planta care avea darul de a-l face pe cel care gustă din ea să uite de casă. Depășirea acestui impas și întoarcerea pe corabie marchează începutul unui nou drum conturat tot prin perspectiva călătoriei pe mare, element care prin puterea lui Poseidon poate controla viața lui Ulise.

A doua oprire este făcută în **țara ciclopilor**, eroi ai luptelor precosmice, unde regele Itacăi îl orbește pe **Polifem**, uriașul cu un singur ochi, fiul lui Poseidon, zeul mărilor. Fuga de pe tărâmul acesta reprezintă sfârșitul celei de-a doua încercări, dar și începutul unui nou drum, ca parte a călătoriei spre casă.

O nouă serie de încercări începe cu oprirea in țara lui **Eol, regele vânturilor** din spațiul intermediar, apoi la lestrigonii care aruncă după ei cu stânci, pentru ca la noul popas să se regăsească pe insula **Circei, vrăjitoarea** care îi transforma pe însoțitorii lui Ulise în porci, pentru a-i reînvia mai tineri și mai frumoși, iar pe erou îl păstrează la ea 7 ani.

Eliberarea de pe tărâmul vrăjitoarei are drept urmare călătoria spre ținutul lui Hades și al Persefonei, pelerinaj în care se conturează cu precădere puterea apei de a lua vieți, mai întâi prin trecerea pe **marea sirenelor**, unde Ulise este nevoit să se lege de catarg și să astupe cu ceară urechile însoțitorilor pentru a depăși pericolul în care se aflau din cauza cântecului ademenitor. Apoi, trecerea printre **Scila și Caribda**, doi monștri care amenință de pe stâncile lor și, nu în ultimul rând, coasta Cimeriei, unde, umbrită de sălcii, se deschide intrarea în Infern, unde înfăptuiește ritualul de evocare a morților, făcând dovada unui act de curaj și de iscusință eroică.

*Acest ritual se prezintă ca o ceremonie de trecere care are la baza, pe lângă lapte, miere si vin dulce, apa, unul din cele patru elemente esențiale din care s-a creat universul. Apa reprezintă simbolul materiei prime, al regenerării, fiind izvorul vieții. Faptul că gustarea amestecului permite comunicarea cu cei din lumea de dincolo, face din apa un simbol ambivalent, adică o readuce la starea substanță primordială, dătătoare de viață și forma în care revine viața prin moarte. Din punct de vedere al izvorului vieții apa este asociată principiului feminin, matern, care se dezvăluie ca element de legătură, dar și ca element care separă și dizolvă. Ultima caracteristică este reliefată în „Cântul I", unde marea apare ca element izolaționist mobil, capabilă să-l aducă sau nu pe Ulise in Itaca, aceasta după ce l-a depărtat de soția sa, **Penelopa**, și de fiul său, **Telemac**.

Între timp, fiul Telemac pleacă și el cu corabia, pe mare, din insulă în insulă în arhipelag ca să își caute tatăl, dar și să își poată sfătui și sprijini mama aflată în cumplită încercare: regina era forțată de nobilii și petrecăreții ei pețitori să își aleagă pe unul din ei și să pună astfel capăt risipei de avere, desfrâului și dezmățului de la curte. De aceea, Ulise care sosise în regat trebuie să nu își dea pe față identitatea și să se întoarcă acasă deghizat în drumeț cerșetor (după ce îl primise porcarul Idumeneu și bătrâna lui soție, slugi credincioase). Regina îl primește, dar mai înainte îl recunoaște după cicatricea de la genunchi bătrâna slujitoare a reginei, căreia Ulise îi interzice să îl deconspire. Scârbit și umilit de dezmățul și risipa de la palat, Ulise, împreună cu fiul Telemac, **își încordează arcul**, uimindu-i pe pețitori, și hăcuindu-i apoi într-o baltă de sânge. Astfel epopeea înțeleptului "se îneacă în sânge" (Tudor Vianu). Trebuie să intervină Atena, care să îi treacă peste ochi un văl lui Ulise, pentru a-l potoli.

IV. Am ales această carte pentru că are epică/narațiune/acțiune foarte puternică. Mie cel mai mult mi-a plăcut întâlnirea cu sirenele și faptul că Ulise a vrut să se bucure de cântecul lor, fără să pună în pericol viața tovarășilor. Știu că în limba română epopeele "Iliada" și "Odiseea" au fost traduse de George Coșbuc, cel care a tradus și Dante Alighieri. (în "Infernul", Dante îl așează pe Ulise printre cei pedepsiți pentru că, după ce s-a întors acasă… a plecat iarăși cu corăbiile pe mare, spre Asfințit, trecând dincolo de Coloanele lui Hercules=Gibraltar până la "niște munți de foc" care l-au înghițit.) Pânza Penelopei o destrămați mai departe dumneavoastră,care ați citit epopeile….

IRINA DRAGOMIR, IX B

„UNDERGROUND" DIN NOU PE PODIUM

Ca în fiecare an, trupa de teatru a colegiului nostru participă la diferite serbări, evenimente şi concursuri. De asemenea, repertoriul se schimbă an de an, aşa cum şi configuraţia trupei se modifică prin succesiunea firească a generaţiilor de liceeni care încearcă provocările Thaliei. Astfel că în anul şcolar 2017-2018, am pregătit spectacolul cu piesa **„Pastramă trufanda"** după I. L. Caragiale.

Prima participare a fost la **Festivalul de Teatru al Elevilor Buzoieni** unde s-a obţinut **Locul I** pentru costume, trupa **„Underground"** s-a situat pe **Locul II** pentru acest spectacol, iar la secţiunea „Monolog", elevul **Vlăduţ Drăghici** a primit **Premiul II** pentru interpretarea poemului **„Vedenie",** după Marin Sorescu. În luna noiembrie, s-a desfăşurat la Râmnicu Sărat **Festivalul Dramaturgiei Buzoiene**, unde ediţie după ediţie, trupa „Underground" s-a urcat pe podium. Ocupând **Locul I**, elevii au fost premiaţi cu diplome, aparatură electronică şi o excursie la Târgul de Crăciun de la Bucureşti.

Tot Locul I a fost ocupat de elevele Elena Teodora Radu şi Elena-Florina Todoran, cla. a XI-a E pentru piesa "Circul" la secţiunea "Dramaturgie scrisă" (vezi imaginile).

Locul II a obţinut, de asemenea, elevul **Alex Baciu**, cls. A XII-a D, care a prezentat monologul **„Cine sunt eu?"** după Lia Bugnar.

Piesa **„Pastramă trufanda"** a beneficiat de patru reprezentaţii în timpul anului şcolar, iar actorii-elevii: **Vlăduţ Drăghici**, clasa a XI-a F (Iusuf), **Sebastian Roman** (Aron), **Bogdan Ioniţă** (Cadiul), **Adelin Ispas** (Autorul), **Alexandru Baciu**, **Florin Călin** (Călători) şi **Marius Bîra, Georgian Anghel** (Sonorizare) – toţi de la clasa a X-a B, s-au bucurat şi de o deplasare în Republica Moldova, într-un plăcut schimb de experienţă, în cadrul Proiectului Internaţional „Prieteni de pretutindeni".

În calitate de profesor coordonator, le mulţumesc elevilor pentru implicare şi pentru rezultatele obţinute, iar în perspectivă, ne pregătim pentru Jubileul din 2019, când trupa **„Underground"** va împlini 10 ani de fiinţare.

prof. Nina Marcu

UN ÎNCEPUT DE DRUM

Scrisul nu a făcut întotdeauna parte din viaţa mea, însă minţile sunt dulapuri cu gânduri, care uneori devin prea strâmte, neîncăpătoare.

Scrisul este pentru mine o eliberare a minţii, o discuţie cu lucrurile înconjurătoare sau chiar cu mine însămi, după care mă simt mai liberă, mai împăcată cu mine.

Orice lucru mărunt are o semnificaţie, sau mai bine zis mie îmi place să o găsesc o semnificaţie oricărui lucru. Lucrurile care ne înconjoară îmi oferă posibilitatea să le descriu iar mie îmi place să le păstrez cu mine pentru totdeauna, să-mi pot aminti toate gândurile care pun stăpânire pe mintea mea.

Pentru mine inspiraţia vine odată cu noaptea, în clipa în care lumea din jurul meu se linişteşte, iar eu pot să descriu ziua care tocmai s-a sfârşit.

Nu am crezut că lucrările mele vor ajunge să fie citite şi apreciate de cei din jur. Am preferat, până acum, să păstrez scrisul ca pe ceva intim, la care numai eu să am acces. Am descoperit că fiecare concurs oferă o viziune mai largă asupra a ceea ce scrisul poate oferi şi mă redescopăr de fiecare dată când scriu ceva nou şi aflu lucruri noi despre mine.

De asemenea, cred că profesorii pot să ne insufle dragoste pentru lectură şi creaţie, pentru cunoaştere şi ne ajută să ne dezvoltăm creativitatea în cenaclul din liceu.

Acum, când scrisul face parte din viaţa mea, mă întreb ce va urma şi sunt recunoscătoare că am găsit un mod prin care să mă exteriorizez.

Alexandra Săftoiu, XI E

REGULAMENT DE ORDINE INTERIOARĂ

(scenetă)

SCENA 1

NEA MATEI: Îmi pare rău, dar nu poți intra în liceu.

CARMEN (își scoate căștile din urechi): Poftim?

NEA MATEI: Îmi pare rău, dar nu poți intra în liceu.

CARMEN: Cu mine vorbești?

NEA MATEI: Păi dacă pe tine am pus mâna normal cu tine vorbesc.

CARMEN: Nea Matei, e o glumă?

NEA MATEI: Nicio glumă, fetițo. De azi nu mai ai voie în liceu.

CARMEN: Dar ce-am făcut? M-au exmatriculat?

NEA MATEI: Ăăă, eu n-am de unde să știu asta.

CARMEN: Păi și atunci de la cine să aflu?

NEA MATEI: Ăăă. Nu știu. Poate doamna directoare să știe ceva...

CARMEN: Bun, mă duc la dânsa atunci.

NEA MATEI (i se pune în drum): Nu se poate. N-ai voie să intri în liceu.

CARMEN (ușor iritat): Nea Matei, fii om de înțeles. Cum să rezolv problema asta dacă nu vorbesc cu cineva? Și toți oamenii cu care pot vorbi sunt în liceu.

NEA MATEI: Eu așa am primit dispoziție.

CARMEN: De la cine?

NEA MATEI: De la domnul director.

CARMEN: Ce a zis mai exact?

NEA MATEI (încurcat): E și afiș la avizier.

CARMEN: Ce afiș?

NEA MATEI: Scrie că nu poți intra în liceu până nu te tunzi. Nici tu, nici Stoica Nicoleta.

CARMEN: Ia să văd și eu afișul ăsta. (Vrea să treacă)

NEA MATEI (iar îi barează calea): Păi...ai uitat?

CARMEN: A, da, nu am voie să trec. Păi și cum facem?

NEA MATEI: Păi eu... nu știu.

CARMEN: Dacă mi-l aduci aici?

NEA MATEI: Ce să aduc?

CARMEN: Afișul de la avizier.

NEA MATEI: Păi... n-am eu voie să îl scot.

CARMEN: Nea Matei, 5 minute îl scoți ca să citesc și eu minunea. Ori asta, ori mă lași să mă duc până la avizier.

NEA MATEI: Asta nu!

CARMEN: Atunci aștept aici.

NEA MATEI: Dar sigur aștepți? Promiți să nu intri la clasă? Că eu tot vin după tine și te scot. Și mai iese și scandal.

CARMEN: Am zis deja că aștept aici. Ce naiba, nea Matei?

NEA MATEI: Bine. Mă întorc. (Pleacă)

NEA MATEI (intră cu o foaie de matematică scrisă de mână): Uite-o!

CARMEN (citind foaia cu glas tare): „Elevii Stoica Nicoleta și Moldoveanu Carmen de la clasa a XII-a E nu vor mai intra în liceu decât după ce nu au uniforma, începând de azi, 21 decembrie." Ce e porcăria asta?

NEA MATEI: Păi nu vezi? Nu ai voie în liceu cât timp nu ai uniforma. (Dezolat) Până nu ai uniforma nu te pot lăsa să intri.

CARMEN: Și dacă veneam cu glugă pe cap, ce făceai, nea Matei? Mă puneai să îmi scot gluga să mă controlezi?

NEA MATEI: Păi... cam da.

CARMEN: Percheziții în buzunare când o să începeți să faceți? (Intră Nicoleta grăbită. Nu se uită în jur. Nea Matei o oprește)

NEA MATEI: Alo, domnu, unde vă grabiți?

NICOLETA: Poftim? Cu mine vorbiți?

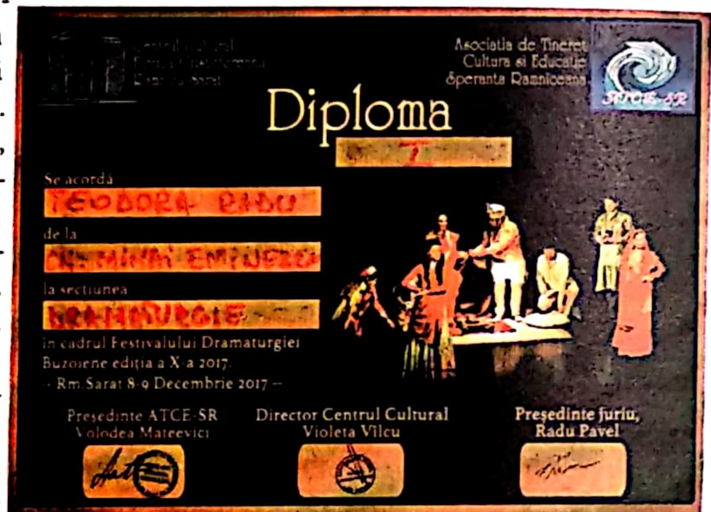
NEA MATEI: Păi da. Nu ai voie în liceu.

NICOLETA: De ce?

CARMEN: Citește asta. (Îi întinde foaia)

NICOLETA (citește repede): Nu înțeleg.

NEA MATEI: regulamentul intern al liceului. Nu aveți voie fără uniformă.

CARMEN: Unde scrie asta în regulamentul intern?

NEA MATEI: Păi... nu știu. Dar elevul trebuie să aibă o ținută cuviincioasă și decentă. Asta scrie.

NICOLETA (iritată): Sunt foarte decent. Am hainele pe mine, nu sunt în chiloți. Ce bip, bip, nea Matei?

CARMEN: Stai. Nu te certa cu el, că nu el face regulile. Hai să vorbim cu doamna directoare.

NICOLETA: Hai!

NEA MATEI: Păi nu am voie să vă las în liceu.

CARMEN: Nea Matei, nu ai voie să ne lași la ore. Doamna directoare e o altă chestie.

NEA MATEI: Nu scrie nimic de doamna directoare pe foaia asta. Li-

ceu zice, liceu este. Tot liceul.

CARMEN: Și acum nu suntem în liceu?

NEA MATEI: Ba da, dar... o să plecați în curând. În vacanță...

NICOLETA: Am și eu o întrebare. Dacă rupeam o foaie din caietul de mate, una exact ca asta, și scriam pe ea: **doamna directoare nu are voie să mai intre în liceu de azi** și o puneam la avizier, ai mai fi ascultat de ordinul asta?

NEA MATEI: Normal că nu.

NICOLETA: Și atunci de ce fițuica asta e lege?

NEA MATEI (îi ia foaia din mână cu grijă): Păi foaia asta e semnată de doamna directoare!

NICOLETA (ia foaia înapoi): Și eu îi pot imita semnătura în doi timpi și trei mișcări.

NEA MATEI: Da, dar doamna directoare mi-a dat mie ordinul verbal și personal.

NICOLETA: Aha.

CARMEN (către Nicoleta): Nicoleta, nu te enerva. Stai calmă că lămurim chestia asta. Nea Matei, fii om de înțeles. Lasă-ne să vorbim cu doamna directoare

NEA MATEI: Păi voi credeți că intră oricine așa la dânsa? Trebuie programare, audiențe.

CARMEN: E un caz de forță majoră. Să își amâne și dânsa pentru noi dacă tot ne-a băgat în regulamentul asta.

NEA MATEI: Nu pot, mă băieți. Fiți și voi înțelegători. Ordinul e ordin. Credeți că dacă era după mine nu vă lăsam? Dar a insistat...

CARMEN: Nu e vorba de asta. Ordinul e pentru mers la clasă, de ce trebuie să mă repet?

NEA MATEI: Fetelor, eu zic că am discutat destul. Hai, fiți buni și duceți-vă. E o croitorie pe colț, vă duceți repede și nu mai avem probleme. Dacă plecați acum nu pierdeți decât prima oră. Doar o absență pe ziua de azi. Hai să fim oameni de înțeles. Știți unde e croitoria? Intrați acolo și cereți cu nea Costică. Îi spuneți că v-am trimis eu și se rezolvă.

CARMEN: Nu ne ducem la nicio frizerie. Nea Matei, mai discutăm mult degeaba?

NEA MATEI (ridică umerii neputincios): Eu alt sfat nu vă pot da...

NICOLETA: Dacă doamna directoare ne dădea ordin să ne pictăm cu picățele roz pe față unde ne trimiteai, nea Matei? La salonul de machiaj profesionist? Sau acolo nu cunoști pe nimeni personal?

CARMEN: Nicoleta, nu cu el stăm de vorbă. Hai să nu mai pierdem timpul.

NICOLETA: Hai la doamna directoare. (Se îndreaptă amândouă spre ieșirea din scenă pe partea opusă intrării lor. Nea Matei le sare în față).

NEA MATEI: Mă, fetelor, ce faceți? Am zis să plecați.

CARMEN: Îmi pare rău, nea Matei, dar mai bine te dai la o parte.

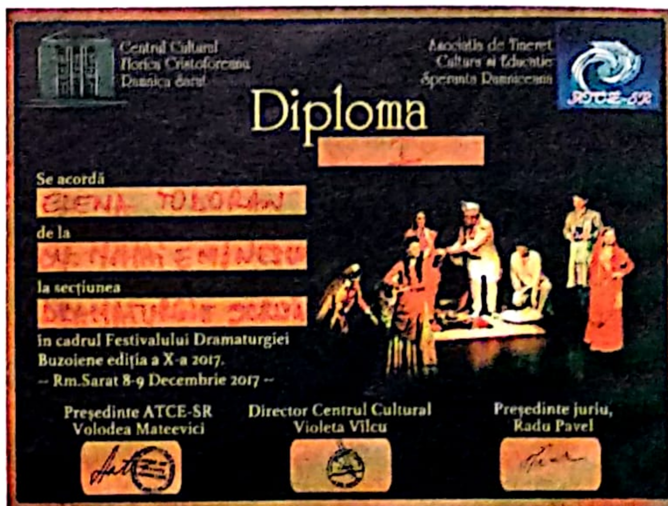
NEA MATEI: Mai bine plecați voi.

CARMEN: Nu plecăm nicăieri.

NEA MATEI: Mă, de ce vreți voi scandal? (Nea Matei o apucă pe Carmen de braț și încearcă să o țină. Și Carmen cu Nicoleta sunt mai inalte decât ea, nu e nevoie de luptă, nea Matei nu le poate face față la amândoi cu toată burticica lui respectabilă. Nicoleta vine pe la spate și îi imobilizează mâinile. Apoi amândoi îl țin să nu se miște, nea Matei se zbate furios). Ce e asta? Ce faceți?

CARMEN (calm și intens): Nea Matei, chiar nu avem nimic cu dumneata, personal. Noi ne ducem la doamna directoare, fie că ne dai voie, fie că nu. O să îi spunem că te-ai opus, dacă te încalzește cu ceva.

NEA MATEI (rugător): Măi, fetelor, nu vreți voi să mergeți la clasă? Au început orele...

NICOLETA: Păi parcă nu aveam voie.

NEA MATEI: Vă las eu, pe ascuns. Și doamna directoare nu află nimic. Dumneaei îi spun că nu ați putut intra. Numai nu vă duceți la dânsa!

CARMEN: Nu, nea Matei. Nu am de ce să intru pe furiș în liceul meu, să mă preling pe lângă ziduri. Ori mă exmatriculează, ori mă primește în liceu ca pe toată lumea. Vii și tu?

NICOLETA: Normal că vin.

CARMEN: Eu zic că mai bine mă lași doar pe mine să vorbesc.

(Carmen și Nicoleta ies)

SCENA 2 – ÎN BIROUL DOMNULUI DIRECTOR

Birou mare, cu poze înrămate pe masă, o vază cu flori, calculator. Doamna directoare relaxată răsfoiește presa. Sună telefonul.

DOMNUL DIRECTOR (răspunde la telefon): Alo? Da, eu. Cum ai zis? Care Nicoleta și Carmen? (Pauză) Stoica și Moldoveanu? Păi nu am zis că nu intră în liceu? (Pauză) Cum adică vin la mine? Tu ce păzești acolo la poartă? (Pauză) Ascultă, nea Matei, dacă intră la mine în birou, tu nu mai ai slujbă de azi, să fie clar. (Pauză) Pentru că nu mă interesează! Am dat un ordin! Vii și îi culegi din drum (Pauză) Atunci cheamă poliția, chiar nu mă interesează. (pauză) Nu avem ce discuta, nea Matei. (Trântește telefonul în furcă.

Se gândește câteva secunde apoi se îndreaptă spre ușă cu gândul să închidă, dar e prea târziu. Nicoleta și Carmen au intrat).
DOMNUL DIRECTOR: Ce căutați aici?
CARMEN: Am venit în audiență.
DOMNUL DIRECTOR: Aveți programare?
CARMEN: Nu ne trebuie programare. Avem dreptul legal să fim primiți în audiență.
DOMNUL DIRECTOR: I-auzi. Și programările de ce mai există?
CARMEN: Ca să ne simțim cu toții importanți și ocupați.
DOMNUL DIRECTOR: Oricât vi s-ar părea vouă de neînțeles, unii oameni chiar sunt ocupați. Nu puteți da buzna așa peste mine când aveți voi chef. Unde s-ar ajunge dacă toată lumea ar proceda așa?
CARMEN: Aveți audiență cu altcineva la ora asta?
DOMNUL DIRECTOR: Nu, dar... am treabă.
CARMEN: Și noi avem o urgență.
DOMNUL DIRECTOR: Da, voi aveți o întâlnire urgentă cu croitorul. Pe care văd că nu ați onorat-o. Așa că nu avem ce discuta. Nu aveți ce căuta în biroul meu, nu aveți ce căuta în liceu.
CARMEN: Și eu zic că nu aveți dreptul să ne impuneți așa ceva.
DOMNUL DIRECTOR: Nu discut deciziile mele cu voi. Dacă vreți să vă trimiteți părinții aici, cu ei discut oricând.
NICOLETA: Dar noi ce-avem? Suntem handicapați?
DOMNUL DIRECTOR: Sunteți minori și nu puteți decide.
NICOLETA: I-auzi.
DOMNUL DIRECTOR: Aștept să ieșiți.
NICOLETA: Nu plecăm nicăieri până nu discutăm.
DOMNUL DIRECTOR: Nu înțelegeți că nu am timp de prostiile voastre?
CARMEN: Eu cred că v-ați făcut timp atunci când ați pus anunțul la avizier. Dumneavoastră ați început toată chestia asta.
DOMNUL DIRECTOR (se gândește puțin): V-am oferit șansa să plecați, nu ați luat-o, acum o să suportați consecințele. Vă puteți considera exmatriculați începând din acest moment. Dar, fiind ultima oară când ne vedem, am să vă acord această audiență, măcar atât pot face și eu. (Tăcere). Ei, nu ziceți nimic?
NICOLETA (se așează comod pe unul din scaunele din birou. Carmen se așează și ea. Stau amândouă față în față cu care e dincolo de birou, protejat cumva de asta. Se așează și el): Cred că v-ar fi stat bine ca gardian. Vă face o plăcere evidentă să vă exercitați autoritatea. Am citit undeva că puterea e ca un drog. După ce comanzi oamenii nu mai poți trăi fără asta. Spuneți-mi, v-ați gândit ce o să faceți după ce vă expiră mandatul?
DOMNUL DIRECTOR: Dacă am acceptat să vorbim, am acceptat sub anumite condiții. Nu permit obrazniciile. Încă o obrăznicie ca asta și ieșiți pe unde ați intrat.
CARMEN: Doamnă directoare, eu o sa fiu scurt și la obiect.
DOMNUL DIRECTOR (zâmbește în timp ce citează din Caragiale): Scurt stimabile, dacă mă iubești. Dorința adunării.
CARMEN: Păi ce, domnule director, nu vă mai plac fetele machiate?
NICOLETA: Dar cu rockerii ce aveți? Faceți discriminări?
DOMNUL DIRECTOR: Deja ați devenit impertinente. Vă poftesc să ieșiți afară. Am foarte multe pe cap și nu pot sta să vă ascult vouă bazaconiile.

SCENA 3

NEA MATEI (monolog): O nouă zi!
(Fetele intră schimbate în uniformă)
DOMNUL DIRECTOR: Voi ce mai căutați aici?
NICOLETA: Păi am venit să terminam discuția de ieri.
DOMNUL DIRECTOR: Păi eu cred că am fost destul de clar. Nu știu ce nu ați înțeles.
NICOLETA: Păi noi am venit să vă spunem că... (Sună telefonul).
DOMNUL DIRECTOR: Alo! Da... Bună ziua... Da, eu sunt, directorul... Păi cine altcineva aș putea să fiu? Da, doamnă, sunt nou aici, am intrat în funcție de câteva luni... Da, normal că îmi cunosc toți elevii. Cine? Stoica și Moldoveanu? Aaa.. preferatele mele. De ce? Ce au făcut?
S-a întâmplat ceva grav? Ce ați spus? Cum adică ele? Doamnă, mai repetați o dată, vă rog! Cum adică elevele Stoica și Moldoveanu fac parte din ambasada dumneavoastră? Cum adică? Am înțeles... Eleve model? Ce tot spuneți, doamnă? Sunteți sigură că despre ele este vorba? Da, am înțeles. Da, bine, mulțumesc frumos! O zi bună vă doresc!
DOMNUL DIRECTOR: Dar, măi fetelor... de ce nu mi-ați spus că sunteți olimpice și că faceți parte din Ambasada Națională?
NICOLETA: Păi... dumneavoastră ne-ați luat cam repede...
DOMNUL DIRECTOR: Haideți, fetelor... Trăim în prezent. Trecutul e trecut. Putem face planuri pentru viitor. Și, totuși, nu mi-ați spus, cărui fapt datorez această minunată prezență?
CARMEN: Păi noi am venit să vă spunem doar așa: poftiți transferurile noastre, vă mulțumim pentru acești minunați ani în care nu ne-ați ascultat și nu v-a păsat de părerile noastre.
DOMNUL DIRECTOR: Păi cum fetelor? Eu...
AMÂNDOUĂ: Păi dumneavoastră ce?...
NICOLETA: Noi am încheiat azi. Ne luăm rezultatele muncii noastre pe care le-am adus acestui Colegiu și plecam!
(Domnul director se ridică și se duce în mijlocul scenei)
DOMNUL DIRECTOR: Dar ce am făcut?...

Nicoleta Stoica, XI E
Alex Baciu, XII D

ILUSTRATE CU FLORI DE CÂMP

1975; Genul: dramă. Actorii principali: Carmen Galin – Laura, Draga Olteanu Matei – moașa nașa, și Eliza Petrachescu – bătrâna intermediară.

Actori secundari: Gheorghe Dinică – Marin, responsabil cu alimentara, Elena Albu – Irina, fiica nefericită, George Mihăiță – mirele, Dan Nuțu – Victor, Ana Ciclovan – Mireasa ș.a.m.d. Regia: Andrei Blaier

Acțiunea: Moașa și nașa, două femei avide după bani, o trimit pe Irina la gară ca să o întâmpine pe Laura, o fată în vârstă de 23 de ani, care a rămas însărcinată cu un bărbat în curs de divorț. Acesta nu voia copilul în acel moment, așa că a trimis-o pe Laura la o moașă ca să scape de el. Laura o trimite pe Irina la poștă să îl sune pe Titel, cel care a lăsat-o însărcinată. Acesta nu recunoaște cine este, iar Irina îl păcălește și îl sperie spunându-i că Laura va păstra copilul.

În acea seară, în orășel era o nuntă la care cele trei trebuiau să participe, dar moașa și bătrâna mergeau acasă de la nuntă ca să se ocupe de avortul Laurei. Victor, iubitul Irinei, o întreabă pe aceasta dacă dorește să meargă împreună cu el la nuntă, dar ea se sperie și nu știe dacă să accepte sau nu.

După prima etapă făcută de moașă pentru a întrerupe sarcina, Laura începe să aibă un sentiment de milă pentru copilul din pântecele ei și se răzgândește, dar moașa îi spune că nu mai are cale de întors. Din cauza sentimentului de vină, Laurei i se face rău și Irina rămâne cu ea. În cele din urmă Laura moare, iar Irina fuge la nuntă să le anunțe pe mama și pe nașa sa. Acestea au ascuns moartea Laurei. Victor a luat-o pe Irina la dans, i-a spus să înceteze și până la urmă pleacă, urmând ca Victor să le spună celor prezenți să îl urmeze. Irina îi spune că nu vrea, iar Victor o urmează și o duce într-un loc să se liniștească. Ea pleacă acasă.

A doua zi, moașa și mama Irinei se comportau normal. Moașa, când pleacă de la coafor, este oprită de Titel care o întreabă unde este Laura și ce a făcut, dar aceasta susține că nu cunoaște nici o Laura. După aceasta, se petrec multe evenimente: Irina îi trimite o scrisoare lui Victor, soțul moașei se ia la ceartă cu Titel, bătrâna și nașa o îngroapă pe Laura, Irina se sinucide, fiind copleșită de vina care nu îi aparținea, iar Titel se întoarce acasă la el.

Cele două femei se roagă pentru ca Irina să vină acasă. Victor primește scrisoarea Irinei prin care aceasta îi explică tot și îl roagă să predea scrisoarea autorităților și să-i trimită ilustrate de peste tot unde va călători el.

Acesta este un film despre iubire, responsabilitate, dar și vină. L-aș recomanda mai ales fetelor, pentru a vedea că nu este de joacă cu un suflet de copil nenăscut!

Olivia Gogu, IX I

LA PORȚILE ALBASTRE ALE ORAȘULUI

Regia: Mircea Mureșan.Actori: Dan Nuțu, Emilia Dobrin, Amza Pellea, Ion Caramitru, Costel Constantin, Romeo Pop, Nicolae Dinică, Aurel Cioranu, Matei Alexandru, Dumitru Furdui. Genul filmului: dramă, război.

Scenariul: Proaspăt ieșit dintr-un spital militar unde fusese îngrijit ca urmare a rănii provocate de un subordonat, sublocotenentul Roșu Octavian, un om aspru dar corect, revine la comanda bateriei de artilerie antiaeriană pe care o conducea. În zilele următoare întoarcerii armelor împotriva hitleriștilor, 23 august 1944, unitatea sa de la Băneasa va lupta eroic, distrugând avioanele de luptă germane care decolau de pe aeroportul Otopeni. Sublocotenentul Roșu, care meditase în timpul spitalizării la motivul antipatiei cu care fusese privit de subordonații săi, la început fusese contrariat, deoarece el considera că își făcuse doar datoria, apoi înțelege că sergentul său, Ana, era ascultat la instrucție cu simpatie, chiar dacă le cerea să execute comenzi mai grele. El pricepe că diferența constă în modul cum îi înțelegea pe fiecare soldat ca om, știindu-le poveștile de viață și încercând să îi cunoască mai bine.

Începea și el să fie mai atent la „poveștile" lor, dar gloanțele germane îi curmă viața prea repede, când abia învățase ce înseamnă comunicarea sufletească dintre oamenii diferiți cu aceleași idealuri, mai ales în război. Sub ploaia de gloanțe, subordonații încep să-și schimbe concepția asupra lui Roșu, dar, la final, majoritatea îi împărtășesc soarta, murind pentru eliberarea țării de sub ocupația germană. Era august, 1944.

Când i se acordă postmortem ordinul „Mihai Viteazul", directorul orfelinatului unde crescuse Roșu, abia reușește să-și aducă aminte de el, „un copil tăcut și foarte ordonat", iar copii care aplaudă fără viață m-au făcut să înțeleg brusc o tragedie. Acest tânăr fuese crescut fără iubire și i se frânseseră aripile tocmai când începea să-i încolțească în suflet sentimenul uman, cald, frățesc pentru camarazii săi.

Sebastian Șoimaru, IX I

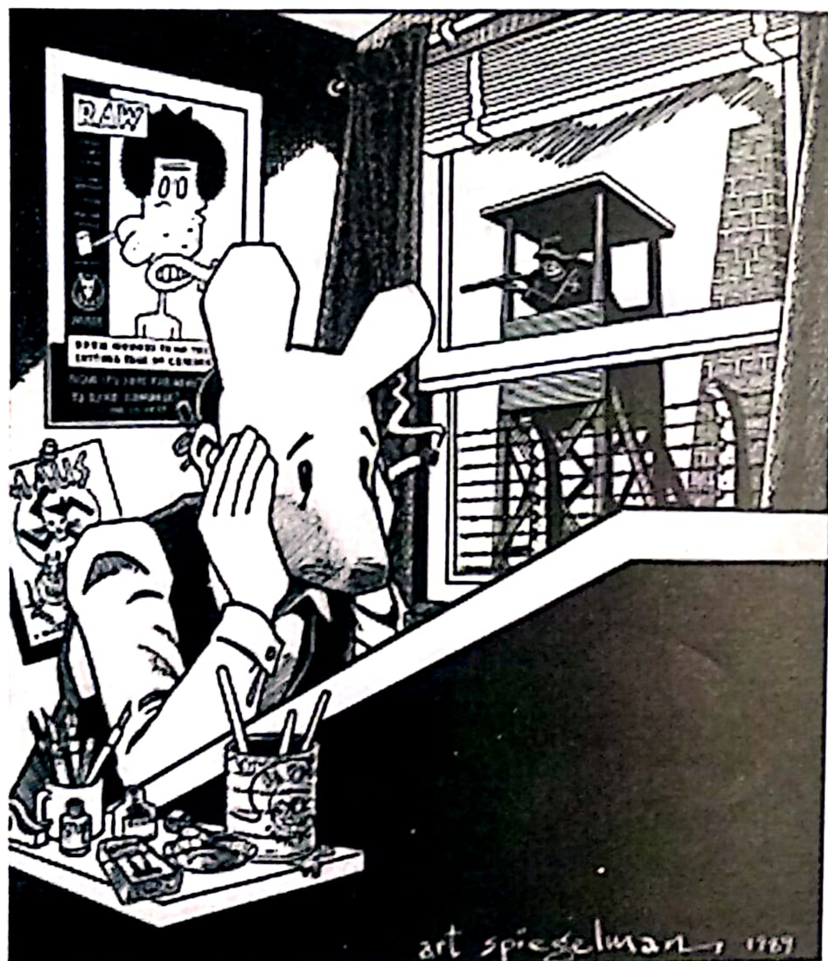
MAUS
POVESTEA UNUI SUPRAVIEȚUITOR

Scrisul este un instrument ideal pentru a prezenta un conflict pe plan intern, pentru a exprima idei și idealuri și de a crea sentimente vivide, care se impregnează pe sufletul unui cititor. Cu toate acestea, scrisul este inutil atunci când vine vorba de a explora aparența unor lucruri, ceea ce este vizibil, palpabil, real. Pentru ca Art Spiegelman, fiul unui supraviețuitor al Holocaustului, să poată surpinde atât esența, cât și aparența experiențelor prin care tatăl său, Vladek Spiegelman, a trecut, acesta a găsit o varianta neconvențională de a prezenta aceste aspecte: printr-o **bandă desenată**.

Aceasta se desfășoară pe două planuri narative: pe primul dintre ele se explorează relația tată-fiu dintre Art și Vladek, în timp ce aceștia încearcă să colaboreze pentru a crea o bandă desenată care să înfățișeze Holocaustul. Vladek și Art au o relație destul de tensionată, deoarece, oricât de mult ar incerca tatăl să se apropie de fiul său, Art nu poate să treacă peste zgârcenia, duritatea și insensibilitatea de care dă dovadă Vladek de mai multe ori, care au rămas ca niște cicatrici de război pe caracterul acestuia. De asemenea, autorul se înfățișează pe sine în timp ce încearcă să deseneze și să scrie această bandă desenată, arătând greutățile pe care acesta le experimentează in incercarea de a înțelege cât mai bine ce înseamnă Holocaustul.

Pe cel de-al doilea plan narativ, Spiegelman relatează prin cuvinte și desene toate strădaniile prin care a trecut familia lui Vladek, care a ajuns, de la o familie influentă, la niște evrei împrăștiați în diverse colțuri ale Auschwitzului, așteptându-și moartea în cele mai mizerabile condiții.

Maus este desenată într-un stil minimalist, iar personajele sunt înfățișate ca animale: evreii sunt șoareci, polonezii sunt porci, iar germanii sunt pisici. Pe tot parcursul acestei benzi desenate, Spiegelman se joacă cu această metaforă vizuală. Pe timpul războiului, evreii încearcă să treacă drept polonezi pentru a se proteja de germani prin atașarea unei măști de porc pe față. Cu toate acestea, se pot observa șnururile cu care sunt legate măștile de fețele lor. Această mască pe care evreii o adoptă reprezintă dorința lor mută de a se identifica cu polonezii, de a trăi o viață liniștită și de a scapă de persecutare.

De asemenea, însuși Spiegelman își aplică personajului sau din bandă desenată acest atribut. Dacă în primul volum, acesta era un om cu cap de șoarece, în cel de-al doilea se desenează ca un om cu mască de șoarece, exprimând faptul că devine din ce în ce mai greu că să se identifice cu un evreu, cu un personaj din povestire, deoarece se simte marginalizat de faptul că nu poate să înțeleagă în totalitate prin ce au trecut evreii de care este înconjurat.

Într-un final, *Maus* nu este doar despre ce a fost Holocaustul, ci și despre ce repercusiuni a avut. Modul în care este structurată, felul în care povestea decurge lin pe ambele planuri și modul inedit de prezentare a acțiunii, toate acestea fac *Maus* o carte demnă de premiul *Pulitzer*, pe care l-a și primit în anul 1992. Probabil că nicio altă lucrare literară nu o să mai poată prezenta Holocaustul într-un mod atât de intim și de real ca în *Maus*.

SONIA ANDREEA STEMATE, XI C

CRONOLOGIA MARII UNIRI

Formarea României Mari a constituit un întreg proces istoric, desăvârşit în 1918, prin alipirea la Vechiul Regat (România Mică) a Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei. Redăm momentele cronologice importante cu privire la unirea celor trei provincii româneşti cu patria mamă, eveniment epocal în istoria românilor, de la îndeplinirea căruia sărbătorim anul acest 100 de ani

I. UNIREA BASARABIEI

25 octombrie 1917. Congresul ostaşilor moldoveni, compus din 989 de delegaţi, proclamă "*autonomia teritorială şi politică a Basarabiei*" în cadrul Republicii Federative Democratice Ruseşti şi propune crearea Sfatului Ţării pentru "*ocârmuirea Basarabiei*".

21 noiembrie 1917. Se întruneşte Parlamentul Basarabiei, sub numele de Sfatul Ţării, format din 150 de membri, din care: 105 români, 15 ucraineni, 14 evrei, 7 ruşi, 2 germani, 2 bulgari, 2 găgăuzi, 1 polonez, 1 armean, 1 grec. Preşedinte este ales Ion Inculeţ.

2 decembrie 1917. Sfatul Ţării proclamă Republica Democratică Moldovenească ce "*va intra în alcătuirea Republicii Fedreative Democratice Ruseşti ca parte cu aceleaşi drepturi*". În aceiaşi zi se alege organul executive, numit Consiliul Directorilor Generali, având ca preşedinte pe Pantelimon Erhan, care este autorizat să ceară ajutor militar României pentru restabilirea ordinii sociale pe teritoriul Basarabiei, ordine turburată grav de armatele ruseşti aflate în descompunere.

13 ianuarie 1918. Divizia românească comandată de generalul Ernest Broşteanu întră în Chişinău cu scopul de a restabili ordinea şi a asigura aprovizionarea armatei române, conform angajamentelor anterioare.

24 ianuarie 1918. Sfatul Ţării proclamă independenţa Republicii Moldoveneşti faţă de Rusia, fapt ce provoacă o reacţie diplomatică dură a Ucrainei şi Rusiei faţă de România.

27 martie 1918. Declaraţia Sfatului Ţării de unire a Basarabiei cu România, cu 86 de voturi pentru, 3 voturi contra, 26 abţineri, 13 deputaţi fiind absenţi. Declaraţia de unire este primită în numele României şi al regelui Ferdinand de către primul ministru roman, Alexandru Marghiloman.

9 aprilie 1918. A fost semnat Decretul regal nr. 842 de promulgare a actului unirii Basarabiei cu România.

28 octombrie 1920. La Paris, Anglia, Franţa, Italia, Japonia, pe de o parte, şi România, pe de altă parte, au semnat tratatul prin care se recunoştea suveranitatea României asupra teritoriului dintre Prut, Nistru şi Marea Neagră (Basarabia). Tratatul a fost ratificat de Anglia şi România la 15 mai 1922, de Franţa la 11 mai 1924, de Italia la 7 mai 1927. Japonia nu l-a ratificat ca urmare a unei înţelegeri secrete cu Rusia Sovietică din 1925. Rusia Sovietică nu l-a recunoscut niciodată.

II. UNIREA BUCOVINEI

14 octombrie 1918. Deputaţii români din Parlamentul de la Viena, foşti deputaţi din Dieta Bucovinei, primarii români din Bucovina şi alţi reprezentanţi ai românilor, întruniţi la Palatul Naţional din Cernăuţi, s-au declarat Adunare Constituantă şi au adoptat o moţiune care hotăra "*Unirea Bucovinei cu celelalte ţări româneşti, într-un stat naţional independent*". S-a ales un Consiliu Naţional, format din 50 de membri, şi s-a hotărât ţinerea Congresului General al Bucovinei care să hotărască viitorul provinciei.

2 noiembrie 1918. Consiliul Naţional Român al Bucovinei notifică guvernului României hotărârea Adunării Constituante şi-l roagă să admită ca *„acest consiliu să fie reprezentat pe lângă guvernul român printr-un agent diplomatic*".

9 noiembrie 1918. La cererea Consiliului Naţional al Bucovinei, a sosit la Cernăuţi Divizia 8 română, comandată de generalul Iacob Zadic, pentru a proteja populaţia de excesele austriece şi ucrainene care urmăreau împărţirea Bucovinei.

12 noiembrie 1918. Consiliul Naţional Român din Bucovina a preluat efectiv conducerea provinciei, alcătuind un govern în frunte

cu Iancu Flondor, care adresează un *"Apel către poporul roman"*.

15 noiembrie 1918. Congresul General al Bucovinei, format din 74 de delegaţi ai Consiliului Naţional Român, 13 ai comunelor ucrainene , 7 ai Consiliului Naţional German, 6 ai Consiliului Naţional Polonez, a votat *"Unirea necondiţionată şi pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu regatul României"*.

10 decembrie 1919. Generalul Coandă semnează Tratatul de la Saint-Germain cu Austria, alături de delegaţii S.U.A., Angliei, Franţei, Italiei, Japoniei, Belgiei, Chinei etc., care în articolul 59 preciza că, *"Austria renunţă în favoarea României la orice drepturi şi titluri asupra părţii din fostul ducat al Bucovinei aflate dincoace de frontierele României"*.

III. UNIREA TRANSILVANIEI

12 octombrie 1918. Comitetul Executiv al Partidului Naţional Român din Transilvania elaborează, la Oradea, *"Declaraţia de principii"* prin care se exprima hotărârea poporului roman de autodeterminare.

18 octombrie 1918. S-a constituit la Arad, Consiliul Naţional Român Central "ca unicul for care reprezenta voinţa poporului roman" din Transilvania, format din 6 reprezentanţi ai Partidului Naţional Român (Vasile Goldiş, Aurel Lazăr, Teodor Mihali, Ştefan Cicio-Pop, Al. Vaida-Voevod, Aurel Vlad) şi 6 reprezentanţi ai Partidului Social Democrat (Tiron Albani, Ion Flueraş, Enea Grapini, Iosif Jumanca, Iosif Renoiu, Basiliu Surdu).

13 noiembrie 1918. a Arad încep tratativele între delegaţiile Consiliului Naţional Român Central şi Consiliului Naţional Maghiar din Budapesta, care eşuează din cauza nerecunoaşterii dreptului naţiunii române de a pretinde independenţa.

1 decembrie 1918. Consiliul Naţional Român Central face cunoscut *"regulamentul pentru alegerea deputaţilor Adunării Naţionale"* care să decidă viitorul ţării.

1 decembrie 1918. La Alba Iulia are loc Marea Adunare Constituantă a românilor din Transilvania, Banat şi părţile ungurene, deschisă la orele 10 de către Ştefan Cicio-Pop, preşedintele Consiliului Naţional Român Central. Erau prezenţi 1228 de delegaţi şi peste 100 000 de participanţi din toate localităţile transilvane. Preşedinte al Adunării este ales Gheorghe Pop de Băseşti. Adunarea a adoptat istorica *"Declaraţie de Unire cu Ţara"*, care la articolul1 preciza: *"Adunarea naţională a tuturor românilor din Transilvania, Banat şi Ţara Ungurească adunaţi prin reprezentanţii lor îndreptăţiţi la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români şi a tuturor teritoriilor locuite de dânşii cu România"*. Adunarea a ales Marele Sfat Naţional, format din 250 de membri, iar ca preşedinte pe Gheorghe Pop de Băseşti.

2 decembrie 1918. Se alege Consiliul Dirigent al Transilvaniei, ce-şi va avea sediul la Sibiu, în frunte cu Iuliu Maniu,

11 decembrie 1918. Regele Ferdinand emite Decretul de unire a Transilvaniei cu România şi Decretul de organizare a provinciei.

27 decembrie 1918. Are loc la Mediaş Adunarea Naţională a saşilor care se declară de acord cu unirea Transilvaniei cu România.

27 aprilie 1919. Adunarea locuitorilor ţigani din Ardeal, ţinută la Târnăveni, cere să fie *"consideraţi de cei mai supuşi credincioşi fii şi cetăţeni ai României Mari"*.

10 august 1919. Adunarea şvabilor de la Timişoara votează o rezoluţie de unire a Transilvaniei şi Banatului cu România.

4 iunie 1920. Se semnează la Trianon de către Anglia, Franţa, Italia, S.U.A., Japonia, România, Regatul sârbo-croato-sloven, Cehoslovacia şi alte 9 state, pe de o parte, şi Ungaria, pe de altă parte, Tratatul de pace, care la articolul 45 preciza: *"Ungaria renunţă în ce-o priveşte, în favoarea României, la orice drepturi şi titluri asupra teritoriilor din fosta monarhie austro-ungară, situate dincolo de frontierele Ungariei şi recunoaşte prin prezentul Tratat ca făcând parte din România"*.

15 octombrie 1922. La Alba Iulia are loc ceremonia încoronării regelui Ferdinand şi a reginei Maria ca regi ai României Mari.

prof. **RELU STOICA**

BUZĂUL ȘI UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA. ALEXANDRU MARGHILOMAN

Anul 2018 stă sub semnul **Centenarului Marii Uniri**, iar calendarul activităților desfășurate la Buzău cuprinde și o serie de evenimente dedicate marelui om politic buzoian care, invitat în calitate de prim-ministru al României în Sfatul Țării de la Chișinău, la 27 martie 1918 a primit declarația de unire a Basarabiei cu Țara, un prim pas către realizarea României Mari.

Despre **Alexandru Marghiloman** s-a vorbit și s-a scris mult în ultimii ani, mai cu seamă de către autori buzoieni, amintindu-i aici pe Valeriu Nicolescu, Constantin Stan și Nicolae Peneș care, pentru eforturile sale de a reabilita personalitatea politicianului prin publicarea cărții *„Alexandru Marghiloman, lordul valah"*, în anul 2008, a primit premiul „Mihail Kogălniceanu" din partea Academiei Române. Pe coperta a patra a acestei lucrări, academicianul Dan Berindei nota: „Alexandru Marghiloman a fost prezent, salvator, într-un moment de grea cumpănă pentru țară. Ne putem gândi la ce s-ar fi întâmplat României dacă atunci n-ar fi existat Marghiloman? Devenind prim-ministru în împrejurări neprielnice, el și-a sacrificat viitorul politic, căci, după ce războiul s-a încheiat și hotarele României s-au desăvârșit în chip fericit, nimeni n-a mai ținut seama de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă evoluțiile ar fi fost altele ! El rămâne însă o personalitate de excepție, un caz în multe privințe singular, impunându-se prin prestanța sa, chiar și în zilele noastre, cum s-a impus și contemporanilor săi".[1] Născut la Buzău la 27 ianuarie 1854, ca fiu al lui Iancu Marghiloman și al Irinei, descendentă a familiei boierești Izvoranu, s-a numărat printre personalitățile marcante ale vieții politice românești de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutului secolului al XX-lea. Studiază la colegiul „Sf. Sava", își ia doctoratul în Drept și în Științe Politice la Paris (1878), după care intră în magistratură ca procuror la Tribunalul Ilfov (8 ianuarie 1879). Demisionează în 1883 pentru a se înscrie în Barou. Din iunie 1884 este Avocat al statului, funcție din care se retrage după câteva luni, pentru a se lansa în politică. Cu o cultură solidă, apreciat ca om politic abil, dotat cu talent oratoric, cu o elegantă prestanță, foarte bogat, a debutat în viața politică ca membru al Partidului Liberal, tatăl său fiind vicepreședinte al Camerei, dar atras de junimiști se înscrie în Partidul Conservator, partid pe care l-a condus din 1914 și până la moartea sa în 1925. Fidel instituției regale, a încercat permanent să influențeze politica timpului, ceea ce i-a atras critici și mai ales adversari. Având mare influență în partid și în viața politică, s-a implicat în evenimentele din anii 1914-1918, pronunțându-se pentru neutralitatea României, dar insistând pentru un statut politic al românilor din Transilvania și pentru alipirea Bucovinei la România.[2]

Rămas în teritoriul ocupat de trupele Puterilor Centrale, a fost numit Președintele Consiliului de Miniștri și Ministru de Interne (5 martie - 24 octombrie 1918) pentru a semna armistițiul și Tratatul de pace cu Germania. Referindu-se la ingrata misiune a lui Alexandru Marghiloman, Nicolae Iorga sublinia că a fost *tragică victimă a unor grozave împrejurări*, dar și *o podoabă a vieții noastre publice*. Cert este că tot ceea ce a declarat și a făcut a fost rezultatul voit a unei înțelegeri cu Regele Ferdinand I și I. I. C. Brătianu. Rolul său a fost de rezervă politică și factor răspunzător în teritoriul ocupat. Astăzi este clar că a urmărit întotdeauna interesele majore ale țării, după cum reiese și din una din intervențiile sale în care sublinia că *România să fie cu ochii mereu ațintiți asupra intereselor reale ale statului. Statul român înainte de toate....*[3]

Prezent la Chișinău în ziua de 27 martie 1918, a primit Declarația Sfatului Țării de unire a Basarabiei cu România. În acea zi de mare importanță pentru români, la orele 16,30, a fost întâmpinat cu entuziasm de cei prezenți, iar Ion Inculeț, președintele Sfatului Țării, după ce i-a anunțat prezența l-a rugat pe Alexandru Marghiloman să ia cuvântul, acesta declarând: *În vremurile tulburi pentru Republica Moldovenească, când tânărul stat s-a adresat României după ajutor, toate clasele, toate partidele, ca un om au alergat într-acolo, unde i-a chemat datoria lor și vocea sângelui. Și astfel, astăzi culegem roadele muncii dvs. a fiilor credincioși poporului și a patrioților*

1 Nicolae Peneș-*„Alexandru Marghiloman, lordul valah"*, vol.I, Buzău, 2007-2008

2 Valeriu Nicolescu, Gheorghe Petcu- *„Oameni de ieri, oameni de azi"*, vol. 1, Editura: Alpha, 1999

3 Ibidem

care au luptat pentru folosul și pentru mărirea poporului nostru și a României întregite.... Cu toții am chibzuit asupra acestei mari fapte și suntem siguri că orice vorbă și orice amânare ar fi păgubitoare. A trecut ceasul vorbelor, acum e ceasul hotărârilor.[4]

S-a deplasat apoi la Cercul Militar, iar după vot, la orele 19,00, a revenit în sala unde avusese loc ședința Sfatului Țării, unde i s-a comunicat că pentru Unire au votat 80 delegați, 35 s-au abținut, iar 3 au fost contra. După aflarea rezultatului votului, Alexandru Marghiloman a ținut un discurs memorabil: *În numele poporului român și al Regelui său, Majestatea Sa Ferdinand I, iau act de hotărârea Sfatului și proclam Basarabia unită, de data aceasta pentru Totdeauna cu România, una și indivizibilă...Să ne închinăm în fața geniului rasei noastre care a permis poporului care la prima suflare a libertății a prins inimile lor și să salutăm adânc pe acești oameni care fără preocupări egoiste, putând să rămână conducătorii unui stat, au voit mai bine să fie servitorii unei nații.*[5]

La 30 martie, o delegație din Basarabia, a prezentat la Iași Regelui, Actul Unirii. Primiți cu aclamații la gară, au mers la Mitropolie, unde, în prezența Regelui Ferdinand și a Reginei Maria, a avut loc un Tedeum, toate momentele și atmosfera de sărbătoare fiind prezentată de către presa din acea vreme. A urmat o recepție la Palatul Mitropolitan, urmată de defilarea trupelor. De asemenea, Regele Ferdinand a oferit un dejun de onoare, cele câteva mii de persoane adunate în fața palatului aclamând familia regală și pe oaspeți, în timp ce fanfara cânta „Hora Unirii", toate aceste manifestări reprezentând consemnarea oficială a Unirii.

Manifestații de bucurie pentru Unire au avut loc și în alte centre urbane. **La Buzău** au fost organizate festivități pentru sărbătorirea Unirii Basarabiei cu România, așa după cum reiese dintr-un dosar constituit la Primăria Buzău pentru a se exprima adeziunea pentru hotărârea de Unire. În acest sens s-a trimis o adresă Komandaturii Etapelor 271, datată 19 aprilie 1918, însoțită de o circulară adresată autorităților: *Cetățenii buzoieni, convinși de însemnătatea unirii Basarabiei cu România, care s-a obținut prin dărâmarea țarismului de armatele germane, voiesc să serbeze acest mare act național printr-un Tedeum, care să se celebreze la Episcopie în ziua de 21 aprilie a.c., ora 9,00 și la care vor participa școlile cu drapele, diferitele societăți cu stindardele lor...și cetățenii orașului. Un discurs istoric va fi rostit de preotul Provian , chiar la Episcopie, după care va urma o procesiune până în fața Primăriei. Aducându-vă aceasta la cunoștință, vă rugăm să ne dați cuvenita aprobare, autoritățile comunale garantând ordinea cea mai perfectă.*[6]

La recepția din ianuarie 1924, când a fost sărbătorit pentru împlinirea vârstei de 70 ani și 10 ani de la alegerea ca șef al Partidului Conservator, Alexandru Marghiloman a rostit un memorabil discurs referitor la actul Unirii Basarabiei cu România[7] *Ne-am adunat aici casă cinstim data, pentru totdeauna memorabilă, de 27 martie 1918, când Basarabia a reintrat în sânul Patriei Mame...Nu uitați că a fost prima zare de lumină care străbătea cerul negru și mohorât care de 18 luni apăsa peste întreaga Românie. A fost picătura de rouă care a căzut peste buzele rupte de friguri ale României sângerânde.* Amintind detaliile despre organizarea și desfășurarea ședinței Sfatului Țării, către final a ținut să menționeze: *Așa s-a săvârșit, domnii mei, actul sfânt al unirii Basarabiei. Cu dânsul când am fost silit să mă retrag, la sfârșitul anului 1918, puteam să-mi închei activitatea politică și aș fi făcut-o voios dacă aș fi fost tratat nu cu recunoștință, pentru că nu cer firii omenești sentimente extraordinare, dar dacă aș fi fost tratat cu decență.*

Trebuie să subliniem că pacea pe care Alexandru Marghiloman a fost nevoit să o încheie la 24 aprilie 1918, impusă prin forță, i-a atras critici acerbe. A demisionat la 14 octombrie 1918, în condițiile în care forțele Puterilor Centrale au fost înfrânte, fiind înlocuit cu Constantin Coandă. Dar să nu uităm că Al. Marghiloman, despre care s-a spus că a fost *un sacrificat pe altarul succeselor altora*, a declarat la un moment dat: *Am intrat în politică bogat și am ieșit sărac, dar cu mâinile curate.* Iar în ultimul codicil al testamentului său, datat 7 octombrie 1923, a scris; *Mă duc, oricând s-o încheia viața mea, cu conștiința în pace. Am greșit poate mai des decât socotesc, dar gândul mi-a fost întotdeauna curat și mi-am iubit țara.*[8]

Așadar, se poate afirma că Alexandru Marghiloman a fost un patriot care a acceptat cu bună știință sacrificiul întinării memoriei sale pentru a contribui la salvarea țării în acele vremuri grele. Credem că este timpul unei restituiri a memoriei, iar Alexandru Marghiloman trebuie considerat drept unul dintre cei mai lucizi politicieni care își leagă numele de făurirea statului național unitar român.

prof. **CRISTINA TĂNASE**

4 Al. Marghiloman-„*Notele politice*" ,București Editura Institutului de Arte Grafice Eminescup S. A., 1927

5 Ibidem

6 Serv.Arh.Naț.Bz., fond Primăria oraș Buzău, dosar 11/1918, f. 2

7 *Alexandru Marghiloman, omagiu cu prilejul unei îndoite aniversări*, Editgraph, 2008, ediție îngrijită de Nicolae Peneș, p. 140-154

8 Al. Marghiloman-*Idem, Ibidem*

ÎNTREGITORII

Regele Ferdinand I și Regina Maria

Ferdinand I (1914-1927), este al doilea rege al României Mici și primul rege al României Mari. A fost fiul lui Leopold (1835-1905) și al Antoniei (1845-1913), fiica regelui Ferdinand al II-lea al Portugaliei și a reginei Maria a II-a da Gloria. S-a născut la 24 august 1865 și a primit numele de Ferdinand-Viktor-Albert-Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen. A fost preocupat toată viața de științele naturii, în special de botanică și fluturi, având una din cele mai bogate colecții din lume.

După o idilă romantică cu domnișoara de onoare a reginei Elisabeta, inteligenta Elena Văcărescu, scriitoare, fiica diplomatului Ioan Văcărescu și a Eufrosinei Fălcoianu, la care s-a opus din răsputeri regele Carol I, care dorea să se respecte Constituția ce interzicea căsătoria prințului moștenitor cu o româncă, s-a căsătorit cu Maria, prințesă de Marea Britanie, fiica ducelui Alfred de Edimburgh, fiul reginei Victoria a Marii Britanii și al marii ducese Maria Alexandrovna, fiica țarului Rusiei, Alexandru al II-lea (1855-1881), tatăl ultimului țar rus, Nicolae al II-lea (1894-1917), care-i era văr primar, și a prințesei Maria de Hessa. Maria s-a născut la 30 octombrie 1875 Avea 17 ani când s-a căsătorit cu Ferdinand (Nando, cum îl alinta ea) de Hohenzollern, care avea 27 de ani, nepotul de frate al regelui României, Carol I, și moștenitorul tronului. Maria era blondă și cu ochii albaștri.

Căsătoria a avut loc la 10 ianuarie 1893 în castelul de la Sigmaringen. Din această căsătorie au rezultat șase copii: Carol (1893-1953), viitor rege al României, Alexandra-Josephina-Charlotte-Elisabeta, născută la 12 octombrie 1894 la Sinaia, devenită regină a Greciei prin căsătoria cu regele George în 27 februarie 1921, decedată la 15 noiembrie 1856 la Cannes; Maria (Marioara, Mignon), născută la 6 ianuarie 1900 la Gotha în Germania, devenită regină a Iugoslaviei prin căsătoria cu regele Alexandru I Karagheorghievici în 8 iunie 1922, decedată la 22 iunie 1961 la Londra; Nicolae (1903-1978); Ileana, născută la 5 ianuarie 1909 la București căsătorită cu Anton de Habsburg, cu care are șase copii (Ștefan, Maria-Ileana, Alexandra, Dominic, Maria-Magdalena, Elisabeta), de care divorțează și în 1954 se recăsătorește cu medicul Ștefan Issărescu din Turnu Severin, și se călugărește apoi sub numele de maica Alexandra, fiind stareță la mănăstirea „Schimbarea la față" fondată pe proprietatea sa din Ellwood City, decedată la 21 ianuarie 1991 în Pennsylvania, S.U.A; Mircea (1913-1916).

Ferdinand a fost desemnat ca succesor la tronul României în 1879 și a preluat domnia imediat după moartea lui Carol I (septembrie 1914), în plină desfășurare a Primului Război Mondial.

Nu a ezitat să alăture România puterilor Antantei (Anglia, Franța, Rusia), în 1916, cu scopul de a elibera teritoriile aflate sub ocupația Austro-Ungariei și să lupte astfel împotriva țării sale de origine, Germania, aliata Austro-Ungariei. Profitând de un context politic internațional favorabil, și ca urmare a sacrificiilor făcute de români în timpul războiului, în timpul domniei lui s-a realizat România Mare, în 1918, prin unirea Basarabiei (27 martie), Bucovinei (15 noiembrie) și Transilvaniei (1 decembrie), fapt pentru care a fost denumit Ferdinand cel Loial sau Întregitorul.

Maria a fost o adevărată susținătoare a idealului național românesc, având alături de Ionel Brătianu un mare rol în realizarea României Mari. La 26 martie 1926 a trecut la ortodoxism. Spre sfârșitul vieții a fost îndepărtată din viața politică de fiul ei, Carol al II-lea. Între 1935 și 1938 se autoexilează la castelul de la Balcic.

Ferdinand și Maria au fost încoronați ca primii regi ai României întregite la Alba Iulia în 1922.

Regele Ferdinand a murit dintr-o infecție în gât, în iulie 1927, la castelul Peleș din Sinaia, și a fost îngropat la mănăstirea Curtea de Argeș. Regina Maria a murit în 1938 și a fost înmormântată lângă soțul ei la Curtea

de Argeş, fiind salutată de militari cu baionetele înfipte în pământ şi patul armei în sus, un gest pe care Armata nu l-a mai oferit niciodată altui om.

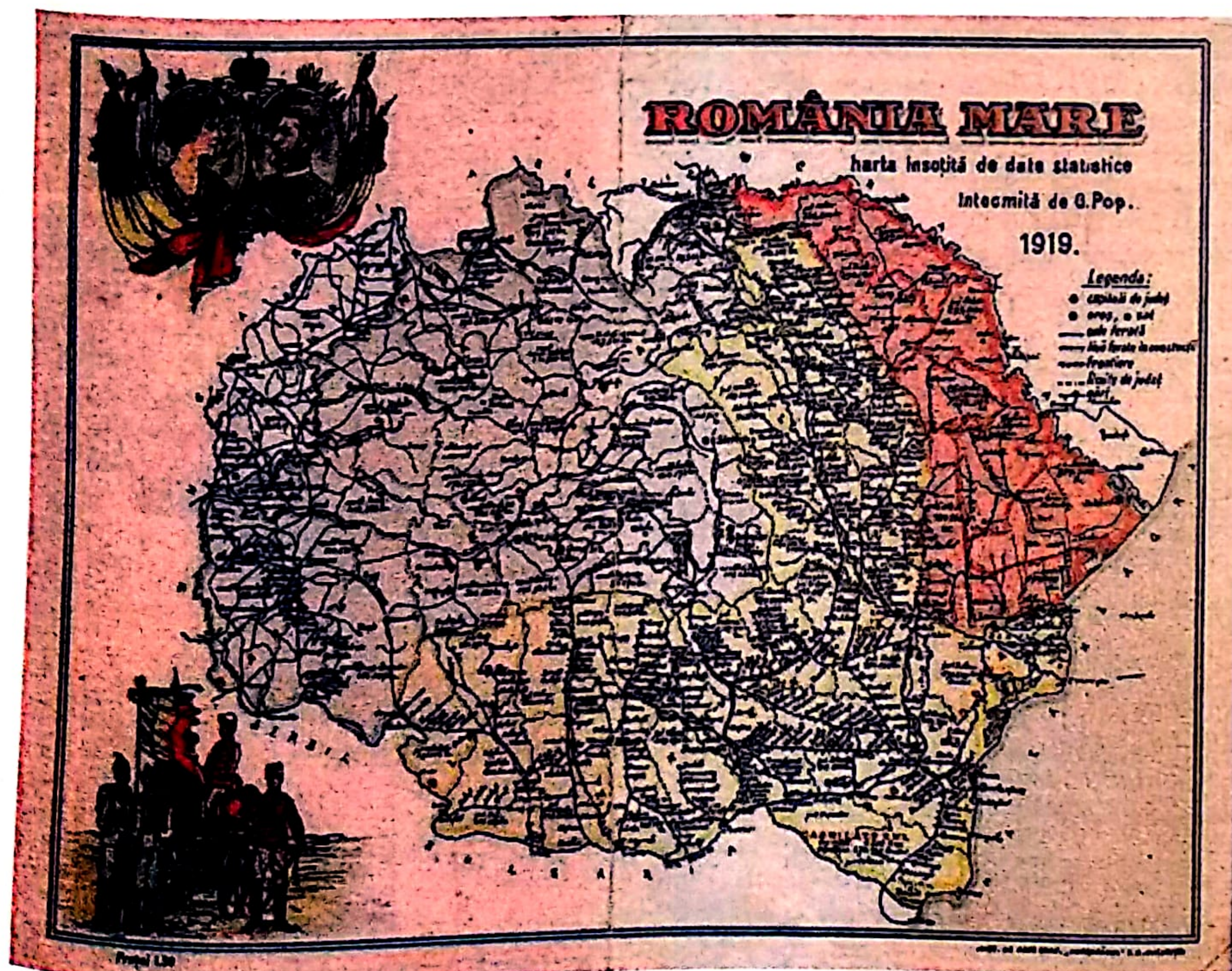
A doua Regină a României, soţia lui Ferdinand I cel Loial sau Întregitorul (1914-1927) şi realizatorul României Mari în 1918, au fost încoronaţi ca primii regi ai României întregite la Alba Iulia în 15 octombrie 1922.

Regina Maria (1875-1938) s-a născut la 30 octombrie 1875 şi era prinţesă de Marea Britanie, fiica ducelui Alfred de Edimburgh, fiul reginei Victoria a Marii Britanii, şi a marii ducese Maria Alexandrovna, fiica ţarului Rusiei, Alexandru al II-lea, tatăl ultimului ţar rus, Nicolae al II-lea, care-i era văr primar, şi a prinţesei Maria de Hessa. Avea 17 ani când s-a căsătorit cu Ferdinand (Nando) de Hohenzollern, 27 de ani, nepotul de frate al regelui României, Carol I, şi moştenitorul tronului. Maria era blondă şi cu ochii albaştri. Căsătoria a avut loc la 10 ianuarie 1893 în castelul de la Sigmaringen.

Din această căsătorie au rezultat **şase copii**: Carol (1893-1953), viitor rege al României, Elisabeta (1894-1956), devenită regină a Greciei prin căsătoria cu regele George în 1921, Maria-Marioara (1899-1961), devenită regină a Iugoslaviei prin căsătoria cu regele Alexandru I Karagherghievici în 1922, Nicolae (1903-1978), Ileana (1909-1991), căsătorită cu Anton de Habsburg, cu care are şase copii, de care divorţează şi în 1954 şi se recăsătoreşte cu medicul Ştefan Issărescu din Turnu Severin, şi se călugăreşte apoi sub numele de maica Alexandra, şi Mircea (1913-1916).

Maria a fost o femeie de o rară frumuseţe, *„plină de nuri şi darnică"*, extrem de nestatornică, capricioasă şi nemulţumită de *"prestaţia sexuală a nătăfleţului Nando"*, a călcat adesea pe de lături. Se spune că numai Carol ar fi fost cu adevărat fiul lui Ferdinand, ceilalţi provenind din diverse legături amoroase ale temperamentalei regine. Maria a fost o adevărată susţinătoare a idealului naţional românesc, având alături de Ionel Brătianu un mare rol în realizarea României Mari şi recunoaşterea acesteia în plan internaţional. La 26 martie 1926 a trecut la ortodoxism. Spre sfârşitul vieţii a fost îndepărtată din viaţa politică de fiul ei, Carol al II-lea. Între 1935 şi 1938 se autoexilează la castelul de la Balcic. A murit în 1938 şi a fost înmormântată lângă soţul ei la Curtea de Argeş, fiind salutată de militari cu baionetele înfipte în pământ şi patul armei în sus, un gest pe care Armata nu l-a mai oferit niciodată altui om. Patriarhul Miron Cristea a spus la înmormântarea ei: *„În tot cazul, se va putea spune că a fost o femeie care şi-a trăit viaţa intens"*.

Pagini coordonate de
***prof.* Relu Stoica**

PE CINE AM PIERDUT ÎN 2017
REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI

Viitorul Rege **Mihai I** s-a născut la Palatul Peleș din Sinaia, în ziua de 25 octombrie 1921. Tatăl: Principele moștenitor Carol al II-lea. Regina mamă: Prințesa Elena a Greciei. Frate: Carol Lambrino.

Din partea tatălui, Mihai este nepot al **Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria**. Din partea mamei, este nepot al Regelui Constantin I al Greciei. Mihai I al României este descendentul celor mai importante familii regale și imperiale ale Europei (britanică, rusă și habsburgică), strămoși direcți ai săi fiind țarii Nicolae I și Alexandru al II-lea ai Rusiei, Regina Victoria a Marii Britanii, împărați habsburgi, regi ai Prusiei, Portugaliei. Era văr de gradul al treilea al Reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii.

Căsătoria propriu-zisă a părinților săi a fost scurtă și nefericită, din cauza nepotrivirii celor două personalități. În anul 1925, Principele Carol a renunțat la tron. Trimis în noiembrie să reprezinte familia regală română la funeraliile Reginei Alexandra a Marii Britanii, Carol s-a întâlnit cu Elena Lupescu la Paris, plecând împreună în Italia. De aici, la 12 decembrie a trimis o scrisoare Regelui Ferdinand, prin care își anunța hotărârea „ireversibilă" de a renunța la calitatea de moștenitor al tronului.

În ziua de 30 decembrie 1925, a avut loc la Sinaia un Consiliu de Coroană, printr-o scurtă cuvântare a Regelui Ferdinand se aduce la cunoștință renunțarea la tron a Principelui Carol și recunoașterea Principelui Mihai ca **Principe moștenitor** al României. După dezbateri contradictorii, toți participanții au acceptat propunerea Regelui Ferdinand. În dimineața zilei de 20 iulie 1927,Regele Ferdinand a încetat din viață, după 13 ani de domnie, fiind înhumat la 23 iulie în biserica Mănăstirii Curtea de Argeș, alături de înaintașul său, Carol I.

În după-amiaza zilei de 20 iulie 1927, a avut loc ședința comună a Adunării Deputaților și Senatului, în cadrul căreia cei trei regenți, Principele Nicolae (al II-lea fiu al Regelui Ferdinand și unchiul lui Mihai), Patriarhul Miron Cristea și Gheorghe Buzdugan (președintele Înaltei Curți de Casație) au depus următorul jurământ: „Jur credință Majestății Sale Regele Mihai I. Jur a păzi Constituțiunea și legile poporului roman, a menține drepturile lui naționale și integritatea teritoriului". **Regele Mihai I avea vârsta de 6 ani și nu putea guverna.**

În 1930, in contextual crizei economice, Carol al II-lea s-a întors în țară. Guvernul lui Iuliu Maniu i-a cerut garanția că va întrerupe relația

cu Elena Lupescu și va relua căsătoria cu Elena de Grecia. Parlamentul l-a desemnat pe Carol rege, iar pe Mihai urmaș la tron, cu titlul inventat de **„Mare Voievod de Alba Iulia"**.

Regina mama a fost exilată la Florența, impunându-i-se de către Carol al II-lea un regim draconic de vizitare, care permitea întâlnirea mamei cu fiul Mihai doar pentru o vacanță de câteva săptămâni, o data pe an. În septembrie 19140, Regele Carol al II-lea i-a acordat puteri discreționare generalului Ion Antonescu, care i-a impus să abdice în favoarea fiului său Mihai, în vârstă de 18 ani. A fost promulgat rege fără depunerea unui jurământ pe Constituție (abrogată la acea dată) și fără votul de aprobare al Parlamentului (suspendat, redeschis abia în anul 1946). Mihai a fost încoronat cu Coroana de oțel și uns rege de Patriarhul României, Nicodim Munteanu, în Catedrala Patriarhală din București, la 6 septembrie 1940. Noul rege, Mihai I, a depus jurământul într-o formulă nouă, dictată de conducătorul statului: "Jur credință națiunii române. Jur să păzesc cu sfințenie legile statului. Jur să păzesc și să apăr ființa statului și integritatea teritorială a României. Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

Imediat după ceremonia depunerii jurământului, Regele Mihai I a semnat următorul **decret**:

"Art. I Învestim pe dl. general Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri, cu depline puteri pentru conducerea statului roman.

Art. II Regele exercită următoarele prerogative regale:

El este capul oștirii;

El are dreptul de a bate monedă;

El conferă decorațiile române;

El primește și acreditează ambasadorii și miniștrii plenipotențiari;

El numește pe primul ministru, însărcinat cu depline puteri;

El are dreptul de amnistie și grațiere;

Art. III Toate celelalte puteri ale statului se exercită de președintele Consiliului de Miniștri".

Prevederea importantă de la punctul e) a trecut neobservată la vremea respectivă, însă patru ani mai târziu, la 23 august 1944, această formulare din decret i-a oferit Regelui Mihai I justificarea legală pentru demiterea mareșalului Ion Antonescu și numirea unui nou prim-ministru.

Pentru năruirea pozițiilor monarhiei în viața de stat, într-o ședință a Consiliului de Miniștri, Ion Antonescu declara: "Palatul nu se va amesteca în nicio problemă a statului și acel ministru sau funcționar al statului ce va fi prins de mine (că întreține legături cu Regele) va fi destituit imediat și sancționat (...) Până când Regele va deveni cu vârsta și mintea ca să-și dea seama de problemele statului, vă rog să luați notă de acest lucru, nimeni nu va putea să-i supună problemele de stat și oricine și pe orice treaptă s-ar găsi în stat, va fi destituit de mine. Nimeni nu va trece prin fața palatului decât ca să se închine în fața unui simbol. El este un simbol și nu are dreptul să se amestece în condu-

cerea statului."

Pentru a sublinia și mai pregnant ideea că Mihai nu avea calitatea de a participa la conducerea statului, generalul a adresat, în ziua de 6 septembrie 1940, mamei regelui, aflată la Dresda (în Germania), următoarea telegramă: "Generalul Antonescu vă roagă respectuos să luați primul tren și să veniți cu un minut mai devreme lângă prea tânărul rege al țării, spre a-i completa educația pe care patria noastră și a lui i-o dorește fierbinte."

Primind "mână liberă" din partea lui Hitler, generalul Antonescu a înăbușit rebeliunea legionară și la 27 ianuarie 1941, fără a-l consulta pe suveran, a constituit un guvern pe bază militară. Pentru a-și face cunoscută opinia, Regele Mihai a adresat guvernului o telegramă publică: "Ați binemeritat de la patrie redându-i ordinea și liniștea. Odată cu formarea guvernului, vă exprim întreaga admirație și încredere."

Din proprie inițiativă, Ion Antonescu a decis ca România să participe la cel de-Al Doilea Război Mondial alături de Germania, împotriva Uniunii Sovietice. Îndată ce a luat cunoștință de antrenarea României în război, Regele Mihai i-a trimis lui Ion Antonescu următoarea telegramă: "În clipa când trupele noastre trec Prutul și codrii Bucovinei, pentru a reîntregi sfânta țară a Moldovei lui Ștefan cel Mare, gândul meu se îndreaptă către domnia voastră, domnule general, și către ostașii țării."

La 10 iulie 1941, cu prilejul revenirii Basarabiei și Bucovinei de Nord la România, Regele a rostit o alocuțiune la radio, în care a elogiat acțiunea armată. În ziua de 21 august 1941, Regele Mihai a semnat decretul prin care conducătorul statului a fost avansat la gradul de mareșal. La rândul său, Mihai fusese avansat la 14 septembrie 1940 la gradul de general de divizie, iar la 10 mai 1941 la cel de mareșal.

Treptat, Regele Mihai I a început să se delimiteze față de pozițiile lui Ion Antonescu. Discursul rostit de rege la radio în noaptea Anului Nou 1943 a avut o semnificație aparte: **"Urarea ce fac cu acest prilej poporului meu, căruia istoria i-a hărăzit până acum atâtea suferințe, întretăiate doar de rare luminișuri de dreptate, este ca sfârșitul frământărilor sângeroase care sfâșie omenirea să-i aducă consfințirea definitivă a drepturilor sale nepieritoare."**

Președinția Consiliului de Miniștri a considerat că Regele dorește încetarea participării României la război. Contradicțiile dintre Casa Regală și mareșalul Antonescu se manifestau și cu prilejul unor probleme minore.

Preocupările forțelor politice românești de a găsi o soluție de salvare a țării s-au intensificat. La 17 martie 1944 au început negocierile cu Aliații. Barbu Știrbey, emisarul lui Iuliu Maniu, a prezentat la Cairo următorul mesaj: "Guvernul și Regele, precum și opoziția, sunt dornici să facă o schimbare a frontului." **Președintele SUA și primul ministru al Marii Britanii au hotărât să nu angajeze negocieri cu statele Axei și sateliții ei, ci să le impună formula "capitulării condiționate".**

La 21 martie 1944, Iuliu Maniu și C.I.C Brătianu au înaintat mareșalului Antonescu un nou memoriu, în care îi sugerau: "Să arătați M.S. Regelui că nu puteți conduce mai departe politica țării și că trebuie să avizeze un nou guvern." Era pentru prima data când Partidul Național-Țărănesc și Partidul Național-Liberal cereau lui Ion Antonescu să scoată țara din război și să-și prezinte demisia Regelui Mihai I.

La 23 august 1944, mareșalul Ion Antonescu l-a însărcinat pe colonelul Radu Davidescu, șeful cabinetului său militar, să telefoneze la Palat spre a cere o audiență. Regele, împreună cu câțiva generali, întrucât nu știau motivul pentru care mareșalul ceruse audiență, au convenit ca, în cazul în care acesta ar comunica hotărârea de a încheia armistițiul, regele să se declare de acord; dacă ar anunța intenția de a continua războiul alături de Germania, conducătorul să fie demis din funcția sa și arestat.

Iată un fragment din discuția regelui cu conducătorul statului:

-"Dacă nu mi se dau garanții, voi continua lupa!" – declară Antonescu brusc.

-"Ceea ce înseamnă că întreaga țară va fi ruinată. Propunerile dvs. nu au sens și nu le pot accepta. Trebuie să cereți armistițiul!" Timp de câteva minute, Ion Antonescu rămase buimăcit de această reală expresie de autoritate din partea tânărului pe care îl disprețuia. Apoi sângele i se urcă în obraji, într-un acces de furie:

-"Niciodată! Cum să las țara pe mâinile unui copil?" Regele Mihai I se ridică în picioare. Apoi ieși pentru câteva momente. După o ultimă consultare cu colaboratorii săi, Regele a revenit în salonul galben, unde s-a adresat mareșalului:

-"Am ascultat expunerea dumneavoastră asupra situației; nu sunt de acord cu propunerile; consider situația extrem de gravă deoarece pune în pericol existența țării și a neamului românesc. Din această cauză vă demit din funcția de conducător al statului". După ce a rostit aceste cuvinte, Regele Mihai I a părăsit salonul. Imediat a intrat în sală echipa de militară care avea misiunea de a-l aresta pe mareșal.

Timp de trei ani după terminarea războiului, monarhia asista neputincioasă cum România se îndrepta cu pași repezi spre sistemul stalinist de guvernare, era tot mai puțin implicată în viața politică, existența sa având mai curând un caracter formal. Pe acest fond politic, a venit invitația guvernului englez ca Regele Mihai să participe la căsătoria principesei Elisabeta, moștenitoarea Coroanei Marii Britanii. În dimineața zilei de 12 noiembrie 1947, toți miniștrii, în frunte cu dr. Petru Groza, l-au salutat pe Rege la plecarea sa de pe aeroportul Băneasa. Suveranul a călătorit cu avionul pilotat chiar de el.

În timpul cât s-a aflat la Londra, Regele Mihai I a discutat cu diferiți oameni politici. Toți considerau că era periculos să se întoarcă în România. Majestatea Sa nu s-a gândit niciodată serios la o altă eventualitate decât aceea de a se înapoia în țară. La Londra, Mihai a cunoscut-o pe prințesa Ana de Bourbon-Parma, cu care a plecat în Elveția, la Lusanne, unde s-au logodit neoficial la 6 decembrie 1947.

La 24 decembrie 1947, a fost învestit noul ministru al Apărării Naționale, Emil Bodnăraș, care abia se întorsese de la Moscova, unde primise din partea lui Stalin indicații privind organizarea abdicării Regelui.

În seara zilei de 29 decembrie, Regele Mihai a fost anunțat de mareșalul palatului (aflat în București) despre cererea formată de dr. Petru Groza de a-i acorda o audiență a doua zi. Discuția s-a desfășurat în holul de la etaj al palatului. Participau: Regele Mihai I, Regina-mamă Elena, dr. Petru Groza și Gheorghe Gheorghiu-Dej. În esență, a avut loc următoarea discuție: dr. Petru Groza:

-"Ei bine, Majestate, a sosit timpul să aranjăm o despărțire prietenească. Trebuie să înțelegeți că nu mai există loc în România pentru un rege". Mihai I continua să fie uluit. Se aștepta la un astfel de deznodământ, dar nu se gândise că el s-ar produce așa de brusc. Totuși, replică:

-"Nu dvs. sunteți cel care puteți să-mi spuneți să plec. Această chestiune trebuie s-o hotărască poporul!" În discuție interveni Gheorghe Gheorghiu-Dej:

-"Majestatea Voastră trebuie să înțeleagă că nu v-am cere acest lucru, dacă România nu ar fi coaptă pentru a deveni republică." Groza preciză că guvernul a aranjat problemele materiale, astfel încât Mihai să ducă o viață confortabilă. Groza scoase o coală de hârtie din pergament alb din dosarul cu scoarțe roșii pe care-l ținuse în mână de când începuse audiența.

-"Majestatea Voastră nu trebuie să faceți altceva decât să semnați."

-"Voi studia această hârtie." Regele merse în camera de alături. Aici a aflat de la D. Negel că garda palatului fusese schimbată, că palatul era înconjurat de trupe, legăturile telefonice erau decuplate, regele fiind complet izolat. Mihai a revenit în cameră:

-"Și dacă refuz să semnez?"

-"Dvs. ați văzut, totul a fost prevăzut. Ordinele sunt date, noi deținem pozițiile cheie. Și noi nu putem părăsi acest palat fără actul de abdicare semnat. Noi nu putem răspunde de securitatea nimănui. Și dvs. veți purta răspunderea!"

-"Poporul a suferit deja foarte mult; el nu trebuie să își verse sângele pentru mine. Mă simt obligat să consimt la acest act de violență." Apoi se așeză la masă și semnă documentul de abdicare.

După ce a primit un pașaport cu numele de Mihai de Hohenzollern-Sigmaringen, fostul rege a plecat din țară în seara zilei de 3 ianuarie 1948. De la Castelul Foișor a mers, însoțit de mama sa, în gara Sinaia. Aici, până la urcarea în vagon, cele două persoane au trecut printre două rânduri de ostași, care n-au mai prezentat onorul așa cum se obișnuia. Trenul era format din opt vagoane, dintre care două de bagaje și șase vagoane salon. În plină noapte, trenul a trecut granița de stat a României, a parcurs teritoriile Ungariei și Austriei, îndreptându-se spre Elveția, unde și-a stabilit domiciliul. Până la moartea sa, și-a păstrat religia creștin-ortodoxă.

În iunie 1948, Regele Mihai s-a căsătorit cu Regina Ana a României, principesă de Bourbon-Parma, cu care a avut cinci fiice. Autoritățile române comuniste i-au retras cetățenia română în același an. Până la sfârșitul anului 1948, cei doi au locuit la Vila Sparta lângă Florența, locuința Reginei mame Elena, iar din 1949 la Lausanne, unde se naște prima fiica, principesa Margareta. Tot la Lusanne se nasc principesele Elena, în 1951, și Irina, în 1953.

Între timp. Familia se stabilește în Marea Britanie, unde va locui timp de șase ani, până în 1956, la Bramshill House in Hampshire și la Ayot St-Lawrence, în Hertfordshire. Pentru a-și câștiga existența, Regele și Regina au înființat o fermă de pui și au construit un mic atelier de tâmplărie.

Regele a păstrat încă de atunci legătura cu evenimentele din țară, primind săptămânal rapoarte, analize și noutăți de la generalul Lazăr, pe care il vedea în fiecare săptămână la Londra. De asemenea, familia a păstrat contacte strânse cu Familia Regală britanică, în special cu Regina Elisabeta a II-a și cu principesa Marina, ducesă de Kent.

Regele, Regina și principesele s-au întors în Elveția în 1956, după o scurtă ședere de trei luni la Vila Sparta. Regele Mihai semnase un contract cu compania aeriană Lear Jets and Co., la Geneva (v. William Powell Lear). Familia s-a instalat la Versoix, un mic oraș de pe malul lacului Geneva, la câțiva kilometri de orașul Geneva. Aici au locuit peste patruzeci și cinci de ani și tot aici s-a aflat casa familiei. Principesa Sofia s-a născut la Atena, în 1957, iar principesa Maria la Copenhaga, în 1964.

În anul 1958, Mihai a oprit colaborarea cu Lear, iar un an mai târziu, în 1959, a înființat o companie de electronică și de mecanisme automate numită Metravel. Compania a funcționat bine până în 1964, producând elemente pentru calea ferată și sisteme de alarmă și vânzând avioane de ocazie. Dar, după cinci ani, presiunea concurenței devenise prea mare, așa că Regele și cei doi asociați au decis să vândă compania. Regele a urmat, de asemenea, cursuri de broker la Bursa din Wall Street.

A patronat fără succese notabile Comitetul Național Român, un grup care avea drept scop apărarea intereselor românești în Occident, prezentat uneori ca guvern român în exil, dar căruia democrațiile occidentale nu i-au recunoscut niciodată acest caracter.

După Revoluția din 1989, a fost oprit de regimul Ion Iliescu să se întoarcă în țară, cu excepția Paștelui din 1992, când a atras mulțimi entuziaste venite să îl vadă. De-abia sub președinția lui Emil Constantinescu, în 1997, și-a primit înapoi cetățenia română. Ulterior, i-au fost retrocedate și o parte din proprietăți. Cu ocazia împlinirii vârstei de 90 de ani, la 25 octombrie 2011, Regele Mihai a ținut un discurs în fața camerelor reunite ale Parlamentului României, la finalul căruia spunea: "Stă doar în puterea noastră să facem țara statornică, prosperă și admirată în lume. Nu văd România de astăzi ca pe o moștenire de la părinții noștri, ci ca pe o țară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!"

În martie 2016, a fost anunțată îmbolnăvirea și retragerea din viața publică.

Regele Mihai I a încetat din viață la data de 5 decembrie 2017. I s-au organizat funeralii naționale și a fost înmormântat la 16 decembrie 2017 la Curtea de Argeș, unde își va dormi somnul de veci alături de iluștri săi înaintași.

ANA-MARIA BONCIU, masterand Facultatea de Istorie, Universitatea București, absolventă, promoția 2013

O POVESTE...

Era odată un bătrân, și șezând el pe scaunul său ce scârțâia ușor de vreme, nepotul său îi citi o poezie ce se numea „**O sută de ani în care inima mea a plâns**". Era vorba despre ziua de 1 decembrie 1918, și despre Sfânta Românie. După ce a ascultat liniștit poezia, cu ochii închiși, cu picături mici ce udau fața brăzdată de vreme, bunicul a început, cu vocea tremurândă dar caldă, să-i povestească nepotului său acei ani. Îi trăise, îi simțise, și acum inima lui încă plângea când se gândește la cât de mult a fost dușmănită a lui țară.

Cu ce putea începe? Se gândea să îi spună ceva frumos prima dată, dar ce s-a întâmplat frumos în acea perioadă? Atunci așa a început...

„Dragul și scumpul fiu al lui Dumnezeu și nepot al meu, acei ani au fost mai puțin plăcuți, dar se putea și mai rău...: Iar eu Îi mulțumesc Domnului Sfânt că i-am trăit, pentru a ști că acum nu îmi va mai fi greu. Așa că acei ani întunecați pentru alții, au fost luminați de Dumnezeu pentru mine!" Acum spun și eu, înțelept bătrân, care știe să vadă orice bucurie într-un necaz cât de mare. „Acum, hai să încep să îți povestesc ce am trăit atunci! Dar te avertizez, să nu judeci, să nu Îl superi pe Dumnezeu cu nici un gând greșit despre ce s-a întâmplat. Ci să te gândești că dacă acei ani nu erau, acum bunicul tău nu Îl cunoștea pe Tatăl tău...

Țara noastră a fost mereu invidiată, o țară frumoasă, bogată, și ce avem noi și altora le lipsește... credința, tradiția, iubirea! Țara noastră era, este și va rămână în veac țara cea mai bogată duhovnicește! Dar cu toate astea, plină de războaie, de dezbinări pe care le-am suportat fără să spunem nimic. Iar acum nu știu dacă să spun că a fost bine sau nu. Am fost uniți și iar dezbinați, dar ce rost unirea cu un teritoriu, când altul stă deoparte și suspină? Inima a plâns în mine, sufletul mi s-a întristat și nu mai poate să fie alinat de când am fost anul trecut **în Moldova de peste Prut**. Nu îți spun, copilul meu că nu mulți, dar totuși câțiva dintre oameni ne priveau disprețuitor, nu știau cine suntem, nu ne înțelegeam nici măcar cu puțina rusă pe care o mai știu. Erau de acum străini.... Hai că încerc să îmi conving inima să înceteze din plâns și să vorbească...:Normal ar trebuii să îți vorbesc despre Marea Unire, momentul frumos al României, dar cum să uităm țara de peste Prut?...

Era o zi frumoasa dată de Dumnezeu pentru noi. Eram împreună cu prietenii mei afară. Deodată am auzit multă hărmălaie în sat. Pe mine nu mă întrerupea nici un fel de zgomot din joc, dar cum era diferit, inima mi-a tresăltat și am simțit că asta mă implică și pe mine. Și așa era.... :-Vorbea lumea din sat cum că în cel mai scurt timp ar avea loc Marea Unire...:nu înțelegeam, dar părea interesant. Tot satul era în sărbătoare. <<Ne vom unii cu ai noștri frați!>>. Se auzeau strigăte de bucurie, plânsete, iubirea plutea în jur. Dar ceva din mine nu prea credea în totalitate. A venit ziua....

Despre acea zi nu prea îți pot spune deoarece...nici eu nu prea știu. Atâta știu, că ne-am unit, eram de acum România Sfântă și Puternică, dar...hmm, iar ne-au fost luate teritorii după cel de-al doilea război mondial? Și iar te întreb, la ce bun o zi de unire și o sută de ani de despărțire? Ți-am vorbit despre cei care nu mai sunt români, sau mai bine zis, nu se mai cred români. Și nu dau vina pe ei, au fost învățați cu răul și nu știu ce e adevărul, binele. Dar majoritatea dintre basarabeni sunt cei care nici măcar Prutul nu îi desparte de țara lor adevărată. Acum când sunt în sfârșit liberi, învață română și trăiesc fiecare cuvânt rostit din inimă, dar totuși, tot departe de noi.

Dragul meu, **ziua de 1 Decembrie** a reprezentat momentul cel mai bun, cel mai adevărat dacă pot să spun așa, al României. Când toate teritoriile ne-au fost date înapoi. Dar acum reprezintă doar o zi a țării noastre, a românilor, însă nimeni nu se gândește și la ceilalți români.

Acum, fiul meu, mă gândesc, iar această întrebare o am în minte încă de la acea dată, și nu pot să găsesc răspuns. Și îndrăznesc să te întreb pe tine, pe oricine pentru a-mi mai alina durerea... Oare ce au avut toți cu noi? Da, o întrebare banală, dar profundă. Ce rău am cauzat? Că am fost o țară bogată, frumoasă, și de asta a trebuit să suferim atât? Eu știu că pe cineva de care îți place, pe care îl admiri, nu îl faci să sufere din propria-ți invidie. De ce românul nu a spus „NU" în fața străinului? De ce și-a vândut țara ca pe un nimic, călcând-o în picioare, defăimând-o? De ce nu s-a opus și nu și-a cerut singurul său drept: să aibă o țară ca oricare alta, să aibă o țară întregită?

Așa că ție, române de azi, copil cu inima curată, care poate să schimbe în bine țara, fă ceva. Nu mai lăsa străinul să îți fure țara, sau mai corect spus, nu mai da țara ta celui ce o vrea doar pentru interesul lui. E țara ta, e inima, viața, e a ta, e doar a ta. Bucura-te de ea, păstreaz-o, iubește-o, nu o lăsa la greu, nu o da pe mână rea pentru un ban ce nu îți folosește.

"Doamne Sfinte, și Ție mă rog, apără-mi țara și dă-le minte bună conducătorilor și copiilor ei. Fă ca Romania Ta cea Sfântă să fie întregită, iar Basarabia să fie din nou pe pământul ei!".

(din folclorul basarabean)

ADRIANA USATÂI,
Liceul "Ion Creangă" Soroca

SEMINAR EUROPEAN PENTRU CETĂȚENIE DEMOCRATICĂ

În perioada 12-13 ianuarie, Colegiul Național "Mihai Eminescu" a fost gazda primitoare a seminarului european de formare "Educația democratică la școala. De ce? Cum?", organizat de Inspectoratul Școlar Județean Buzău și Centrul Cultural Francofon Buzău, în parteneriat cu Casa Corpului Didactic Buzău și Asociația europeană GERFEC. Pe baza identificării nevoilor de formare ale profesorilor buzoieni, Inspectoratul Școlar Județean Buzău și Centrul Cultural Francofon Buzău au propus asociației europene GERFEC organizarea, în premieră, la Buzău, a acestei activități de formare la care au participat 52 de profesori de la toate nivelurile de învățământ, din județele Buzău și Prahova.

Seminarul de formare a propus activități în plen și pe grupe, în limba engleză și în limba franceză, coordonate de dna prof. Kari Florens din Norvegia și dna prof. Monique Chauvet din Franța, președinta și, respectiv, secretara asociației europene GERFEC. După o introducere a formatorilor și a așteptărilor participanților, s-au prezentat documente pe tema educației democratice, elaborate de către Consiliul Europei de la Strasbourg, asociația GERFEC fiind acreditată de această instituție europeană. Prin valorificarea experiențelor din activitatea școlară și extrașcolară, profesorii au lucrat în echipe cu scopul stabilirii și prezentării unor valori, atitudini, aptitudini care să contribuie la dezvoltarea competențelor elevilor în domeniul educației democratice. Prezentărilor frontale au evidențiat diversitatea de opinii și de experiențe ale participanților, cu exemple de bune practici din învățământul din România, Franța și Norvegia. Având la bază necesitatea unor schimbări de viziune în mediul școlar, formatoarele au explicat conceptul de comunicarea empatică, lansând și un exercițiu de rol la finalul căruia profesorii au discutat importanța dialogului și a comunicării pentru stimularea dezvoltării personale a elevilor.

În a doua zi de formare, profesorii au discutat și au oferit exemple de valori democratice promovate în școala românească, cu scopul dezvoltării colaborării dintre elevi, pentru stabilirea unei atmosfere democratice și a rezolvării pașnice a conflictelor. Doamnele profesoare Kari Florens și Monique Chauvet, formatoare cu experiență internațională, au apreciat, la finalul seminarului, calitatea deosebită a pregătirii profesionale a cadrelor didactice participante, deschiderea către colaborare și dorința de formare continuă, evidențiind posibilitatea organizării, la Buzău, a unui nou modul de formare pe tema interculturalității. Reușita acestei activități de formare ne întărește convingerea că profesorii buzoieni sunt interesați de formarea continuă, fapt demonstrat și de participarea a peste 30 de profesori de limba franceză, la cursul de formare în domeniul didacticii FLE, organizat de ISJ Buzău, pe 11 ianuarie, la Colegiul Național "Mihai Eminescu", când dna prof. Dobre Florentina a diseminat rezultatele stagiului de formare CREFECO la care a participat in acest an școlar.

În calitate de organizatori, le mulțumim tuturor partenerilor și profesorilor implicați în organizarea și desfășurarea, în premieră, la Colegiul Național "Mihai Eminescu", Buzău, a unui seminar european de formare, în limbile engleză și franceză, o excelentă ocazie de a dezvolta competențele profesorilor pentru o educație democratică în mediul școlar, și de colaborarea instituțională, în domeniul educației, la nivel european.

Inspector școlar
pentru limbi romanice,
prof. MARIA-MONALISA PLEȘEA

MES LECTURES PRÉFÉRÉES: DOSTOÏEVSKI, CRIME ET CHÂTIMENT

Il y a peu, j'ai appris, par hasard, en regardant une émission de culture générale, le fait que l'un des plus lus et traduits romans de la littérature universelle était *Crime et Châtiment*, écrit par Fiodor Dostoïevski pendant l'année 1865 et publié dans un journal sous la forme d'une série composée par 12 récits, et ayant un réel succès depuis sa parution. Comme on s'attendait, cette notoriété croissante a déterminé aussi une série d'analyses et de critiques littéraires, plus ou moins profondes, majoritairement admiratives, qui essayaient aussi de placer le roman dans un contexte socio-politique et historique, en le reliant d'une manière ou d'une autre à la biographie de l'auteur.

Mon étonnement a été assez fort, étant donné que, pendant les 150 années qui se sont écoulées depuis sa parution, beaucoup de données du roman ont changé. La société a passé du capitalisme bourgeois aux racines féodales et marqué par des dogmes religieux, décrit dans le livre, à celui impérialiste de type tsariste, ensuite au socialisme despotique, pour arriver, récemment, au capitalisme oligarchique et de monopole, où les multinationales font la loi. Le héros décrit par Dostoïevski dans ce roman, soit comme entité solitaire, soit comme part de l'engrenage d'une structure sociale, ne devrait plus être actuel, car il y a eu une évolution, au moins à l'échelle historique, les relations d'entre les individus ont changé, tout comme leurs rapports avec toute la société. L'industrialisation massive et le développement de la technologie et de l'économie ont imposé la nécessité d'une main d'œuvre mieux préparée du point du vue éducationnel, ouverte vers la nouveauté, plus informée, dans l'ensemble plus compétente. Alors, je me suis posée la question suivante : qu'est-ce qui reste d'actualité, qu'est-ce qui confère de la valeur à ce roman, en plus de la maîtrise, de l'art de l'auteur ?

Dostoïevski essaie d'accréditer l'idée que la culpabilité du crime peut être réduite, sinon même couverte, par pénitence, par de bonnes actions faites après. Faux. Dans ce cas, le mal commis ne peut plus jamais être réparé. La peine causée ne peut pas être effacée. Quand on affirme que la pénitence peut faire diminuer les conséquences d'un crime, on ne fait rien que tuer, à son tour, pour la deuxième fois la même personne. On tue sa mémoire, en étant d'accord avec la réduction de la culpabilité, due à d'éventuelles bonnes actions. Même la punition proposée dans le livre est injustement petite. La façon de l'exécution du châtiment est trop indulgente. Cela m'a fait penser que Dostoïevski, dans son for intérieur, a incliné la balance vers cette voie du pardon du personnage, en laissant la porte entrouverte vers la rédemption humaine.

MARIA-RENATA SĂNDULACHE,
XIe D français bilingue
Professeur coordonnateur,
FLORENTINA-LARISA DOBRE

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

DIPLOMA

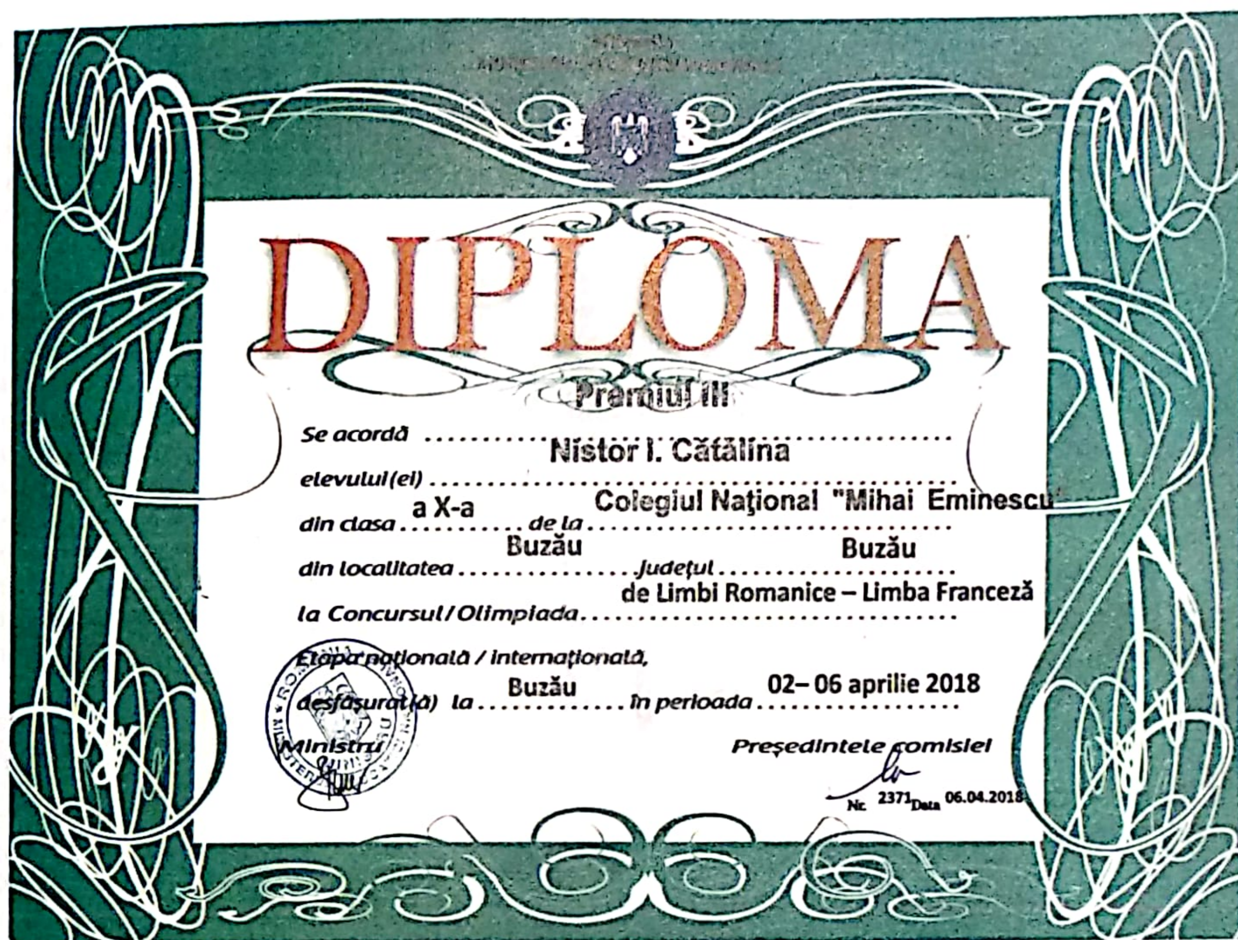
MENȚIUNE

Se acordă Săndulache D.M. Renata-Maria
elevului(ei) din clasa a XI-a de la Colegiul Național "Mihai Eminescu"
din localitatea Buzău județul Buzău
la Concursul/Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Franceză
Etapa națională / internațională,
desfășurat(ă) la Buzău în perioada 02– 06 aprilie 2018

Ministru

Președintele comisiei

Nr. 2387 Data 06.04.2018

DIPLOMA

Premiul III

Se acordă Nistor I. Cătălina

elevului(ei)

din clasa a X-a de la Colegiul Naţional "Mihai Eminescu"

din localitatea Buzău judeţul Buzău

la Concursul/Olimpiada de Limbi Romanice – Limba Franceză

Etapa naţională / internaţională,

desfăşurat(ă) la Buzău în perioada 02– 06 aprilie 2018

Ministru

Preşedintele comisiei

Nr. 2371 Data 06.04.2018

UNE EXPÉRIENCE SANS PAREIL

De nos jours, la connaissance des langues étrangères est un atout qui nous permet de franchir les frontières les plus éloignées et d'avoir, de la sorte, l'accès à de nouvelles cultures et civilisations.

Il y a sept ans je suis tombée amoureuse irrémédiablement d'une langue mélodieuse mais en même temps qui implique un tas d'heures d'étude et beaucoup de passion: la langue française.

Récemment, j'ai eu l'honneur de représenter notre département aux Olympiades Nationales des Langues Romanes – Langue Française qui ont eu lieu à Buzau, au début d'un ensoleillé Avril. Au bout d'une période de préparation assidue, tout a commencé avec un spectacle d'ouverture auquel ont participé des personnes importantes qui ont mis en évidence les valeurs de la francophonie. Les plus puissantes émotions sont apparues lors de la première épreuve: l'épreuve écrite. Nous avons eu à résoudre plein d'exercices qui ont testé nos capacités de compréhension, nos connaissances de grammaire et à la fois notre créativité. Après avoir passé cette étape, l'épreuve orale nous attendait. Celle-ci a évalué nos compétences de compréhension d'un document audio et de faire un exposé sur un thème tiré au sort.

Mais ce concours n'a pas eu comme but seulement de montrer notre niveau de langue, c'est pourquoi l'équipe organisatrice a préparé pour les participants un programme tout à fait extraordinaire. Nous avons eu l'occasion de mieux connaître le monde francophone par les présentations du système scolaire de France et du marché du travail. Afin de nous amuser, nous avons assisté à une pièce de théâtre intitulée „Buzunarul cu paine", à la projection du film „Bacalauréat" et à un concert soutenu par KEO, ambassadeur de la francophonie. Les merveilles naturelles de Buzau ont pu être aussi découvertes dans les excursions thématiques.

Après avoir appris les résultats de nos efforts, le cœur battant la chamade, nous avons participé à la cérémonie de clôture de cet événement magnifique. Nous avons reçu nos prix et nous nous sommes sentis plus riches du point de vue spirituel, mais aussi culturel. Je finirais par dire, comme Albert Camus: «ma patrie, c'est la langue française».

CĂTĂLINA NISTOR, X D
prof. MIHAELA IORGA

A GLANCE INTO THE PAST

On roaming the deep and silent forest, all I can smell is aromatic piney odor, which surrounds me, accompanied by the fresh, earthy perfume rising from the ground. It has rained, so it is a little cold, but this does not bother me at all, because the rain has made the forest look more glimmering. With every breath I draw, a misty, chilly exhale follows. The grass is something relaxing to see: the colorful amount of flowers, on the mushy dirt. I can hear birds singing a song only they know, but to my ears, it is heavenly. On my way, I see a large amount of squishy marshmallows in different sizes and colors, as well as other plants and herbs.

Finally, I glimpse two towers, which slowly change, from a part of an old construction, into a whole castle. I am astonished by what it looks like: ancient, as if it had been here since forever. While the castle is seemingly drawing nearer, everything around me becomes quieter and more distant.The facade is deteriorated, with rough windows scattered across it,while the wooden door hardly holds on the hinges. One of the high jutting towers is not even finished, and the other one seems muddy and narrow, but both of them seem to have an evlish architecture. On the sides of the fortification, there is a pattern: a colorless, fragile, though elegant cross. There are three windows, and even though they do not have glasses anymore, I cannot look inside the aperture, because there is not enough light entering through for me to make out anything. Around the castle, a tree is growing right near the damaged tower, as if it were a soldier trying to keep the secrets of his capital, giving a little color to the building, besides the raw color of the forest. Birds occasionally flutter overhead, their silhouettes fleetingly passing over the grass.

I decide to enter it, carefully pushing the wooden door aside. The smell of wet wood and enclosed space floods my nostrils, and I realise it is colder here than outside. I notice the cluttered, dusty room I enter, all rocky and old. It is not sophisticated, as one might expect, in fact, it is almost empty, but when I look up, one of the windows show up on the wall I entered through. The surface stands mute, although it seems to speak to me, telling me the ancient story of the knights and their swords, perhaps.

At the other side of the room, I can see some pieces of wood and rocks gathered together, as if they were meant to be useful at some point. Even plants tend to grow in this place, where dim and transient lights seem to get in, and the floor is quite wet from the rain. On both sides of the room, left and right, there are narrow, lopsided stairs, which do not seem very steady, and which go to the two towers.

This place, seemingly untouched by humans, is completely hollow. I've been longing to find this silence and can finally immerse in it.

MĂLINA-FLORENTINA ZAHARIA,
MARIA-GABRIELA VĂDUVA, XII C
teacher LILIANA-ADINA CALOIAN

ALPHA AND OMEGA

Humanity came to a brutal end when the flames of the nuclear fire engulfed the Earth. All the knowledge, the history of the dominant race on planet Earth burnt down to ashes, only fragments of them remaining as cruel memories of better times. Some would think that this was the end, but it was only the beginning of another chapter of human history. Resilient as always, some humans managed to survive underground, only to emerge and rebuild everything after hundreds of years, but, while humanity was underground, a being that could miraculously survive outside was awakened.

Born at the beginning of time, this immortal creature patiently observed the development of all life and eventually the end of it. It took on many shapes and forms throughout its existence, but once humans came into the action, it started looking more as one of them, eventually even adopting their style and fashion. It had pointy ears, much as a fictional elf, but no facial features to speak of, others than a bandana over where his eyes should be and, after the sudden disappearance of his favorite pastime entertainment, humans, from the face of the planet, markings in the shape of tears under his supposed eyes.Walking the earth it gathered all the information it could, not for collection reasons, but rather because it felt as if it would be a shame if it were lost. Now that the earth had gone up in flames, its vault was the only place that preserved all the knowledge in the world. Getting tired of waiting for something to happen, this creature decided to wander around the earth, looking for any signs of life, which it might find. Mutated animals and plants now inhabited the earth, but these did not seem as interesting as the humans had been. Time passed and the planet recovered, painstakingly, it became once again full of life, filled with diversity, but, to the creature's dismay, no humans were to be found, not one living being had got even close to providing the same entertainment as humans had.

Soon its scouring the whole barren world turned into a desperate search for humans, and, after a very long period of time, he found what he was looking for: a child hidden in the rubble of a subway station entrance. The boy had built himself a home there, he still spoke a language similar to the ones the humans before had had, so the creature understood him. He wasn't scared of the creature, frankly it was the most human looking being he had seen for some time. Apparently, the kid had run away from one of the underground communities, who had decided to never leave in order to go outside, believing that there was nothing left, he had boldly set out on a journey to prove that the surface of his planet had become viable.

The creature felt something he hadn't felt for a very long time, excitement. He promised to help the boy, as this would mean that his favorite entertainment would soon come back. The boy told the creature, which he dubbed The Watcher, that the other humans wouldn't believe him if he brought back a mutated plant or animal, he needed something from back before the world had turned to ash.Throughout their journey to find proof, they became close friends, but time passed and passed by and they couldn't find anything. Hopeless, they returned to the Watcher's vault, where the boy, amazed at the amount of knowledge stored there, could not believe that it hadn't preserved anything that had one been alive. Out of desperation or, maybe, out of developing actual feelings for a human, the Watcher chose to give the boy one of his most prized possessions, a lovingly preserved dandelion. Their adventure now came to an end, the boy bid the Watcher goodbye, thanking him for his help.

After his long journey, the Watcher felt exhausted, he felt as it was time for him to rest, at least until all the humans reemerged, because when they did he'd be ready to observe their actions and record the history they'd make, just as he had done before and as he would continue to do, until the end of time.

ȘTEFAN-ALEXANDRU EPURAN,
ANA-MARIA BARBU, XI C

THIEF OF NIGHTMARES

The 13th of July was a wretched night for the young Miss Wright, as her only treasure – her small library – burned down. This horrendous image will forever hold the broken, defeated expression on her face as she watched everything she held dear crumble into blazing piles of ash. Falling to her knees, eyes filled with hot streams of tears, she broke down in the centre of what had once been her beloved library, now an ocean of scattered, ripped books.

Defeated, she straightened up and looked for her glasses, only to find them on the dirty floor, smashed into tiny pieces. Closing the library, she clumsily went to the attic to gather up the few things she had collected in the few months that she'd had lived there. But as she was leaving she noticed a modest sized box in a dark corner of the room. Dusting it off, she found a pair of old black-rimmed glasses that had belonged to her grandmother, the one from whom she had inherited the library. Positioning the glasses on the bridge of her nose, she rushed out of the attic, forgetting all about her plan of leaving town.

Two days after the accident she couldn't understand why she would have nightmares about strangers, people she'd never talked to. Assuming it was because of the unfortunate event, she chased away any worrying thoughts, but after three more nightmare-induced nights she realised that the people in her dreams weren't strangers, but people she had briefly met or walked by those days. The next morning, as she was rushing to the library, overwhelmed by a strange premoniton, the young lady forgot her glasses upstairs but didn't want to be late. The library was filled to the brim with people rummaging through her large collection of volumes, which had magically appeared out of nowhere and an awful headache followed her all day long, a combination of happiness and agonising doubt. So, as soon as she had got home, she started looking frantically for her glasses, only to find the people from her nightmares angrily wreck her small attic she called home. Who were these people and how had they entered her house? The question didn't remain unanswered for long, as a small, ugly boy lunged at her, shoving her to the ground and accusing her of thieving him of his dreams. He demanded to have the black-rimmed glasses and the girl instantly gave them to him, a pleading look covering her entire face. The seven-year-old crushed the frames in his palm angrily and just like the way the crowd had firstly appeared, just as fast they did disappear.

It turned out that what she considered to be nightmares were actually others' sweetest dreams. Only after the hideous encounter did she gather that she should never take everything for granted or ever judge a book by its cover, because you never know what people are battling against by just catching a glimpse of their life.

ANAMARIA PLETEA,
BIANCA GHIZDEANU, XI C
teacher LILIANA-ADINA CALOIAN

NAȚIONALA DE LIMBA GERMANĂ

- O OLIMPIADĂ ALTFEL -

În perioada 23 – 29.03.2018 s-a desfășurat, la Craiova, etapa națională a Olimpiadei de limbă germană modernă. Toți m-au întrebat mirați: de ce nu se ține olimpiada de germană în vacanța de primăvară, la fel ca și alte olimpiade? Este o motivație foarte simplă: între olimpici, sunt și foarte mulți catolici. Săptămâna de vacanță ar fi însemnat pentru ei, săptămâna după Paștele catolic, iar, la noi, Săptămâna Patimilor. De aceea, cu acceptul ISJ Dolj, ne-am deplasat la Craiova în perioada sus-amintită, când multe școli din acel oraș aveau *Școala altfel* și noi puteam intra să corectăm, iar olimpicii, să susțină proba individuală și să pregătească piesa de teatru și afișul din cadrul proiectului "Rucksackbibliothek", partea cea mai îndrăgită a olimpiadei.

Am plecat vineri, când la meteo era anunțat codul portocaliu. Călătoria a decurs totuși fără probleme deosebite, chiar dacă trenurile au avut întârziere. Am ajuns la timp în Craiova, pentru a participa la deschiderea festivă, desfășurată la Teatrul Național. Toți membrii ISJ Dolj au fost prezenți la aceasta.

Ziua 2: sâmbătă. Ziua cu cele mai multe emoții pentru cei mai buni dintre cei buni. Împărțiți pe categorii după Cadrul de referință european (A2, B1, B2, C1), au scris creativ, original și inteligent despre teme care solicită imaginația, gândirea: la nivelul A2: *Manchmal ist es okey, nicht okey zu sein (Câteodată este ok să nu fii ok)*, B1 (9 – 10): *Wir können sein, wer wir sein wollen (Putem să fim cine vrem noi să fim)*, B1 (11 – 12): *Wir haben Angst, damit wir mutig sein können (Ne este frică, ca să putem fi curajoși)*, B2 (9 – 10): *An einem Tag oder Tag eins – deine Entscheidung (Într-o zi sau ziua unu – decizia ta)*, B2 (11 -12): aceeași temă ca la clasele 9 – 10, numai că elevii olimpici aveau de redactat un referat, iar cei mici (jung), o scrisoare; C1 (9 -10): aceeași temă ca la B1 "alt" (mari), dar de scris o poveste; la C1 (11 – 12): *Die Macht der Mächtigen lebt von der Ohnmacht der Ohnmächtigen (Vaclav Havel) (Puterea celor puternici dăinuie din neputința celor neputincioși).*

Elevii au avut o zi plină: au participat la workshop-urile susținute de Asociația studenților de limbă germană Gutenberg (cu sediul la Cluj), iar seara, împărțiți în grupe de câte 8, pe categoriile *jung* (9 -10) și *alt* (11 – 12), indiferent de nivel, au asistat la introducerea în lectură pentru *Rucksackbibliothek*, proba de proiect de care aminteam la începutul articolului. O echipă de doi profesori din Comisia Centrală prezintă la câte două grupe mesajul cărții. Elevii vor citi cartea, se vor gândi împreună cum să transmită în cele 10 minute de pe scenă esența romanului, pregătind, obligatoriu și un *Plakat* (afiș), care ilustrează mesajul cărții. Până marți. Miercuri va avea loc prezentarea pe scenă.

În această perioadă, membrii comisiei corectează eseurile olimpicilor, evaluând 4 criterii: SP1 (schriftliche Produktion – producție scrisă): creativitate, originalitate, încadrare în temă (20 de puncte), SP2: coerența textului (8 puncte), SP3: corectitudine gramaticală (6 puncte) și SP4: nu-

mărul de cuvinte (0 puncte; orice depășire +/- 10% este "sancționată" cu – 2 puncte). La primul criteriu evaluează, separat, 3 profesori, la celelalte 3, câte 2 profesori. Fiecare eseu este corectat, prin evaluare neutră (lucrarea scanată a elevului, care atât la etapa județeană, cât la și faza națională, primește un cod, pe care îl completează în dreapta sus). Fiecare eseu este corectat, așadar de 9 profesori.

Ziua 6: ziua cea mai grea. Pentru elevi, ziua când, pentru 10 minute, devin actori și ne transpun în atmosfera romanului pentru tineri în limba germană, la care au lucrat împreună, exersându-și competențele sociale, de lucru în echipă, dar și cunoștințele de limbă. Echipele evoluează pe scenă, în fața auditoriului, format din membrii Comisiei centrale, colegii mici, mari, profesori însoțitori. Efortul muncii va fi răsplătit cu

premii (premiul I, II, III și câte o mențiune, sau două, dacă sunt echipe cu punctaje identice – la fel, și în cazul premiilor).

După prezentarea proiectelor și a afișelor, elevii așteaptă înfrigurați rezultatele probelor individuale. Unii sunt mulțumiți, alții depun contestație. Indiferent de rezultat, eu sunt de părere că toți sunt câștigători. Anul acesta s-au decernat 72 de premii și mențiuni la proba individuală (și sunt 196 de participanți), iar la proiecte, din 14 grupe de *jung* doar patru au luat premii și mențiuni; la *alt*, la fel, 4 echipe premiate din 10 participante. Cred că premiul este o încununare a unei munci susținute, învățarea limbii germane nu e deloc comodă, iar această olimpiadă, dacă ne uităm la preponderența gramaticii (6 puncte din totalul de 34), nu pune accent pe limbă, ci pe creativitatea participanților în limba-țintă.

Modul de evaluare, competențele urmărite, proba de proiect (reprezentanta Institutului Goethe, doamna Christa Ganterer, a subliniat în discursul de la festivitatea de premiere, că olimpiade de germană există în toată lumea, dar olimpiadă cu *Rucksackbibliothek*, doar în România) fac din Olimpiada Națională de limba germană modernă un fenomen unic în peisajul olimpiadelor de la noi din țară, și nu numai.

prof. **ROXANA LUPU**

ÎNVĂȚAREA LIMBII GERMANE

Sunt Grosu Cosmin, elev în clasa a IX-a la Colegiul National,, Mihai Eminescu" din Buzău. Anul acesta, cu puțin noroc, m-am calificat la **Olimpiada Natională de Germană**. Consider că aceasta este foarte diferită de celelalte, deoarece ne trece prin mai multe probe și ne înseamnă să comunicăm cu alți participanți. Intre concurenți nu există competiție, aceasta fiind doar cu noi înșine. Invățăm cum să ne stăpanim emoțiile, să vorbim liber germană și să lucrăm in echipă.

Cum se intamplă? Pe langă un text compus individual, la care m-am clasat pe locul 11 din 45 de participanți la nivelul A2, cea de-a doua probă constă într-o **piesa de teatru**. Acest lucru ne indeamnă să lucrăm pentru același scop, în echipă. Suntem imparțiți in 2 grupe, Jung(tânăr),pentru clasele 9/10 si Alt(adult) pentru 11/12. Aceste grupe se împart în echipe de câte opt elevi, care au sarcina competițională de a crea o piesa de teatru pe parcursul a 4 zile, în a V-a zi prezentându-se ceea ce au lucrat.

Sceneta este bazată pe o carte pe care trebuie să o citim. Eu am avut de citit,, Wir fliegen, wenn wir fallen". Echipa din care am facut parte a fost sudată, ne-am înțeles foarte bine, de aceea am putut să vorbim deschis, evident numai în limba germană și să ne spunem părerile. Chiar dacă juriul nu ne-a acordat punctaj mare, nu a contat pentru noi, deoarece ne-am distrat pe cinste. Pentru mine, cel mai important lucru a fost că am putut întâlni colegi din toate județele țării, care aveau același scop, învățarea limbii germane.

COSMIN GROSU, IX G

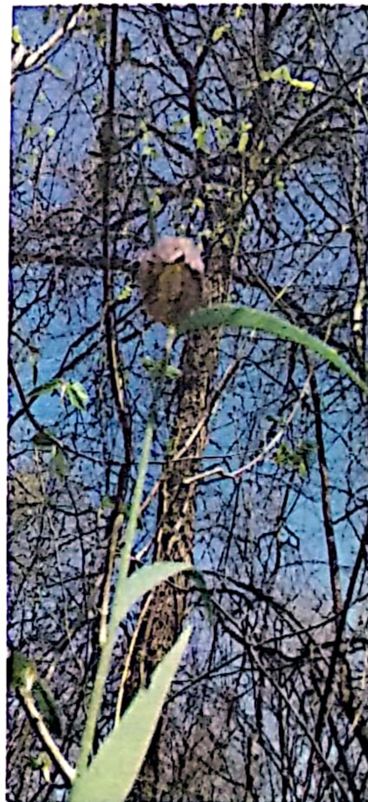
LALEAUA PESTRIȚĂ
DEALURILE MONTEORU, BUZĂU, APRILIE 2018

Cu strângere de inimă scriu aceste rânduri şi cu marea speranță că unii dintre cititorii revistei noastre vor transmite mesajul localnicilor din Sărata Monteoru. **Poate** lipsa de cultură, ori prejudecățile surprinse de mine la cele trei localnice surprinse de mine cu mănuşi de grădinar şi cu buchete de flori în brațe... Eu venisem să fotografiez frumoasele **flori ale bibilicii** (laleaua pestriță – Fritillaria meleagris), plantă rară, rămâne în pământ, vădind o superioritate a cunoașterii plantelor cu bulb. Degeaba le-am spus că și un tubercul de cartof pus în pământ nu crește, nu se încarcă cu energie verde, dacă îi sunt rupte tulpinile și frunzele verzi. Ele, localnicele, și-au continuat culesul, cu cuvinte sărate în gând. Ați înțeles, dragi iubitori ai naturii, că se recoltau lalele boboci pentru a fi vândute la piață... înflorite! Iar dacă distrugi mugurii și zele ruginii, nu într-o vază, în care pot fi puse lalele de grădină sau din curțile proprii.

PS. Am revenit la o zi după sărata întâlnire cu monteorencele și am căutat mai bine de o oră vreo floare inflorită. Nimic... toți bobocii dispăruseră! Se pare că cele două localnice însoțite de o adolescentă sunt foarte pricepute, atente ”la milimetru” în poiană. Ele au știut singurul loc din județul Buzău unde

de care am aflat abia când am revenit acasă, că este pe lista speciilor ocrotite din România.

Să mi se ierte sentimentul de neputinţă şi amărăciune şi chiar furie cu care am plecat, sentimente accentuate de scurta conversaţie cu monteorencele-sărate, care au evocat în apărarea lor scuza că **”bulbul rămâne în pământ”**. Ele erau convinse că exprimă un adevăr străvechi: că dacă tai floarea, bulbul frunzele crude, bulbul se atrofiază şi se usucă ... pe nevăzute în pământ.

Abia anul acesta am înţeles de ce sunt din ce în ce mai puţine exemplare de **bibilică** (lalea pestriţă în flora spontană) şi de ce, eu urmărind an de an pentru a le surprinde înflorite, ca să le pot imortaliza, nu le mai găsesc, căci niciodată nu mi-a trecut prin cap vreun gând împotriva acestor flori blajine, care sunt frumoase acolo, printre frunse găseşte această floare rară şi au acţionat acolo aşa cum ştiu demult. Iar dacă veţi căuta şi dumneavoastră, veţi afla că într-adevăr singurul loc unde această plantă rară a reuşit să reziste timpului, dealurile Monteorului, s-ar putea să nu mai găsiţi niciun exemplar din laleaua pestriţă. Eu am salvat, cu ajutorul aparatului foto, trei...

prof. **DAN IONESCU**

SUMĂ DE PĂRȚI ÎNTREGI

Fie $n \in \mathbb{N}^*$. Demonstrați că $\sum_{k=1}^{[\sqrt{n}]} \left[\frac{n}{k^2}\right] < 2n$.

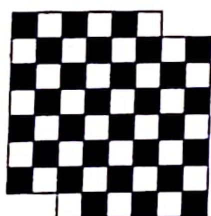
Soluție: Pentru fiecare $k \in \{1, 2, ..., [\sqrt{n}]\}$, numărul $\left[\frac{n}{k^2}\right]$ poate fi interpretat ca și cardinalul mulțimii $\left\{l \in \mathbb{N}^* \mid l \leq \frac{n}{k^2}\right\} = \left\{l \in \mathbb{N}^* \mid l \cdot k^2 \leq n\right\}$, iar numărul $[\sqrt{n}]$ poate fi interpretat ca și cardinalul mulțimii $\left\{k \in \mathbb{N}^* \mid k \leq \sqrt{n}\right\} = \left\{k \in \mathbb{N}^* \mid k^2 \leq n\right\}$. Deci suma $\sum_{k=1}^{[\sqrt{n}]} \left[\frac{n}{k^2}\right]$ poate fi interpretată ca și cardinalul mulțimii $A_n = \left\{(k,l) \in \mathbb{N}^* \times \mathbb{N}^* \mid l \cdot k^2 \leq n\right\}$.

Dar $l \cdot k^2 \leq n \Leftrightarrow k^2 \leq \frac{n}{l} \Leftrightarrow k \leq \sqrt{\frac{n}{l}}$. Se observă că pentru orice $l > n$ nu există $k \in \mathbb{N}^*$ astfel încât $k \leq \sqrt{\frac{n}{l}}$. Deci $A_n = \left\{(k,l) \in \mathbb{N}^* \times \mathbb{N}^* \mid l \leq n; k \leq \sqrt{\frac{n}{l}}\right\}$. Cardinalul acestei mulțimi poate fi însă exprimat folosind suma $S_n = \sum_{l=1}^{n} \left[\sqrt{\frac{n}{l}}\right] = \left[\sqrt{\frac{n}{1}}\right] + \left[\sqrt{\frac{n}{2}}\right] + \cdots + \left[\sqrt{\frac{n}{n}}\right]$. Folosind inegalitatea $[x] \leq x$, obținem: $\sum_{k=1}^{[\sqrt{n}]} \left[\frac{n}{k^2}\right] = S_n \leq \sum_{l=1}^{n} \sqrt{\frac{n}{l}} = \sqrt{n}\left(\frac{1}{\sqrt{1}} + \frac{1}{\sqrt{2}} + \cdots + \frac{1}{\sqrt{n}}\right) < 2n$. Ultima inegalitate se demonstrează prin inducție: $P(n): \frac{1}{\sqrt{1}} + \frac{1}{\sqrt{2}} + \cdots + \frac{1}{\sqrt{n}} < 2\sqrt{n},\ n \in \mathbb{N}^*$.

O PROBLEMĂ DE COLORARE ȘI PAVAJ

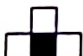
Studiați dacă o tablă de șah din care au fost eliminate 4 pătrățele ca în figură poate fi pavată cu tetromino-uri de tipul următor în așa fel încât să se potrivească culorile (negru peste negru și alb peste alb). Se presupune că piesele pot fi așezate în orice poziție admisibilă (pot fi rotite oricum) și sunt disponibile în număr suficient.

Soluție: Tabla care trebuie pavată are 60 de pătrățele, dintre care jumătate albe și jumătate negre. Piesele pentru pavaj au fiecare 4 pătrățele, dintre care 3 albe și unul negru, sau invers. În consecință, orice pavaj reușit ar trebui să fie realizat cu un număr de piese de tipul (1) egal cu numărul de piese de tipul (2). De aici rezultă că trebuie folosit un număr par de piese, fiecare acoperind 4 pătrățele. Deci numărul de pătrățele acoperite va fi divizibil prin 8, în timp ce numărul de pătrățele al tablei este 60, nedivizibil prin 8. Deci pavajul nu este posibil.

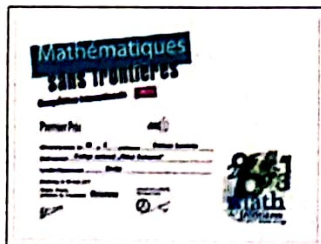

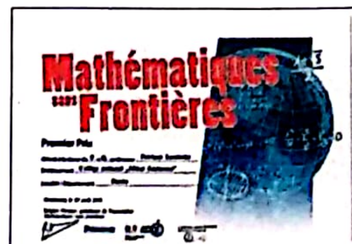

(1)

(2)

pagină realizată de prof. LUMINIȚA PETRIȘAN

INEGALITĂȚI ALGEBRICE ȘI GEOMETRICE

1. Fie $ABCD$ un patrulater ortodiagonal, $AC \cap BD = \{O\}$, $M \in Int(\Delta AOB)$, $N \in Int(\Delta BOC)$, $P \in Int(\Delta COD)$, $Q \in Int(\Delta DOA)$, $MM_1 \perp AO$, $MM_2 \perp BO$, $NN_1 \perp BO$, $NN_2 \perp CO$, $PP_1 \perp CO$, $PP_2 \perp DO$, $QQ_1 \perp DO$, $QQ_2 \perp AO$, cu $M_1, \dots, Q_2$ pe diagonale.
Demonstrați că $|\overrightarrow{MN} + \overrightarrow{PQ}| \leq M_1Q_2 + N_1M_2 + P_1N_2 + Q_1P_2$.

Soluție: Folosind coordonatele baricentrice ale unui punct care se află în interiorul unui triunghi și presupunând că $\overrightarrow{r_O} = \vec{0}$, obținem $\overrightarrow{r_M} = \frac{OA \cdot MM_1}{OB \cdot OA}\overrightarrow{r_B} + \frac{OB \cdot MM_2}{OB \cdot OA}\overrightarrow{r_A} = \frac{MM_1}{OB}\overrightarrow{r_B} + \frac{MM_2}{OA}\overrightarrow{r_A}$.

Analog, $\overrightarrow{r_N} = \frac{NN_1}{OC}\overrightarrow{r_C} + \frac{NN_2}{OB}\overrightarrow{r_B}$, $\overrightarrow{r_P} = \frac{PP_1}{OD}\overrightarrow{r_D} + \frac{PP_2}{OC}\overrightarrow{r_C}$ și $\overrightarrow{r_Q} = \frac{QQ_2}{OD}\overrightarrow{r_D} + \frac{QQ_1}{OA}\overrightarrow{r_A}$. Rezultă că $\overrightarrow{MN} + \overrightarrow{PQ} = \frac{QQ_1 - MM_2}{OA}\overrightarrow{r_A} + \frac{NN_2 - MM_1}{OB}\overrightarrow{r_B} + \frac{NN_1 - PP_2}{OC}\overrightarrow{r_C} + \frac{QQ_2 - PP_1}{OD}\overrightarrow{r_D}$. Dar $|QQ_1 - MM_2| = M_1Q_2, \dots$, $|QQ_2 - PP_1| = Q_1P_2$. Folosind acest lucru și inegalitatea modulului rezultă concluzia.

2. Fie $a, b, c > 0$, cu $a + b + c = 3$. Demonstrați că $\frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c} \geq \frac{5b+2c-a}{9-3a} + \frac{5c+2a-b}{9-3b} + \frac{5a+2b-c}{9-3c}$.

Soluție (Nguyen Ngoc Tu - Vietnam): Concluzia $\Leftrightarrow \sum \frac{1}{a} + \sum \frac{1}{a+b} \geq 3 + \sum \frac{a}{b+c}$, ceea ce este adevărat deoarece $\sum \frac{1}{a} \geq 3$ și $\sum \frac{1}{a+b} \geq \sum \frac{a}{b+c} \Leftrightarrow \sum a^2 \geq \sum a^2 b$, adevărat deoarece $(\sum a^2)(\sum a) \geq 3 \sum a^2 b$. Egalitatea are loc pentru $a = b = c = 1$.

3. Fie $t > 1, n \in \mathbb{N}$ și $\frac{1}{t} \leq x_1 \leq \dots \leq x_n \leq t$, cu $\sum_{k=1}^{n} x_k = 1$. Comparați pe t cu n și demonstrați că $t + \frac{1}{t} \geq n + \sum_{k=1}^{n} x_k^2$.

Soluție: Din $(t - x_k)\left(x_k - \frac{1}{t}\right) \geq 0 \Rightarrow x_k\left(t + \frac{1}{t}\right) \geq x_k^2 + 1$, $\forall k \in \{1, \dots, n\}$. Sumând cele k inegalități și folosind ipoteza $\sum_{k=1}^{n} x_k = 1 \Rightarrow t + \frac{1}{t} \geq n + \sum_{k=1}^{n} x_k^2$. Dar $\sum_{k=1}^{n} x_k^2 \geq \frac{1}{n} \Rightarrow t + \frac{1}{t} \geq n + \frac{1}{n} \Leftrightarrow$ $\Leftrightarrow (t - n)(tn - 1) \geq 0 \Rightarrow t \geq n$.

4. Fie $a_1, \dots, a_n \geq 0$, astfel încât $\sum_{k=1}^{n} a_k = n$.
Găsiți cel mai mic $b > 0$ astfel încât $\sum_{k=1}^{n} a_k^2 + (b + 1) \sum_{k=1}^{n} \frac{a_k^2}{b + a_k^2} \geq 2n$.

Soluție: Fie funcția $f: (0, \infty) \to (0, \infty)$, $f(x) \geq x$, având a doua derivată pozitivă. Punând $b_k = f(a_k) - a_k$ în Milne $\Rightarrow [\sum_{k=1}^{n} f(a_k)]\left[\sum_{k=1}^{n} a_k - \sum_{k=1}^{n} \frac{a_k^2}{f(a_k)}\right] \leq (\sum_{k=1}^{n} a_k)[\sum_{k=1}^{n} f(a_k) - \sum_{k=1}^{n} a_k]$. Dar $\sum_{k=1}^{n} a_k = n$ și notând $\sum_{k=1}^{n} f(a_k) = t \Rightarrow t\left[n - \sum_{k=1}^{n} \frac{a_k^2}{f(a_k)}\right] \leq n(t - n)$. Aplicând inegalitatea lui Jensen funcției convexe $f \Rightarrow t \geq nf(1)$. Astfel, $f(1)\left[n - \sum_{k=1}^{n} \frac{a_k^2}{f(a_k)}\right] \leq t - n \Leftrightarrow$ $\Leftrightarrow n(1 + f(1)) \leq t + f(1) \sum_{k=1}^{n} \frac{a_k^2}{f(a_k)}$. Dacă luăm $f(x) = x^2 + b$, obținem că $b = \frac{1}{4}$ este cel mai mic b pozitiv astfel încât $x^2 + b \geq x$.

ANDREI MIHALCEA**, XI I, sub coordonarea prof. **LUMINIȚA PETRIȘAN

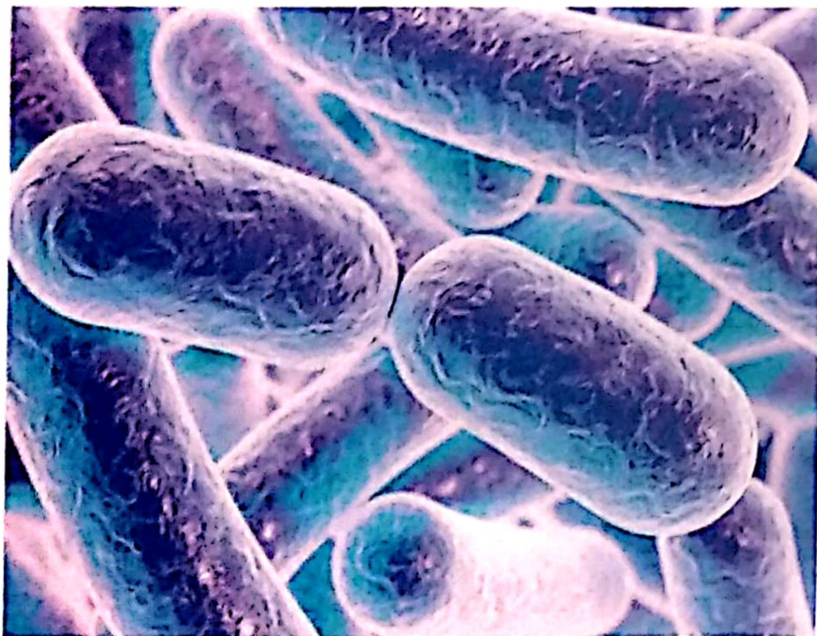
INTELIGENȚA MATERIEI

„UN OM VALOREAZĂ ATÂT CÂT IUBEȘTE", PROF. DR. DUMITRU CONSTANTIN DULCAN

„Suntem aici, în acest colț de Univers, expresia ultimă a evoluției. Mâna unui arhitect inteligent și nevăzut ne-a desprins din lut și ne-a construit după un plan, treaptă cu treaptă, până la nivelul creierului capabil să se gândească pe sine. Tot ceea ce s-a întâmplat, pentru noi s-a întâmplat. Suntem rezultatul tuturor evenimentelor fericite și triste care ne-au precedat și cauza celor ce ne vor urma...Omul nu poate trăi pur și simplu, nu poate avea doar o existență pasivă. Cu, sau fără voia lui, el se implică în fizica Universului. Prin gânduri, prin acțiune, prin faptele sale bune, prin faptele sale rele...A trăi este așadar, o știință, chiar dacă puțini oameni sunt dispuși să o învețe.. Suntem vital dependenți de tot ceea ce ne înconjoară, atât ca fenomen, cât și ca esență, vizibil și invizibil." **Dumitru Constantin Dulcan** este medic ***neurolog și psihiatru, doctor în științe medicale,*** bun cunoscător al filosofiei științei și pionier în scrierile din domeniul conștiinței.

HOW BACTERIA „TALK", BONNIE BASSLER AT TED 2009 (DESPRE CUM COMUNICĂ BACTERIILE)

Bonnie Lynn Bassler is an American molecular biologist. She has been a professor at Princeton University since 1994. TED (Technology, Entertainment, Design – *Tehnologie, Divertisment și Design*) sunt o serie de conferințe globale susținute de o asociație americană non-profit, Fundația Sapling, organizate pentru a răspândi "ideile care merită promovate". Bonnie Bassler a descoperit că bacteriile "vorbesc" între ele, folosind un limbaj chimic care le permite să-și coordoneze apărarea și să inițieze atacuri. Această descoperire are implicații uimitoare pentru domeniile medicinei, industriei și pentru propria noastră înțelegere. „Acum ne-am dat seama că bacteriile pot vorbi unele cu altele. Ele creează cuvinte chimice, recunosc aceste cuvinte, și declanșează comportamente de grup care au succes doar când celulele participă la unison......Ceea ce facem, acum ne-am dat seama, este că pătrund în voi, așteaotă, încep să se înmulțească, se numără între ele cu ajutorul acestor molecule mici și știu când au numărul necesar de celule astfel încât dacă toate bacteriile își lansează atacul lor virulent împreună, vor avea succes în cucerirea unei gazde enorme. Acesta este mecanismul......Ne-am gândit "Ce-ar fi dacă le-am face pe bacteriile astea să nu mai vorbească sau să nu mai audă?" Nu ar putea fi acestea un nou tip de antibiotice?"

AMAZING! SCIENTIST TRANSLATES CHEMISTRY INTO MUSIC! (ELEMONICS)

Now you can HEAR chemistry as music! Mike Adams (the Health Ranger), science director of an internationally accredited science laboratory, has discovered a way to translate molecules into audible muzic sequences.

MASARU EMOTO. MEMORIA APEI.

Laboratorul dr. Emoto Masaru realizează cercetări pe probe de apă care sunt supuse la diverse forme de influențe exterioare, prin înghețarea rapidă a apei într-o cameră criogenică. Veți vedea cum arată apa încălzită în cuptorul cu microunde, efectul unui telefon mobil, dar și efectul cuvintelor **Mulțumesc, Scuză-mă, Mă dezguști.** Dr. Emoto Masaru a înregistrat și amprente muzicale în apă: Bach, Mozart, Beethoven, heavy rock...

Documentul prezintă ideea că structura apei este cu mult mai importantă decât compoziția chimică. Structura apei este dată de modul în care sunt organizate moleculele acesteia. Acestea se numesc clusteri (grupuri moleculare). Oamenii de știință au înaintat ideea că acești clusteri funcționează ca și celulele de memorie de un anumit tip în care apa înregistrează întreaga istorie a interacțiunii sale cu lumea exact ca pe banda magnetică. Apa este capabilă să înregistreze și să stocheze informație.

BOGDAN IULIAN BĂNICĂ, XII G

PROF. CORNELIA TUDOR

DEZVOLTAREA DURABILĂ

Dezvoltarea durabilă este un obiectiv fundamental al Uniunii Europene, care urmărește îmbunătățirea continuă a calității vieții și a bunăstării umane, prin progresul economic și social, fără a pune însă în pericol echilibrul natural al planetei.

Se recunoaște, astfel, că Terra are o capacitate limitată de a satisface cererea crescândă de resurse naturale din partea sistemului socio-economic și de a absorbi efectele distructive ale exploatării lor. Schimbările climatice, fenomenele de eroziune și deșertificare, poluarea solului, apei și aerului, reducerea suprafeței sistemelor forestiere tropicale și a zonelor umede, dispariția sau periclitarea existenței unui număr mare de specii de plante și animale terestre sau acvatice, precum și epuizarea accelerată a resurselor naturale neregenerabile au început să aibă efecte negative, măsurabile, asupra dezvoltării socio-economice, și asupra calității vieții oamenilor în zone vaste ale planetei.

Politicile publice care se elaborează pe această bază urmăresc restabilirea și menținerea unui echilibru rațional, pe termen lung, între dezvoltarea economică și integritatea mediului. Câteva etape sunt esențiale în construirea unei strategii pentru dezvoltare durabilă: identificarea provocărilor specifice dezvoltării durabile; elaborarea unui set de măsuri răspuns la problemele identificate; stabilirea unor indicatori de evaluare; și evaluarea și ajustarea periodică a politicilor. Mai precis, dezvoltarea durabilă reprezintă un proces complex a cărui metrică presupune un sistem de indicatori comuni, dar și care diferă de la o țară la alta. Cu ajutorul acestora se evaluează dacă obiectivele propuse au fost atinse, și dacă rezultatele îmbunătățesc într-adevăr viața cetățenilor comunității. Ei sunt în număr de 100 și acoperă următoarele 10 arii tematice: dezvoltarea economico-socială; producția și consumul durabil; incluziunea socială; schimbări demografice; sănătate publică; schimbări climatice și energie; transportul sustenabil; resurse naturale; parteneriatul global; buna guvernare.

Așadar, conceptul de dezvoltare durabilă are la bază atât obiective economice (eficiență, creștere, stabilitate) și sociale (nivel de trai, echitate, dialog social și delegarea responsabilităților, protejarea culturii/patrimoniului), cât și obiective ecologice (conservarea și protejarea resurselor naturale și a biodiversității, evitarea poluării). Atingerea obiectivelor dezvoltării durabile nu se poate realiza însă fără o schimbare de mentalitate și fără comunități capabile să gestioneze și să folosească resursele în mod rațional și eficient, și să valorifice oportunitățile economice, în vederea asigurării prosperității, a protecției mediului și a coeziunii sociale.

Deși inițial, dezvoltarea durabilă a fost gândită ca o soluție la criza ecologică determinată de intensa exploatare industrială a resurselor și degradarea continuă a mediului. În prezent conceptul s-a extins asupra calității vieții în complexitatea sa, acoperind aspecte precum dreptatea și echitatea. În cadrul Conferinței privind Mediul din anul 1972 de la Stockolm s-a recunoscut pentru prima dată la nivel global că activitățile umane contribuie la deteriorarea mediului. Conceptul de dezvoltare durabilă a fost enunțat pentru prima dată în anul 1987 de către Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare (WCED) în raportul „Viitorul nostru comun", cunoscut și sub numele de Raportul Brundtland, în contextul promovării reducerii amprentei ecologice a omului, a echității între generații, indivizi și națiuni, și a menținerii eficacității economice. Cea mai cunoscută definiție a dezvoltării durabile este cu siguranță cea dată în Raportul Brundtland: „dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmărește satisfacerea nevoilor prezentului, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi." Ulterior conceptul a fost promovat în cadrul Conferinței Mondiale pentru Dezvoltare Durabilă, organizată de Națiunile Unite în anul 1992 la Rio de Janeiro. În urma întâlnirii, au fost adoptate mai multe convenții referitoare la schimbările climatice (reducerea emisiilor de metan și dioxid de carbon), diversitatea biologică (conservarea speciilor) și stoparea defrișărilor masive. De asemenea, s-a stabilit un plan de susținere a dezvoltării durabile, Agenda 21. Deși acestea au fost momentele de început în abordarea dezvoltării durabile a societății, se poate constata că activitățile, conferințele și dezbaterile în această direcție s-au intensificat tot mai mult.

La nivelul Uniunii Europene, dezvoltarea durabilă a devenit obiectiv asumat începând cu anul 1997, când a fost inclusă în Tratatul de la Amsterdam. În anul 2001 a fost adoptată Strategia de Dezvoltare Durabilă la Gotheborg, căreia i-a fost adăugată o dimensiune externă în 2002 la Barcelona. În anul 2005, Comisia Europeană a demarat un proces de revizuire a Strategiei, publicând o evaluare critică a progre-

selor înregistrate după 2001, precum şi a tendinţelor nesustenabile care ar fi putut afecta dezvoltarea Uniunii Europene. Ca rezultat al acestui proces, Consiliul UE a adoptat, la 9 iunie 2006, Strategia reînnoită de Dezvoltare Durabilă, pentru o Europă extinsă. Documentul este conceput într-o viziune strategică unitară şi coerentă, având ca obiectiv general îmbunătăţirea continuă a calităţii vieţii pentru generaţiile prezente şi viitoare, prin crearea unor comunităţi sustenabile, capabile să gestioneze şi să folosească resursele în mod eficient. Cele 7 axe **prioritare** ale Strategiei Uniunii Europene pentru Dezvoltare Durabilă revizuite în 2006 sunt: schimbări climatice şi energie; transport durabil; conservarea şi gestionarea resurselor naturale; consum şi producţie durabile; sănătate publică; incluziune socială, demografie şi migraţie; sărăcie globală şi provocările dezvoltării durabile. În 2007 a fost semnat Tratatul de la Lisabona, acesta cuprinzând protocoale adiţionale privind schimbările climatice şi lupta împotriva încălzirii globale. Câteva prevederi ale Tratatului se referă la solidaritatea în probleme legate de furnizarea de energie şi a schimbărilor în domeniul politicii energetice europene.

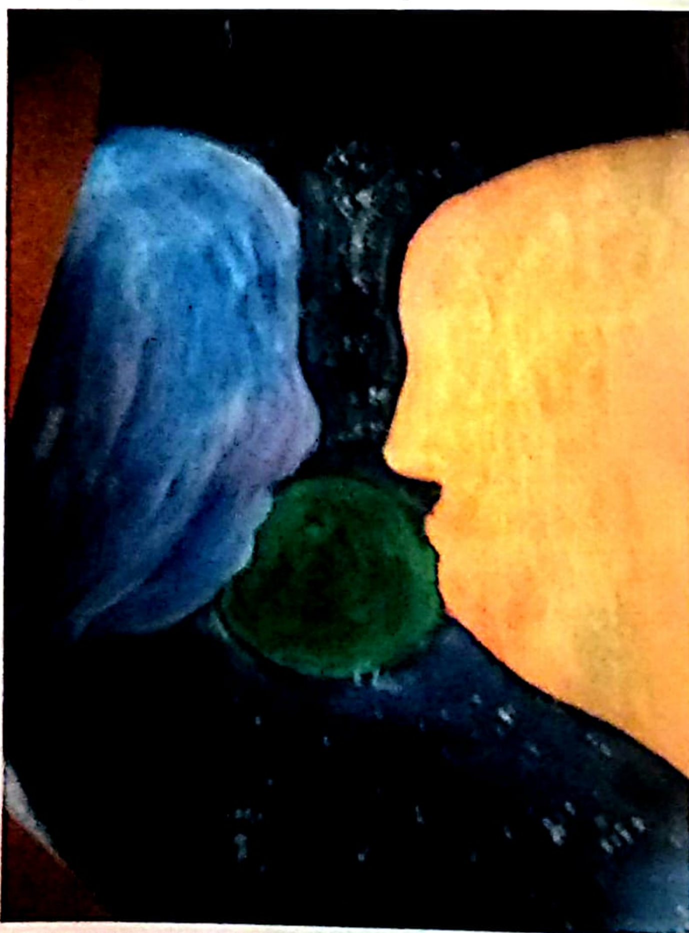
În concluzie, dezvoltarea durabilă promovează creşterea economico-socială care vine în întâmpinarea nevoilor prezente fără a compromite posibilităţile generaţiilor viitoare, restabilind astfel un echilibru raţional, pe termen lung, între dezvoltarea economică şi integritatea mediului natural.

prof. Gabriela Năstase

PETROCHIMIA AZI

S-a întâmplat să întâlnesc în tren, în drum spre **Tabăra Naţională a Revistelor Şcolare, Iaşi, Muncel**, iulie 2017, un om extraordinar, cu o cultură vastă, cum sugera şi numele pe care l-am aflat până la urmă, dl. Nucu. Timp de cinci ore eu, el şi cu colega mea am discutat despre tot ce se poate, de la înlăturarea lui Cuza până la energia nucleară. Fiind inginer, era specializat în foarte multe domenii, însă cel care m-a atras cel mai mult a fost petrochimia şi întrebuinţările ei în viaţă de zi cu zi.

Staţi să vă spun despre ce e vorba! Petrochimia este ramura chimiei care se ocupă cu studiul transformărilor petrolului şi a gazelor natural (combustibili fosili), pentru obţinerea de produşi chimici folositori. Pe scurt, majoritatea lucrurilor pe care le atingi sunt formate din petrol, acestea fiind materiale plastice, unele haine, unele alimente precum margarina, dar şi unii alcooli (de exemplu spirtul). Petrolul brut, extras din pământ, este mai întâi impurificat cu apă şi substanţe minerale în suspensie, a căror separare se face înainte de prelucrare.

Din cauza consumului foarte mare de petrol, se caută soluţii alternative pentru fabricarea materialelor mai sus citate. Cercetarea se îndreaptă spre gazele natural, care pot fi folosite la fabricarea plasticului. Ştiu la ce va gândiţi, de ce nu ar lua oamenii iniţiativa să fabrice materiale din produse biodegradabile, sau măcar să recicleze? Motivul este simplu, costă foarte mult şi necesită un consum neeconomic de energie. Iar oamenii, după cum mi-a spus dl. Inginer Nucu, sunt lacomi în natura lor. Chiar dacă omenirea este în pericol din cauza poluării, ei nu schimbă nimic. Nu încă!... Nu acum!... după principiul „las-o, mă, că merge şi aşa"! Şi când a coborît din tren, dl. cu nume de pom mare, mi-a dat o pungă reciclabilă, pe care chiar aşa scria!...

Să fiu sincer, eu consider că viaţă pe pământ nu o să mai ţină mult aşa, dacă nu învăţăm să ne modernizăm...

Adrian Şerban, XII J

MAI MULT DECÂT PRIETENI

Sunt mai mult ca sigur când spun că toți avem sau am avut la un moment dat un animal de companie, dar poate n-am acordat atenție rolului important pe care animalele il joacă în viața unor persoane.

Un animal de serviciu reprezintă un animal special instruit pentru a ajuta persoanele cu dizabilitați, cum ar fi tulburări vizuale, tulburări auditive, tulburări mintale, tulburări de mobilitate sau diabet. Ele pot proveni din mai multe specii și vin în mai multe dimensiuni. Câinii, pisicile, delfinii, caii in miniatură, maimuțele, rațele, dihorii și papagalii au fost instruiți să îndeplinească sarcinile specifice unui animal de serviciu.

În funcție de rolul pe care il îndeplinesc, animalele de serviciu pot fi: **animale îndrumătoare**, care sunt special instruite pentru a ajuta persoane cu deficient de vedere să se deplaseze. Aceste animale pot să deschidă uși, să recunoască semnale de trafic, să-și ghideze proprietarii în siguranță pe străzile publice și să navigheze prin mulțimi de oameni; **animale pentru auz**, care sunt special instruite pentru a ajuta persoane cu deficient de auz. Aceste animale pot fi învățate să răspundă la sonerii, la telefoane sau să-și indrume proprietarul către o persoană care le vorbește; **animale pentru sănătatea mintală**, care pot să ofere o terapie profundă, așezându-se pe o persoană care suferă de anxietate acută sau suprastimulare; **animale de urgență medicală**, care pot asista in situații de urgență medicală și pot efectua astfel de servicii cum ar fi eliberarea unei zone in cazul unei crize de epilepsie, aducerea medicamentelor sau a altor elemente necesare, alertarea celorlalți in cazul unui episod medical sau chiar apelarea la serviciile de urgență prin intermediul unui telefon cu butoane supradimensionate, special concepute.

Animalele oferă de asemenea o companie importantă și un sprijin emoțional pentru proprietarii care altfel ar putea fi izolați din cauza dizabilității.

Proprietarii, la rândul lor, au parte de un sentiment de împlinire și dau importanță satisfacerii nevoilor animalelor lor. Astfel, pentru unii oameni, animalele nu reprezintă doar un prieten, ci o „simbioză" perfectă între om și animal.

CODRUȚ TÎRCAVU, X F

VÂNĂTORII DE ECLIPSE

Revista "Știință și Tehnică" îmbină într-un mod curios pentru cei care vor să o citească și să descopere toate secretele ei, informațiile în capitole captivante cum ar fi istorie, medicină, cultură Pop, ecologie spațiu, fizică. Revista din care vă prezint este din luna aprilie 2016 și are ca temă **"Eclipsa din Indonezia"**.

În primul rand, mă voi lega de capitolul **'Astronomie'** în care ne este descrisă 'Gerhana Matahari' eclipsa din Indonezia de către Cătălin Beldea."Fără să vreau, cam așa gândesc și înaintea unei expediții spre eclipsat, care pare, la prima vedere, deja o excursie pentru premianti. Pentru mine, reușita observație, documentarea la cel mai înalt nivel fotografic ba chiar obținere a unor imagini în care ar putea fi studiate de specialisti sunt imperative. Și pentru asta mă pregătesc cum pot eu mai bine." ne spune Vânătorul de Eclipse. În continuare în acest capitol **Cătălin Beldea**, Vânătorul de Eclipse, ne relatează toți pașii pe care acesta i-a urmat și traseul pe care el la realizat.

În al doilea rând voi vorbi despre capitolul **'Proiecte'**.Acest capitol se referă la diferite invenții care încă nu sunt funcționale dar sunt pe cale să apară pe piata. O prima invenția ar fi 'ROCCBOX', care este un grătar ce poate ajunge la temperatura de 500 de grade Celsius în mai puțin de 15 minute, astfel incât să fie realizată o pizza de succes, exact ca in Napoli. A doua invenție se referă la un video proiector,"X-GIMI Z4 AURORA", care poate reflecta imaginea mai mare decât orice televizoare existent. Această invenție vine atât cu dezavantaje cât și cu avantaje. Un avantaj ar fi că este foarte ușor de transportat,fiind portabil, dar un dezavantaj ar fi că durata lui de baterie este foarte mica.

În aceeași ordine de idei, in capitolul **'Fizică'**, este vorba despre accidentul de la Cernobil din 1986."26 Aprilie 1986, duminică. O zi frumoasă caldă, senină. La București, lumea mergea la plimbare, copiii sunt duși la film, se fac picnicuri. Cerul este albastru, fara nici un nor. Si totuși, de sus, nevăzută, imposibil de vazut,ar putea cobora moartea.Peste toti,peste toate.Nimeni nu știe incă.Nimeni la București,nimeni la Moscova,nimeni altundeva in lume. Doar in micul oraș **Pripyat**, lumea ieșită să se bucure de prima zi de primăvară adevărată privește înmărmurită la teribila desfășurare de forțe de pe străzi și află că la doi pași de ei, la Centrala Nuclearo-electrică Cernobil a avut loc un accident..." La 9 ani de la cutremurul devastator din 1977, Institutele de la Măgurele se află din nou in centrul atenției, pentru că aici se va produce cel mai puternic laser din Europa. Acest articol este scris de **Andrei Dorobanțu** și prin el incearcă să renască fiorii din acea vreme.

În ultimul rând voi comenta de capitolul 'Medicină'. Articolul se numește "Transferul de cunoștințe păstrat 'la rece'" de Alex Safta. În acest articol, este vorba despre cum creere si chiar cadavre ale unor oameni au fost inghețate sau băgate la frigider,acest lucru fiind fabulos exact că in desenele animate. Așadar, această revistă se dovedește a fi una foarte interesantă și titlul său "Stiință și Tehnică" chiar potrivindu-se exact că o mănușă. Mă bucur că am putut participa la acea conferință și că am putut face cunoștință cu câțiva dintre autorii acestora articole reușind chiar să iau câteva autografe de la ei.

DRAGOȘ FEDELEȘ, IX F

INTELIGENŢA CORPULUI OMENESC

„Fiecare clipă a existenţei noastre este o victorie împotriva factorilor ce tind neîncetat să ne dezintegreze", spune Constantin Dulcan în cartea **„Inteligenţa materiei"**. Într-un univers entropic, sistemele biologice, inclusiv omul, reuşesc să se autoregleze printr-un permanent schimb de substanţă, energie şi informaţie cu mediul. Celulele conţin ADN şi, în funcţie de informaţiile conţinute în acest cod genetic, ceea ce vom „importa" din afară, va lua diferite destinaţii structurale şi funcţionale în corp, îndeplinind miracolul pe care îl numim **Viaţă**.

Este impresionant cum pot fi ţinute sub control toate procesele chimice care se petrec în celulele corpului nostru. În fiecare secundă, într-o celulă au loc mii de reacţii chimice. Dar noi avem trilioane de celule, încât, în fiecare secundă, la nivelul tuturor acestora, are loc un număr infinit de reacţii perfect coordonate.

Geneza unei fiinţe umane, un adevarat miracol!

Este uimitor însuşi modul în care se formează organele, cum interrelaţionează, cum sunt aşezate simetric structurile perechi, de exemplu, emisferele cerebrale, ochii, membrele, rinichii sau plămânii, cum ajung sa se conecteze nervii plecaţi din creier şi măduvă la organe aflate la distanţă faţă de locul de origine. Până şi ordinea în care apar componentele anatomice ale organismului este una logică. Mai întâi, apare cordul pentru a hrăni cu sânge noile structure, care se dezvoltă în embrion. Creierul, care apare mai târziu, se va conecta prin nervii dirijaţi către organele apărute anterior... Peste tot este inteligenţă!

STRUCTURILE ANATOMICE SE POT ADAPTA!

Un alt aspect care ne fascinează este modul în care structurile anatomice se pot adapta. Daca un organ a fost îndepartat chirurgical din corp, se pot folosi alte organe pentru remodelare anatomică. De exemplu, în operaţiile de înlocuire a esofagului, se confecţionează altul din marea curbură a stomacului. Acesta se va adapta noii sale funcţii, adoptând mişcări peristaltice specifice esofagiene. La fel de interesant este faptul că celulele corpului nostru, fie că sunt celule hepatice, osoase sau nervoase deşi au aceeaşi informaţie genetică (*acelaşi ADN)*, realizează funcţii diferite. Decizia asupra a ceea ce va urma să facă o anumită celulă se bazează pe un tipar de informaţie, care se găseşte într-un câmp din zona unui anumit organ. Celulele se adaptează tiparului acelui câmp, ceea ce le ajută să formeze ţesuturi specifice şi organe.

Şi celulele nervoase se adaptează la roluri noi. De exemplu, dacă un copil care are sub 5 ani, îsi pierde accidental o emisferă cerebral, iar emisfera rămasă în stare de funcţionare va prelua complet funcţiile celeilalte. La adult, functiile emisferei afectate sunt parţial preluate de cealaltă emisferă.

Georgiana Trifan, XI G
prof. Cerasela Crăciun

TREBUIE SĂ LUĂM MĂSURI...

Cu toţii am observat că poluarea are efecte drastice asupra schimbarilor climatice:zilele calde in timpul iernii,modificarea regimului precipitatiilor,secetele si inundatiile sunt tot mai dese,iar ghetarii se topesc. Acestea au exista mereu dar nu in atat de mare cantitate,insa inca din 1960 a inceput ca CO2 din aer sa aiba o concentratie din ce in ce mai mare. Potrivit publicaţiei **Naţional Geographic**, în urma activităţilor social-economice, omenirea poluează anual atmosfera cu 36 de miliarde de tone de dioxid de carbon, asta pe lângă praf şi funingine, care contribuie la creşterea concentraţiei de CO2, metan şi alte gaze cu efect de seră (oxid de azot, hidrofluorocarburi, perfluorocarburi, hexafluorură de sulf).

In principiu, razele solare sunt absorbite de Pământ, fiind transformate in energie termica,dar cele ce sunt necaptate sunt retrimise in spatiu sub forma de radiatii. Aceste radiatii sunt absorbite de moleculelede gaz cu efect de sera,care sunt cuprinse in atmosfera. Cu alte cuvinte,cu cat e mai mult dioxid de carbon si alte gaze cu efect de sera in aer,cu atat radiatiile sunt mai absorbite,ceea ce inseamna ca atmosfera le reflecta catre pamant,acest lucru ducand spre cresterea temperaturilor. Acestea provoaca un dezechilibru al naturii,iar fenomene anormale se produc cum ar fi incendii forestiere,dezastre naturale si chiar raspandirea boliilor.

Conform **Agenţiei Europene de Mediu**, în zilele noastre, aproape tot ce se produce şi se consumă presupune emisii de gaze cu efect de seră, responsabile pentru încălzirea globală, întrucât oamenii (pe scara planetară) folosesc foarte puţină energie regenerabilă. Ei consideră că principalele surse de gaze cu efect de seră sunt: arderea combustibililor fosili (a cărbunilor, ţiţeiului şi a gazelor naturale) în producerea energiei, transporturilor, industriei şi în gospodării; agricultura şi schimbările în utilizarea terenurilor cum ar fi defrişările; depozitarea deşeurilor menajere;folosirea gazelor industriale fluorurate.

Au fost publicate mai multe studii cu privire la impactul nociv al depozitelor de deşeuri şi anumitor substanţe asupra mediului şi a sănătăţii umane. Iată câteva:

SISTEMUL NERVOS CENTRAL Cele mai nocive: plumb, mercur, beriliu, arsenic, cadmiu,.

SISTEMUL DIGESTIV Cele mai nocive: plumb, cadmiu, clorură de vinil.

SISTEMUL REPRODUCĂTOR ŞI ENDOCRIN Cele mai nocive: plumb, brom.

SISTEMUL RESPIRATOR Cele mai nocive: mercur, arsenic, crom hexavalent, cadmiu.

SÂNGE Cele mai nocive: plumb, mercur.

SISTEMUL OSOS Cel mai nociv este cadmiu.

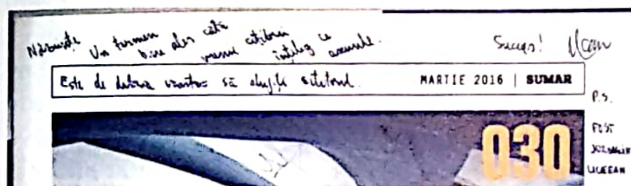
Niciodata nu îi vom pune capat poluarii, **însă fiecare o putem reduce.** Aceste lucru s-ar putea realiza in primul rand prin **reciclare**, care ar fi primul pas, in unele ţări existand deja aceasta metoda, de exemplu Germania. Pe de alta parte, noi putem **împiedica** poluarea prin utilizarea mai rara a autovehiculelor sau folosirea bicicletei ori a transportului in comun,ecologizarea padurilor ce consta in taierea unui copac iar apoi replantarea a doi puieti in loc,incercarea creeari unei masinarie care sa utilizeze CO2 ceea ce il va reduce din atmosfera dar nu in totalitate si multe alte noi initiative.

In concluzie,noi,oameni,suntem cei ce au creat aceste probleme,tot noi va trebui sa le rezolvam.

Dragoş Fedeleş, IX F

ȘI EU AM FOST ACOLO

Întotdeauna mi-am dorit să particip la activități care să demonstreze că tot ce ține de domeniul științei merită o atenție deosebită. Cu ajutorul liceului și a conferinței care s-a ținut am avut șansa de a cunoaște oameni minunați pentru care bariere barierele nu există și această lume li s-a arătat întru totul. A fost o experiență unică deoarece acest lucru mi-a consolidat și mai mult visul de a deveni medic și-a mi-a demonstrat cât de interesante sunt tainele științei. Astfel, am aflat cum **omul este ajutat de chimie,de fizică și de biologie** cât și de geografie pentru a se forma în viitor. Încă de la început, omenirea pentru a putea trăi, a fost nevoită să modifice mediul și să cunoască cât mai bine tot ceea ce natura și Universului i-au oferit.

Redacția revistei **Știință și Tehnică** ne-a explicat, ne-a făcut să înțelegem tot ceea ce mai înainte ni se pare complicat. Știința este un ansamblul sistematic de cunoștințe despre natură, societate și gândire. Majoritatea oamenilor de știință consideră că investigația lor este ceea ce corespunde cerinței actuale a umanității și metodele de cercetare cât și fondurile alocate evoluează exponențial. În ciuda credinței populare, scopul științei nu este de a oferi răspunsurile la toate întrebările, ci de a răspunde doar la problemele care țin de realitatea fizică, de confortul și optimizarea vieții de zi cu zi.

Conferința a arătat și a făcut să conștientizăm importanța științelor în viața noastră. Aceasta ne-a încurajat să mergem mai departe pe drumul ales în pregătirea școlară, profilul științe ale naturii și ne-a ajustat aripile spre a zbura pe calea succesului în domeniile viitorului, medicina, biochimie, inginerie genetică. Data viitoare, îi voi ruga pe distinșii invitați să aprofundeze răspunsul la întrebarea: Există viață în Univers?

ANDREEA-DENISA BEGU, IX F

OTRAVA NOASTRĂ DE FIECARE ZI

Principalul efect asupra mediului din cauza traficului auto este **poluarea aerului.** Substanțele chimice din aer trebuie să nu depășească o anumită concentrație, numită CONCENTRAȚIA MAXIM ADMISĂ, pentru a nu deveni periculoase omului. Autovehiculele, prin emisiile de gaze de eșapament, măresc concentrația acestor elemente – oxizii de azot, monoxidul și dioxidul de carbon, particulele în suspensie, dioxidul de sulf, plumbul, hidrocarburile poliaromatice, compușii organici volatili (benzenul), azbestul, aerosolii acizi, oxidul azotos, metanul și altele – care devin astfel periculoase pentru om, animale și vegetație.

Nu numai aerul este poluat de emisiile auto, dar și solul, prin depundere de substanțe chimice, precum și apele prin pătrunderea poluanților în cursurile de apă sau în apele subterane după care ajung în corpul nostru. Poluarea aerului datorită traficului auto nu afectează numai zonele în care sunt emise substanțele poluante. Aerul contaminat este purtat de vânt și produce un impact mult mai puternic asupra întregii planete. Efectul de seră reprezintă procesul care provoacă încălzirea globală. Principalii poluanți care produc efectul de seră și care sunt emiși în care parte de autovehicule sunt dioxidul de carbon (CO_2), oxidul azotos (N_2O), metanul (NH_4), alături de alți compuși chimici care provin din alte surse, în special industriale.

Rezultatul efectului de seră este creșterea temperaturii planetei, care duce la schimbări climatice și de relief, datorate în primul rând topirii calotelor glaciare de la poli. Dioxidul de sulf (SO_2), principalul produs în arderea cărbunelui dar prezent în emisiile motoarelor Diesel, se combină cu apa din atmosferă și provoacă ploile acide care distrug vegetația și clădirile.

Traficul auto poluează în mai multe feluri, nu doar otrăvind aerul. Supărătoare este poluarea fonică, având efecte stresul, creșterea presiunii arteriale, disfuncții psihiatrice și tulburări ale somnului, scade abilitatea de comunicare (în special pe stradă). Scade și abilitatea de învățare, crește posibilitatea de accidente în timpul transportului. Poluarea aerului contribuie la degradarea spațiului, din cauza infrastructurii specifice (șosele, locuri de parcare, garaje). Apare creșterea timpilor morți – **„poluare a timpului"** – din cauza ambuteiajelor, timpului pierdut la semafor sau cel pentru găsirea unui loc civilizat și securizat de parcare.

Autovehiculele, atât în timpul cât și după terminarea ciclului de viață, reprezintă și ele o sursă majoră de poluare, atât solidă (deșeuri feroase și neferoase, de plastic sau de cauciuc) cât și lichide (uleiuri, emulsii, carburanți). Poluarea este un proces a cărui evoluție este similară cu apariția unor boli specifice, fenomen greu sesizabil în momentul producerii, cu excepția accidentelor majore, ca în cazul Cernobil. Poluarea produsă de traficul auto nu se manifestă pe loc și nici în timp scurt. Modul ei „de acțiune"

reprezintă un proces acumulativ, invizibil pentru ochiul uman, care lovește, de cele mai multe ori, acolo unde ne așteptăm cel mai puțin. În copii.

CODRUȚ TÎRCAVU, X F

SCRISOARE CĂTRE FĂT-FRUMOS

Am crezut că într-o zi buzduganul va lovi în ușa mea și am să ies să te îmbrățișez. Aș fi vrut să-ți revăd calul alb. Mi-ai promis că îl voi călări cândva... Și acum când în sfârșit aș fi putut... Ne-ai lăsat să rătăcim printre faruri de mașini... Mi-ai spus că trebuie să creștem mari și să luptăm cu toți zmeii din lume, dar nimeni nu mai vrea să lupte Făt Frumos... Oamenii nu au timp să mai fie viteji... unii dintre ei spun că viața e o luptă dar foarte rar aud pe cineva care să fie sigur că a câștigat sau a pierdut... Mi-ai promis că o să mă înveți ce e onoarea Făt Frumos... dar oamenii nu prea mai folosesc acest cuvânt... nici în reclame nu l-am prea auzit... foarte rar prin filme, dar mereu se găsește câte unul care spune că ești un prost dacă ai onoare... Ai plecat și nu m-ai lămurit...

În fiecare seară mulți dintre noi ajungem în același loc Făt Frumos... niște case mici... iar eu știu sigur că am fost în castelul tău când eram mic... mi-ai spus că nu pot sta mult pentru că venea zmeul și trebuia să te lupți cu el.. și toți oamenii fac aceleași lucruri... Cei care sunt singuri intră în casă, aruncă niște chei pe masă, se duc la frigider, scot o sticlă de acolo, beau din ea și apoi se uită în gol... Apoi se trezesc ca dintr-un vis și se duc în altă cameră unde se așează pe canapea și dau drumul la televizor... Mii de oameni fac aceleași lucruri în același timp, seară de seară, în aceleași case mici Făt Frumos...

Am fi putut fi singuri Făt Frumos... Mi-ai promis că nu vor fi două nopți în care să dorm în același loc Făt Frumos... că o să zburăm peste munți călare pe caii noștri albi și vom călători în același timp cu stelele și unde vom vedea o luminiță cât de mică, acolo vom coborî și vom înnopta... M-am gândit că s-ar putea să nu pot zbura Făt Frumos, dar eram sigur că voi călători... Și luminițe sunt peste tot Făt Frumos, asta mă doare... nici măcar nu ar fi trebuit să le căutăm... e mult mai simplu decât pe vremea ta și tu nu ești aici.. Ai spus că trebuie să facem ocolul Pământului și să răspândim Binele în lume, dar nu mi-ai explicat ce înseamnă Binele... nu ai apucat... Tu știi cât se ceartă oamenii pe chestia asta cu Binele...? Mă enervezi Făt Frumos pentru că ești iresponsabil... m-ai lăsat cu ochii în soare... Vreau să fac tot ce făceai tu și să trăiesc cum trăiai tu Făt Frumos, și să îi învăț și pe alții... Prietenii mei trebuiau să mă ajute nu Făt Frumos...

Trebuia să plecăm împreună la drum... Iar eu trebuia să știu să îi găsesc și să îi aleg nu, Făt Frumos?... ei bine află că sunt singur Făt Frumos.. Și tu nu ești aici.. Fomilă, Setilă, Păsări-Lați-Lungilă... ei bine, află că sunt înconjurat de niște idioți în costume gri cu care mă văd în fiecare miercuri la mall și care cântă cântece despre bere și nici măcar nu-și mai amintesc de tine... îmi spun că au cunoscut-o doar pe Ileana Cosânzeana, dar că de tine nu-și aduc aminte... și râd Făt Frumos, râd de tine, râd de mine...

Ar fi trebuit să fii aici, lașule... să ne înveți să luptăm... să ne vorbești despre onoare și prietenie... să ne povestești despre sacrificiu.. Ar fi trebuit să rămâi aici ca să te poți apăra Făt Frumos, pentru că eu nu o pot face în locul tău, pentru că nu m-ai învățat Făt Frumos.. ai plecat ca un laș Făt Frumos... și nu ne-ai învățat nimic... Ai fi putut măcar să îmi spui cum ai făcut să o iubești doar pe ea Făt Frumos.. o singură fată... Măcar atât Făt Frumos, pentru că eu știu că ea te-a ajutat mult.. Cum ai reușit să iubești o singură femeie.. Te urăsc Făt Frumos! Te urăsc în numele tuturor calculatoarelor din lume...

Tastez numele tău și mii de pagini îmi vorbesc despre tine... Și tu nu ești nicăieri Făt Frumos... Și nici măcar Zmeul nu mai e printre noi... Așa aș fi fost sigură că ai existat... ai plecat Făt Frumos și ai luat cu tine și Binele și Răul... Te urăsc Făt Frumos... Te urăsc. De aceea te scriu fără virgulă sau cratimă!

DIANA MARIA BANU, XI I

PROFESORUL IDEAL...

Nu este nici prea exigent, dar nici prea indulgent.

Pe de o parte, orice profesor își poate face simpatică sau antipatică materia pe care o predă. Pentru a o face simpatică, ar trebui să predea sistematic, să nu dea totul de învățat din manual. Ar trebui să ofere informații și explicații suficiente pentru ca elevii să înțeleagă și să fie interesați. Asocierea explicațiilor cu imagini sau cu posibile întâmplări din viața reală, le oferă elevilor o înțelegere mai clară și aceștia vor putea învăța folosindu-se de memoria vizuală.

Profesorul ideal este cel care are răbdare și cu cei care pricep mai greu, cel care nu țipă atunci când un elev greșește, însă, pe de altă parte, acesta să se impună în fața elevilor. Un profesor ideal iartă, însă nu la nesfârșit. Dacă elevii continuă să nu-i respecte cerințele, atunci profesorul ar trebui să-I pedepsească într-un fel. După părerea mea, cea mai bună pedeapsă este aceea de a-i da elevului un interval de timp în care să rezolve temele„pierdute„ alături de încă un set de teme pedeapsă. În cazul în care nu îi este îndeplinită cerința, profesorul poate aplica pedeapsa cu nota mică. Dacă acesta nu li se impune în vreun fel elevilor, li se poate urca la cap și nu ar mai învăța, astfel toți elevii ieșind în pierdere.

În concluzie, profesorul ideal ar trebui să fie înțelegător, însă acesta să știe când este momentul să acționeze ferm.

REBEKA-ELENA ȚIBULEAC, X A

ÎN BANCĂ

Orice elev este un „bancher", el are banca sa, o folosește în conformitate cu portofoliul și capitalul de investit.„**Spune-mi în ce bancă stai, ca să-ți spun cine ești"!**

În banca întâi, de obicei nu stă nimeni; este prea aproape de catedră și de tablă! O profesoară binevoitoare mi-a explicat că... totuși este loc privilegiat banca întâi... De obicei, aici stau elevii olimpici și conștiincioși numiți: Fruntaș Ion, Fruntaș Vasile și Fruntaș, Fruntaș...și, apoi, banca întâi este un unghi mort, profesorul vede bine în ultima bancă; în schimb poți vedea tot ce se petrece la catedră, în catalog. Bunăvoința acestor explicații nu a convins pe nimeni să se mute în banca întâi.

În banca a doua stau eu! Pe rândul de la mijloc. Mă simt bine cu banca mea, ba chiar i-am dedicat și un cântecel:"Bun găsit, banca mea/ Mă mai ții îndeajuns/ De ce scârțâi când ies la răspuns?/ Cu formule team scris/ cu versuri de vis/ Tu nimic, banca mea, nu mi-ai zis!"Stau în banca mea, am banca mea de date, răspund din bancă, mă strecor printre bănci și am o colegă de bancă năzdrăvană!

În banca a treia, și celelalte, de obicei, stă care cum apucă... Băncile dinspre fereastră nu sunt bune, sunt agățate la cuier și gălăgioase. De obicei, pe acolo nu îndrăznesc nici profesorii să se strecoare.

În ultima bancă, după cum vă spuneam, este mare înghesuială: trusele de farduri, mobilele (atunci când nu se pun la încărcat dulapul de lângă catedră) copiuțele, pereții încărcați cu graffiti specifici adolescenței și interiorul unei clase de elită!

Nu-mi dau seama cum este să stai la catedră! Nici nu pot propune să se inverseze locurile, măcar 50 de minute. Deocamdată, stau în banca mea...

SILVIA TÂRHOACĂ, XII E

TĂRANUL ȘI UE
MITURI CONTEMPORANE

A fost odată un țăran sărac și cinstit, român (El putea fi deopotrivă bulgar, bosniac, albanez, croat, slovac, sârb sau altă nație, importante fiind – în acest caz – sărăcia și cinstea. De altfel, în variante, legenda circulă și în folclorul nou al amintitelor popoare).

În sătucul său natal, izolat de lume, se zvonise că undeva departe, peste nouă mări și nouă țări, s-ar fi aflat o baroneasă înstărită, cu dărnicie fără seamăn, care s-ar fi numit Uniunea Europeană. Și zvonul nu era numai zvon, căci văzuse omul prin vecini, ba pe unul, ba pe altul, fălindu-se cu darurile acesteia.

Într-o bună zi și-a luat toiagul și a purces la drum, A bătut la poarta palatului și i s-a deschis. Doamna cea mare l-a primit, l-a poftit să șadă și, fiindcă era peste măsură de ostenit, l-a îmbiat cu Cola-Cola și gumă de mestecat. Țăranul a gustat cu măsură din bucate și nerăbdător, și-a spus păsul:

„Mărită Doamna Uniune, am auzit că faci daruri celor nevoiași. Eu am acasă pământ bun, ape limpezi, am și păduri. Iarna însă-i cam lungă la mine în ținut, aproape 7-8 luni pe an. Ca să lucrez bine aș avea nevoie de o pereche de încălțări. Sunt desculț și îmi e frig. Doar atât îți cer."

Doamna Uniune Europeană l-a măsurat din cap până în picioare și a rămas cu privirea pironită la degetele acestuia, vineții, înfrigurate, bătătorite și prăfuite de drum. Apoi a glăsuit:

„Omule, ești desculț și eu te înțeleg... Dar, tot ce-ți pot oferi este o bască. Una nouă și de calitate europeană – Armani. Ține de frig, de ploaie."

Omul a luat basca, a oftat dezamăgit, a mulțumit și a făcut calentoarsă spunându-i:

„Totuși e doamnă bună. Putea să nu mi dea nimic."

A trecut iarna și gerurile sale cumplite, omul a ieșit destul de bine, doar cu un deget degerat.

Apoi vara istovindu-se, a purces iar pe lungul drum al Doamnei Uniuni, spunându-i păsul vechi:

"Sunt desculț. O pereche de încălțări mi-ar prinde tare bine."

Doamna l-a privit cu înțelegere și căldură, l-a ospătat cu Coca-Cola, oferindu-i iar o bască nou-nouță de firmă.

„Dacă-i degeaba, merită s-o iau.", își spune la întoarcere țăranul cel sărac și cinstit.

Iarna a trecut cu chiu cu vai și în afara altui deget de la picior, numai unul, degerat și amputat de doctor, omul n-a avut de suferit.

A urmat primăvara, vara și pe când frunzele s-au îngălbenit, țăranul și-a amintit de Doamna cea darnică, pornind iar spre ea, să-și încerce norocul. Dinaintea acesteia și-a băut cu poftă paharul de Coca-Cola, ba a mai și cerut unul, căci începuse să-i placă, dar de întors tot cu o bască s-a întors.

Totuși nu s-a dat bătut. An după an, a străbătut calea plin de speranță, primind cu politețe știutul dar. Până într-o iarnă, când zăpezile și gerurile au fost mai amarnice ca niciodată. Prins cu treburile, picioarele i-au degerat și doctorul a trebuit să i le amputeze, spre a-i salva viața.

Purtat pe brațe de vecini, omul a bătut la poarta Doamnei Uniune care, iute, și-a dat seama de trebuințe, făcându-i cadou un cărucior de invalid, cu rotile, nou și strălucitor, având douăzeci și una de viteze și telecomandă. Omul a mulțumit și întorcându-se în satul său cu mașinăria cea arătoasă a stârnit mari invidii. De aici i s-a tras un necaz: într-o noapte a fost călcat de hoți. Aceștia nu găsiseră mare lucru, dar plecaseră acasă cu saci întregi de bășți. Oameni cu frică de Dumnezeu, îi lăsaseră, totuși, căruciorul.

În prag de iarnă, țăranul s-a pomenit astfel fără nicio bască.

Așezat comod în căruciorul său silențios, a pornit iar cale de nouă munți și nouă țări, s-a înfățișat Doamnei Uniuni și i-a spus:

„Mărită Doamnă, m-au călcat hoții și acum, la căderea zăpezii, sunt cu capul descoperit. Fii bună și dămi o bască, fiindcă știu că ai și poți."

Doamna l-a măsurat din cap până la brâu (acolo unde începea cărutul) și gânditoare i-a spus:

„Bade dragă, eu te înțeleg. Dar, tot ce-ți pot dărui acum e o pereche de încălțări. Apropo, așa cum te văd, cred că nu poți munci. Nu-mi vinzi mie pământul dumitale? Cu banii primiți ai putea să-ți cumperi cea mai bună bască. "

Această legendă, ca orice bucățică de folclor, are autor necunoscut. Dar personajele, din păcate, le vedem în fiecare zi în jurul nostru...

din folclorul european

Raluca Georgiana Manea, XII J

CAPELA LICEULUI

Pentru ca elevele să fie educate în spiritul moralei creştine, s-a luat iniţiativa construirii unei capele în incinta liceului, în octombrie 1937, pentru care s-a întocmit şi un „Act de târnosire"*

*"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, amin. Act de târnosire a temeliei Capelei Liceului de Fete „Dr. C Angelescu" din Buzău. Astăzi, 29 octombrie 1937, sfinţitu-sa temelia acestei Capele cu hramul **„Cuvioasa Parascheva"**, de preacucernicul preot Gj. Ionescu, profesorul şcoalei, cu delegaţia Prea Sfinţitului Episcop Ghenadie al Buzăului, în zilele prea Înălţatului nostru rege Carol al II-lea al României, Patriarh fiind Înalt Prea Sfinţia Sa D.D. Dr. Miron Cristea, Preşedinte al Consiliului de Miniştri, D-l Gh. Tătărăscu, Ministru al Educaţiei Naţionale D-l Dr. C. Angelescu, Prefect al judeţului D-l C. Teganeanu, **Directoare a Liceului Doamna Marieta Gheorghiu**, Preşedinte al Comitetului şcolar D-l avocat Alex. Iacovescu, arhitecţii d-nii N. Stănescu şi I. Paxino.

Monumentala clădire a liceului înălţată din temelie prin grija fără răgaz a Domnului Ministru al Educaţiei Naţionale, D-l Dr. C. Angelescu, fiind lipsită de un locaş de închinare pentru desăvârşirea educaţiei elevelor şi după îndemnul neobositei directoare Marieta Gheorghiu, făcătu-sau planurile de construcţie ale acestei aripi a liceului, la parter, clădirea fiind destinată capelei atât de necesară vremurilor de azi în învăţământul secundar.

Milostivul Dumnezeu împlinească dorinţa celor ce lucrează fără preget la conducerea şcoalei şi predarea învăţământului la clasele ce vor primi lumina învăţăturii sub acoperământul acestui liceu, să fie modele de virtuţi creştineşti şi gata de orice jertfă pentru ţară şi rege.

Veşnică pomenire tuturor credincioşilor creştini care s-au ostenit şi veghează la progresul acestui liceu. Slavă Sfintei şi celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei Treimi, totdeauna, acum şi pururi şi în vecii vecilor, amin" (Urmează semnăturile olografe a 15 profesoare (Arhivele Naţionale Buzău, **fond Liceul „Mihai Eminescu" Buzău, dosar 119/1936-1937, (f.27).**

Împarte pâinea cu alţii, ea are gust doar dacă-i frântă.
Împarte suferinţa cu alţii, este încercarea fraţilor tăi.
Împarte lumina cu alţii, pentru ca nimeni să nu mai rămână în noapte.

Act de fundaţie, „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Treimei cea de o Fiinţă şi nedespărţită Dumnezeiască pronie ceea ce toate întocmeşte, aşează şi bine chiverniseşte, a binevoit şi pentru această drept măritoare Ţară a o păzi întru statornică credinţă, a o apăra de cele împotrivitoare, de a da bună conducere în gândul celor ce după vremi s-au aflat Domni stăpânitori, cârmuitori ai treburilor Ţărei de a o împodobi cu multe lăcaşuri în care nu puţină milă, ajutor şi adevărată milă izvorăşte.

Ocroteşte Doamne Dumnezeul nostru şi azi cu punerea ta de grijă şi această zidire a „Şcoalei Secundare de fete gr. II Dr. C. Angelescu" din Buzău a cărei temelia pusu-s-a astăzi în zece ale lunei Decembrie, anul mântuirei 1925.

În al XII-lea an de glorioasă Domnie a Majestăţii Sale Ferdinand I regele României şi al Augustei soţii Regina Maria, Moştenitor al tronului fiind Alteţa sa regală Principele Carol cu soţia sa Principesa Elena, Arhiepiscop al Bucureştilor, Mitropolit al Ugro-Vlahiei şi Patriarh al Bisericilor Ortodoxe Române D.D. DR. Miron Cristea cu binecuvântarea Presfinţiei Sale D.d. Ghenadie Niculescu Episcop de Dumnezeu păzitei Eparhii a Buzăului. Prim Ministru al României fiind d. Ion I. C. Brătianu, Ministru al Instrucţiunii Publice d. Profesor Dr. C. Angelescu, d. Profesor Juliu Varlaori, secretar general al ministerului, D.T. Alesseanu administrator al Casei Şcoalelor şi Culturei Poporului, D.C. Chiriţescu director general al învăţământului secundar, D Ştefan Bellu prefectul judeţului D.D. Ghe. Răşcanu, inspector-şef al reg. IX-a şcolară, D-na Vera Răşcanu şi V. Linovchi, C. Burilesnu şi T. Grecescu, membri ai comitetului şcolar.

Planurile clădirei s-au întocmit de d-nii arhitecţi N. Stănescu şi I. Paxino, care este şi dirigintele lucrării antreprenorul fiind Sc. „Edilitatea" ingineri C. Mocea A. Ivanovici şi N. I. Brătescu. Doamne Dumnezeule care ai scaun Cerul şi ai aşternut picioarelor Pământul, fă ca toate copilele care vor păşi pragul acestei capele al cărei patron este Prea Cuvioasa Maica Paraschiva, să găsească întrânsa lumina cea vie a minţei şi a sufletului spre a fi apoi folositoare neamului românesc".

din arhiva Muzeului C.N.M.E.

LAURA-NARCISA RUSU, X A

COPII PENTRU COPII..

Trăim într-o epocă a vitezei, suntem *înfășurați în pixeli*, ne-am îndreptat către hedonism și am devenim *homo videns*, captivi în rutina cotidiană dominată de aparența socializării. Am devenit egocentriști și preocupați de lucruri mărunte, ne-am îndepărtat de Dumnezeu și am uitat ce înseamnă iubirea, prietenia, altruismul. În acest *boom* informațional, alegem doar ceea ce ne convine, pierzând chiar și abilitatea de a vedea sacrul ascuns în profan, de a deschide ochii cu adevărat și de a alege adevărata cale către fericire, care presupune de cele mai multe ori sacrificiu, renunțare, jertfă.

Ce am răspunde oare dacă cineva ne-ar întreba dacă umanitatea mai este prezentă în această lume nihilistă? Ce am descoperi dacă ne-am analiza propriul sistem axiologic? Câți dintre noi mai posedă valori etice, nu unele disimulate, ci izvorâte din simpla iubire față de aproapele nostru? Puțini-am răspunde. Totuși, umanitatea există. În sufletele noastre, elevi și profesori de la Colegiul Național *Mihai Eminescu*, a izvorât dorința de a întinde o mână de ajutor unor suflete nevinovate, de a da din puținul nostru celor ce au atâta nevoie de spijin...

Ne-am implicat astfel într-un proiect educațional extraordinar numit *Copii pentru copii*, acțiune umanitară ce a presupus ajutarea asociației *Pro Vita*, condusă de părintele Nicolae Tănase, tată spiritual a peste 400 de copii de la Valea Plopului și Valea Strezii. Cu sufletele pline de iubire, am pornit către Valea Plopului din simpla dorință de a împărți speranța. Am oferit și am primit înmiit mai mult, am ascultat lecții de viață și ne-au rămas în suflete zâmbete sincere, calde, am simțit ceea ce noi am considerat o utopie, că putem face parte dintr-o lume infinit mai bună, o lume altruistă, în care putem împărți speranța și iubirea...

Am putut citi bucuria în ochii copiilor care ofereau din suflet, dorința de a repeta această minunată experiență, de a le împărtăși și celorlalți ideea că împreună putem aduce o rază de speranță în inimile celor cărora Părintele Nicolae Tănase le-a oferit o nouă viață. Am învățat că împreună putem aduce fericirea, că ceea ce este puțin pentru noi înseamnă atât de mult pentru alții, că adevărata bucurie nu sălășluiește într-un mediu virtual, în care a arăta că îți pasă înseamnă un simplu *like* sau o distribuire într-o explozie informațională, de cele mai mult ori doar formale.

Pentru a dovedi că îți pasă, trebuie să iei atitudine! Cât de mult s-ar schimba această lume dacă am conștientiza problemele sociale pe care cei mai mulți dintre noi refuză să le vadă! Pentru inimile calde ale copiilor de la Valea Plopului, ajutorul nostru, al tuturor, înseamnă atât de mult! Bucuria de a dărui ne-a rămas întipărită în inimi, sufletele noastre s-au încărcat cu speranță și, într-o societate în care domină superficialitatea, noi toți, elevi și profesori, am încercat să schimbăm destine, să aducem stropi de culoare într-o lume gri, să ne iubim aproapele și să luptăm pentru viață!

prof. **ELENA-ADELINA NISTORA**

SĂ FORMEZI O ECHIPĂ...

Să formezi o echipă este doar începutul, să rămâi împreună este progresul, să lucrezi împreuna este succesul! Asta am reușit să fac și eu împreuna cu echipa mea! Am avut marele noroc să fac lucruri extraordinare alături de copii ca și mine: copii care își doresc să împartă binele și mai departe! Ne-am adunat forțele și am început să facem binele să predomine! Este o munca și un efort pe care nu toată lumea este dispusă să-l facă necesitând timp, răbdare și încredere în forțele proprii. De ce să ai încredere? Încrederea în tine se vede, se simte și se transmite. Atunci când ești stăpân pe tine, automat oferi încredere oamenilor.

M-a încântat din prima clipă acest proiect **"Copii pentru copii"** și tocmai de aceea implicarea mea a fost mai mult decât cea de voluntar. E un sentiment minunat să știi că datorită ție un copil va zâmbi cu tot sufletul. Fiecare clasă a contribuit cu voluntarii săi. Ne-am mobilizat și am început să strângem alimente, lucruri cât și rechizite pentru ca să ne deplasăm către copii cu toate acestea. Fiecare dintre noi a fost încântat să participe la acest fapt caritabil.

Am avut două zile în care implicarea noastră a fost la cel mai intens nivel, gradul de energie neputând fi măsurat. Am avut întâlniri organizatorice în care am pus ultimile detalii la punct. După ce-am reușit să facem totul exact cum ne-am propus, a urmat ziua în care am plecat în vizită la copii. Am transformat ziua într-o adevărată excursie în care, alături de profesori ne-am distrat formându-se astfel o adevarată familie. Am avut o experiență faină, realizând că profesorii ne sunt prieteni și astfel ne-am simțit și noi mult mai relaxați. Pe parcursul drumului am încercat să ne apropiem și să formăm o mică familie. Ne-am cunoscut între noi și am reușit să ne apropiem unii de alții ca, în final, să fim mulțumiți de ceea ce am făcut!

Am ajuns la copii și am reușit să ne mobilizăm astfel încât să ajungă la aceștia. Activitatea noastră s-a concretizat prin foto, articole și diseminări făcute împreună cu profesorii și elevii care au luat parte. Am fost mulțumiți și împliniți sufletește,chiar dacă ne-am întors obosiți. Ne-am făcut datoria de buni credincioși, ca mai apoi să ne relaxăm și să ne distrăm.

Activitățile de voluntariat au scopul de-a te împlini și de a te forma ca om în viața cotidiană. Încerc prin tot ceea ce fac să-i aduc pe tineri aproape de mine prin vorbe, fapte și aceste activități. Este de-ajuns să faci măcar o singură dată un bine, ca apoi o să-ți dorești să faci de unul singur. Trebuie doar să-ți dorești să faci asemenea lucruri! Până la urmă, scopul este acela de a face un lucru bun, fără să ai așteptări!

ARINA CODRINA TACU, XI A

Ziua de 18 ianuarie a început de dimineață cu emoții uriașe.

Multe persoane pe care nu le cunoșteam se aflau în autocarul ce se pregătea să plece spre Valea Plopului, unde aveam să ducem ceea ce strânsesem din colecta organizată la liceu.

Inima îmi bătea cu puture și emoțiile creșteau cu fiecare kilometru cu care ne apropiam de sătucul ascuns în munți.

Peisajul era unul de poveste, cu copaci dezveliți de haina de frunze și cu zăpada ce acoperea ca o plapumă pământul. Vântul lua ramurile copacilor la un dans vioi și rece.

Când am ajuns la Valea Plopului am văzut și camerele copiilor, la fel și pe unii dintre aceștia deoarece majoritatea erau la școală. Copii de acolo te încărcau cu o energie pozitivă prin zâmbetele lor inocente și ochii senini. Toate temerile pe care le aveam în legătură cu ce vor crede despre noi când ne vor vedea sau cum vor reacționa au fost înlocuite cu un zâmbet dăruit tuturor celor prezenți.

A fost o zi frumoasă, o zi din care am avut de învățat să apreciez ceea ce am și că pentru a ajuta pe cineva este atât de ușor și atât de plăcut.

SIMONA ENISOR, IX F

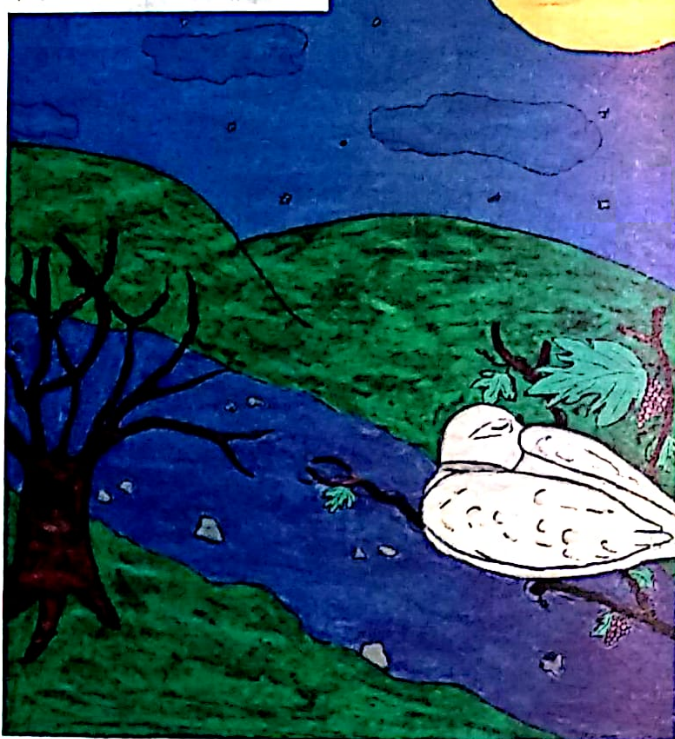
În primul rând, vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a acordat prilejul de a merge alături de ceilalți colegi în excursia de la Valea Plopului.

În prima excursie nu am avut ocazia să îi întâlnim pe copii deoarece erau la școală,dar am putut să vedem unde aceștia locuiesc, unde își petrec majoritatea timpului, să cunoaștem condițiile de care aceștia beneficiază... Urmând ca după aceea să vizităm și alte locuri din zona ace-

ea. Cel mai mult m-a impresionat sau motivat acel discurs la care am luat parte când eram într-una din bisericile din Văleni, în care ne-au fost prezentate consecințele avortului, ale căsniciilor instabile, ale lipsei de educație,.etc. Toate acestea au dus la abandonul copiilor, suflete care cresc fără dragoste părintească și suferă de pe urma inconștientei celor ce le-au dat viață.

În cea de-a doua excursie, i-am întâlnit pe copii și am încercat să discut cu ei. Mulți dintre ei, cei mai mici, erau foarte veseli și îmi spuneau fără ezitare că nu si-au mai văzut părinții de mult timp dar se simt foarte bine aici, alături de doamnele care au grijă de ei si de ceilalți copii. Mi-au spus că ei niciodată nu se plictisesc, au mulți prieteni și le place la școală, lucru ciudat pentru cei din zilele noastre care nici nu vor să audă de așa ceva. Fără internet și telefoane performante, de care foarte mulți copii din zilele noastre nu pot rezista; ei se simt foarte bine, nu au nevoie de acea lume virtuală de care unii sunt dependenți. Sunt mulțumiți de tot ce li se oferă. Mi-au spus că sunt fericiți aici dar se observa totusi o urmă de tristețe în ochii lor. Unii mi-au spus că vor veni părinții să-i ia într-o bună zi, alții mi-au spus că își vor cauta rudele, au o speranță cât de mică că-si vor revedea familia. Nu au așteptări mari de la viață, privesc totul cu seriozitate și se bucură cu adevărat de tot ce au. Știu să prețuiască și să se prețuiască, ceea ce foarte rar întâlnim. Ei nu prea conștientizează gravitatea situației în care se află, sau poate că o cunosc într-o oare care măsură, dar zâmbesc. Mă bucur că am avut ocazia să cunosc și o altă parte a lumii în care trăim. Am învățat foarte multe de la acești copii și după acest eveniment m-am hotărât să schimb foarte multe lucruri la mine și în viața mea. Am învățat să văd lumea altfel, să prețuiesc și să mă bucur mult mai mult de ceea ce am.

Andra Pescaru, X J

O POVESTE DE POVESTIT!

'A fi fericit înseamnă a-l face fericit pe celălalt' spunea Pr. Arsenie Boca.

Fericirea inseamna sa impartasesti momente frumoase alaturi de diferite persoane, si sa le transmiti fericirea si pacea din sufletul tau. Asa noi, Chirila Emanuela si Mihalcea Adelina, eleve in clasa a XII-a B, la Colegiul National 'Mihai Eminescu' am ales sa oferim o mica parte din timpul nostru copiilor si sa participam la excursia organizata de Arhiepiscopia Buzaului, la Bucuresti, in data de 23 ianuarie 2018.

Ziua a debutat frumos, chiar nu ne asteptam ca vremea sa tina cu noi. In ciuda anotimpului, soarele si-a facut simtita prezenta. Intalnirea s-a dat in fata Arhiepiscopiei, la ora 7:45. Am ajuns primele, insa acest lucru nu ne-a oprit din a ne imprieteni si a comunica cu toti copiii. Odata sosit autocarul, ne-am urcat si am inceput minunata calatorie catre necunoscutul 'cunoscutului'. Ajunsi in capitala, primul obiectiv a fost minunatul teatru 'Excelsior' unde am asistat la un spectacol desavarsit numit 'Cea mai frumoasa floare din lume', avand in rolul principal pe Oliver Toderita (regele), si in rolurile secundare actori precum Stefania Dumitru, Cosmina Dobrota, Robert Emanuel si Ciprian Cojenel. Spectacolul aduce in lumina o poveste impresionanta, cu un sambure de adevar, din care fiecare copil poate invata ceva, de exemplu: sinceritatea si dreptatea. Cei mai experimentati consilieri sunt chemati de rege la curtea regala, pentru a propune criteriul de alegere al urmasului la tron. In final, castigatorul regatului este cel pentru care adevarul si dreptatea ii sunt valori de capatai. De admirat este faptul ca scena creeaza o legatura stransa intre oameni, prin intermediul muzicii si al talentului uman, de exemplu, actorii si-au jucat foarte bine rolurile, si au insistat pe dorinta de a-i apropia mai mult pe copiii prin jocuri si participare de moment prin improvizatie. Urmatorul punct pe harta a fost 'Catedrala Patriarhală Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena', si 'Palatul Patriarhiei'. Catedrala este o biserică, care impresionează prin lărgimea sa şi prin fineţea lucrăturii. Simplu spus: un 'colt de rai' rupt de realitate, care ascunde o alta fata a istoriei poporului romanesc, plina de suspans si gata sa fie descoperita de orice vizitator. Indiferent de varsta, rasa sau cultura, acest loc ne ofera linistea sufleteasca si pacea, de care avem nevoie permanenta in aglomerata agitatie a Bucurestiului secolului XXI. Totodata, acest loc este important din punct de vedere politic si administrativ pentru Tara Romaneasca deoarece mitropolitul era al doilea demnitar al tarii dupa domnitor, primul sfatuitor legal al acestuia si cel ce conducea tara, cand scaunul domnesc era vacant.

Bineinteles, nu ne-am oprit aici, ci ne-am continuat drumul catre Biserica 'Sf. Spiridon', socotita cea mai mare biserica existenta in Bucuresti. Un moment de maxima intensitate a fost acela in care ne-am unit cu totii glasul intr-o rugaciune, in genunchi. Atunci am simtit cum o dragoste puternica ne cuprinde si o pace ne imbraca sufletul. A fost uimitor, nu cred ca exista cuvinte pentru a descrie acel sentiment minunat.

Mai apoi a urmat Biserica Radu Voda, impresionanta prin arhitectura si istorie.

Muzeul ' Grigore Antipa', fiind un important centru cultural din Bucuresti,era de neevitat in calatoria noastra. Asadar, in urma unei mese copioase, oferite de organizatori, am patruns intr-o lume misterioasa, ceea din inima muzeului.

Vizita muzeului este un fel de calatorie in timp si spatiu, in care invatam, si ne relaxam simultan. Am strabatut cele peste 30 de zone cu exponate si ceea ce ne-a ramas cu drag in minte a fost incercarea reprezentarii realitatii in mod cat mai natural cat si pastrarea dimensiunilor reale si a cromaticii naturale. De asemenea, ceea ce apreciem este munca celor care au adus la viata o parte a istoriei, fiind realizata deosebit si cu minutiozitate.

Cu siguranta, in urma acestei excursii, raman nu doar amintiri pe hartie, ci prietenii, oameni si legaturi care nu vor avea sfarsit.

Si in final, sa nu uitam 'Dacă nu poţi vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbeşte cu Dumnezeu despre ei.-Arsenie Boca'. Respect si multumiri, din partea noastra pentru aceasta experienta de neuitat!!

EMANUELA CHIRILA
ADELINA MIHALCEA, XII B

PICĂTURI DE PLOAIE

Stau la geam și ascult ploaia. Simt fiori străbătându-mi șira spinării cu fiecare șuierat al vântului ce îndoaie crengile copacilor și le izbește de acoperiș. Ploaia îmi șoptește să adorm, să uit, dar mi-e frică de ea.

Demult, mama stătea cu mine când ploua.

Îmi spunea că ploaia e frumoasă, e ca un joc și că nu trebuie să mă tem. Îmi spunea să aleg două picături de ploaie ce se rostogolesc pe geam și să le privesc cum se întrec, să nu îmi retrag privirea până ce una dintre ele câștigă. Însă acum lacrimile mi se rostogolesc pe obraji precum picăturile de ploaie. Mă întreb ce rost au întrecerile. Picătura câștigătoare nu obține niciodată nimic, ci doar piere la capătul ferestrei, se dizolvă, dispare și este uitată, așa cum sunt toate picăturile de ploaie și toate lacrimile, uitate de cer, uitate de ochii cenușii, uitate și de perna care s-a înecat în ele. De aceea nu are rost să plângi, lacrimile se topesc și ochii nasc altele și altele, până ce adorm și lacrimile îngheață pentru totdeauna.

Traversez camera și iau telefonul. Formez numărul și aștept, înghițită parcă de întuneric, să răspundă. Răspunde în cele din urmă cu o voce obosită și totodată speriată că o sun la miezul nopții. Credeam că o să-mi facă bine să-i aud vocea, dar acum lacrimile îmi curg și mai repede pe față și nici măcar nu mai știu ce aș putea să-i spun.

- Mi-e dor de tine mamă, și plouă, doar atât am putut să șoptesc până ce vocea mi s-a frânt și rămășițele de cuvinte și murmur s-au risipit sub plapumă. Am respirat adânc. Mi-e dor să ne uităm împreună cum se întrec picăturile de ploaie și să faci să nu-mi mai fie frică de fulger. Acum câțiva ani, mama a plecat în Germania, s-a angajat acolo. De atunci locuiesc cu tata și cu fratele meu mai mare, însă mă simt foarte singură, părăsită, privindu-mi în oglinzi murdare fața acoperită de lacrimi.

Când am închis telefonul, mi-am dat seama că nu mai e nimeni care să mă ajute să nu-mi fie frică de fulger, că nu mai e nimeni care să-mi dea curaj. Nu mai e decât teama din colțul minții, teama care absoarbe orice altceva și care nu mă lasă cu nimic. Așa rămân goală, o carcasă sub care nu se află decât un pustiu nemărginit, un gol mare, negru, care a înghițit orice altceva, orice simțire orice culoare din sufletul meu. Dar nu vreau să fiu goală, nu vreau să mă simt acoperită de spărturi înnegrite, nu vreau ca sufletul meu să rămână un ciot care nu poate decât să taie orice se află în jurul lui. Simt o durere surdă, de parcă m-aș fi tăiat în cioburile din sufletul meu și acum picăturile de sânge stacojiu sunt cele care întrec pe corpul meu și așteaptă să dispară odată cu durerea, frica și ploaia. Vreau să găsesc în mine curajul de care am nevoie să astup golul, să colorez întunericul și să fiu iarăși un cristal acoperit de lumină, să urmăresc din nou ploaia privind direct către fulger fără să-mi fie frică, fără ca măcar să clipesc.

Acum, toate lacrimile s-au uscat, la fel ca picăturile de ploaie care și-au terminat în sfârșit întrecerea.

Sunt lipită de întunericul care parcă mă înghite cu totul, dar îl privesc drept în ochii lui negri și rotunzi și mă simt mai mare decât el, mai întreagă. Am în ochi furtuna de care el se teme, crivățul care poate să îl înghețe. Îl privesc dizolvându-se și nu o să-l mai las să mă străpungă niciodată.

Mă întind pe patul rece și îmi lipesc obrazul de perna aspră, mă ascund sub plapumă. Pleoapele grele mi se odihnesc pe cercurile de gânduri întunecate de sub ochi. În spatele ochilor și a gândurilor se întrezăresc raze de lumină colorate, zburdalnice, frânturi de vise aurii și surde, lumini care au înghițit toată negura. În visul meu se aude ploaia bătând în geam și vântul șuierând prin pereți, dar nu mai e înfricoșător. Picăturile de ploaie se întrec vesele pe fereastră, nerăbdătoare să câștige și să-și sfârșească drumul ca mai apoi să se întoarcă în cer, acolo unde le este locul și în călătoria lor să șteargă toate lacrimile și toate fricile care au existat vreodată, să nu mai fie tresărire sau spaimă, să rămână doar soarele care absoarbe întunericul, care înghite luna și stelele și atinge toate curțile și grădinile, toți norii și toate florile, toți copiii și toate visele lor.

Alexandra Săftoiu, XI E
Mențiune, etapa națională "Tinere condeie" 2017

BĂTRÂNUL ȘI VIOARA

Lăsă sacoșele să-i cadă din mâini și își masă degetele obosite. Scoase apoi din buzunarul pantalonilor kaki un portofel negru și jerpelit, constatând că abia se va descurca în luna ce abia începuse. Îi era greu, pensia abia îi ajungea, iar acum că venise iarna, avea nevoie de o geacă nouă, de niște ghete, însă abia îi ajungeau banii pentru mâncare.

Scoase cumpărăturile din sacoșe, gândindu-se că va trebui să se descurce toată luna cu mâncarea cumpărată atunci. Medicamente sigur nu va mai putea să cumpere, erau prea scumpe. Merse în dormitor și ochii îi căzură pe fotografia de pe măsuță. Privi bărbatul puternic ce era cândva și imaginea soției sale care stătea lângă el. Își aminti ce frumoasă era, cu părul ei lung, șaten, cu ochii albaștri și întotdeauna cu un zâmbet binevoitor pe față. Mângâie imaginea femeii, care murise cu un an în urmă. Îi era foarte dor de ea. În poză, soția lui îl ținea în brațe fe fiul lor, care împlinise 35 de ani. Strânse fotografia la piept. Și de băiatul lui îi era dor. Nu-l mai văzuse de ani de zile.

Fiul lui plecase de acasă după ce împlinise 18 ani. Se certa mereu cu părinții, care îi reproșau că era dezordonat și leneș. În seara aceea, tatăl avusese o ceartă urâtă cu fiul său. Amândoi țipaseră, își spuseseră lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună. În cele din urmă, tânărul își luă lucrurile și plecă. Bătrânul nu își mai văzuse fiul de atunci. Aflase de la o cunoștiință că băiatul se angajase și își întemeiase o familie. Se bucura pentru el, că o ducea bine, însă ar fi dat orice să-l poată vedea din nou, să îl strângă în brațe, să își ceară iertare. Își reproșa că fusese prea dur cu el. Se obișnuise să trăiască simțindu-se mereu vinovat. Se gândea că dacă nu l-ar fi certat atât, acum l-ar putea vedea, ar avea probabil și nepoței cu care să se joace.

Bătrânul așeză fotografia cu grijă înapoi pe masă. Lacrimile începură să-i curgă din ochii sticloși. Se așeză pe patul rece și se gândi la fiul său. Ar fi vrut să îl caute, să îl vadă, însă nu credea că băiatul l-ar ierta. Îi era teamă de respingere. Bătrânul adormi înfrigurat și trist.

Dimineață, când se trezi, îi veni o idee. Scose din dulap o vioară veche, din lemn, pe care nu o mai atinsese de când soția lui murise. Obișnuia să cânte la vioară, era priceput, însă vioara îi amintea de familia pe care o pierduse. Acum, se gândea că ar putea să folosească muzica pentru a câștiga bani și să își cumpere haine groase. Îmbrăcă o pelerină roșie și roasă de molii, singurul lucru care i-ar fi putut ține de cald, luă vioara și arcușul și plecă. Merse o vreme privind urmele făcute de pantofii lui în zăpadă. I se udaseră pantofii și își simțea picioarele foarte reci. Se opri lângă un copac golit de frunze, își așeză părăria pe zăpadă și începu să cânte. În jurul lui se strânseră câțiva oameni, unii îi lăsară bani în pălărie. Era atât de bine să cânte din nou, încât uită de frig și nu se mai gândi decât la vioră.

În timp ce cânta, văzu o mână mare, osoasă, cu o verighetă aurie ce-i lucea pe inelar lăsându-i câțiva bani. Ridică privirea să-i vadă chipul binefăcătorului și ochii îi rămaseră ațintiți către bărbatul care îl privea, către ochii verzi atât de asemănători cu ai săi. Era chiar fiul său, se schimbase, desigur, dar cu siguranță el era. Părul lui negru nu mai era atât de des cum obinuia să fie, ba chiar începuse să încărunțească și fruntea îi era brăzdată de riduri fine, însă avea același zâmbet ștrengăresc și aceeași gropiță i se adâncea în obrazul drept atunci când zâmbea.

-- Tată?

Bătrânul lăsă vioara și arcușul jos lângă pălărie și înaintă un pas către fiul său, pe care îl strânse în brațe.

-- Mi-a fost atât de dor de tine, tată, dar mi-a fost frică să te caut. M-am temut că nu vei mai vrea să mă vezi. Te rog, tată, iartă-mă!

Bătrânul rămăsese mut de uimire. Nu-i venea să creadă că își strânge fiul în brațe după 17 ani în care nu îl mai privise decât în poze. Simți cum lacrimi de bucurie și de emoție îi traversează chipul. Încetase de mult să mai spere la această zi.

-- Tati, cine e domnul?

Lângă bărbat apăru o fetiță superbă, cu părul negru care îi cădea în valuri peste umerii înguști și cu niște ochi albaștri care îi aminteau bătrânului de soția lui.

-- Tată, ea este fiica mea. Ai o nepoată.

Bătrânul privi fetița care se apropia ușor de el. O îmbrățișă, iar ea îl cuprise timid cu brațele-i subțiri la rândul ei.

-- Hai cu noi acasă, tată, ai înghețat. Soția mea o să îți pregătească un ceai cald.

Bătrânul zâmbea pentru prima dată după mult timp. Fiul lui nu îl ura, ci îl strânsese cu dragoste în brațe și îl invitase la el acasă. Era foarte fericit. Avea din nou o familie.

ALEXANDRA SĂFTOIU, XI E
Locul I la concursul
„Ars Nova" 2017

ZÂMBET DESENAT

Strânge hârtia în pumn, o mototolește și o aruncă pe podea, lângă celelalte. Toată dimineața încercase să o deseneze, însă nu reușea să îi transpună frumusețea pe hârtie. Închise ochii. Poate că nu va reuși niciodată să o deseneze, poate că nu era atât de talentat sau poate că ea nu putea fi desenată.

Își privi mâinile murdărite de creion. Oftă și luă o nouă foaie. Mâna începu să i se miște ușor, îndrumând creionul care mângâia delicat hârtia, însă gândul îi pictase deja trăsăturile mai bine decât orice creion. Ușor, forma feței prinse un contur fin. Zăbovise puțin desenându-i bărbia, urcând pe linia maxilarului. Își amintea momentul când o văzuse pentru prima dată. Era ziua în care el se mutase la un liceu nou și nu cunoștea pe nimeni. Ea îi zâmbise din partea cealaltă a clasei. La început o considerase mai degrabă urâtă, prea scundă și prea copilăroasă pentru vârsta ei, însă îi zâmbi fetei la rândul său.

Creionul începu să se miște cu frenezie, desenându-i ochii pe care îi cunoștea atât de bine, ochii aceia mari, blânzi, cenușii, cu gene lungi și dese, care îl fermecaseră încetul cu încetul. Ea devenise singura lui prietenă. Îi arătase liceul apoi merseră împreună spre casă, el zâmbind la vederea sclipirii gingașe din ochii ei. Desenă conturul proeminent al nasului, coborând apoi spre gură. Stărui mai mult asupra liniilor curbe ale buzelor roșii. Buzele au fost cele care i-au atras atenția când i-a spus ce simte pentru ea. Stăteau amândoi în grădina lui și buzele fetei se arcuiseră într-un zâmbet larg, luminos. Își lăsase capul pe umărul lui și el încercase să-și întipărească în minte imaginea zâmbetului ei, imaginea buzelor dezvăluindu-i dinții albi.

Îi desenă pistruii împrăștiați peste tot pe obraji și pe nas. Pistruii o făceau să pară și mai tânără, îi dădeau un aspect jucăuș, chiar și când fruntea i se împovăra de gânduri, chiar și atunci când umbre întunecate de tristețe îi îngreunau chipul. Începu apoi să-i deseneze părul roșcat care îi încadra fața mică și copilăroasă și-i cădea pe umerii rotunzi ca o cascadă de bucle dezordonate. Întotdeauna îi plăcuse părul ei lung, moale, întotdeauna îi plăcuse să-l mângâie. Chiar și acum, după ce trecuse atât de mult timp, parcă îi simțea părul alunecându-i printre degete. Se întreba dacă ea știuse vreodată cât de mult a iubit-o el, dacă știuse vreodată cât de mult a însemnat în viața lui, dacă știa cât de mult o iubește și acum, cum adoarme și se trezește gândindu-se la ea, la râsul ei gingaș, ca un clopoțel, și la fața ei care se lumina de fiecare dată când îl vedea.

Mâna îi cobori în partea de jos a paginii, unde creionul aluneca dând contur gâtului. Își aminti cât de frumoasă fusese în ultima zi în care o văzuse, cu rochița ei lila care îi îmbrățișa curbura șoldurilor și cu o floare albă prinsă în părul desfăcut.

Îi desenă și rotunjimile umerilor și apoi începu să accentueze contururile feței. Se întoarse apoi la trăsăturile chipului, umbrind liniile nasului și ale ochilor. Îi era dor de ea, de zâmbetul ei, de vocea ei, îi era dor să-i simtă pielea moale și caldă sub atingerea lui, îi era dor să o simtă tremurându-i ușor în brațe.

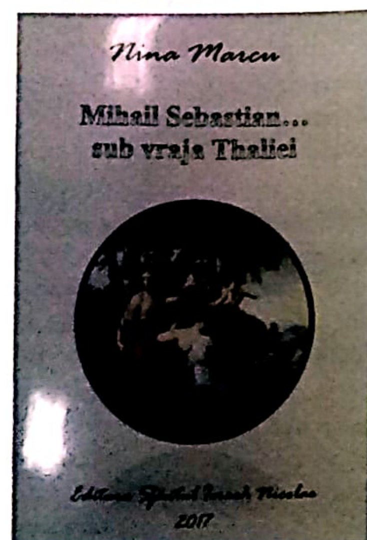
Privi desenul terminat. O desenase zâmbind și acum privea pierdut acel zâmbet desenat. Era atât de frumoasă! În sfârșit reușise să îi redea întocmai trăsăturile, însă nu se simțea ușurat sau mândru. Privind imaginea fetei simțea o durere în piept și își simțea lacrimile în spatele ochilor pregătite să iasă la iveală. Mângâie hârtia aspră, dezmierdând chipul desenat al fetei, simțind-o parcă tresărind sub degetele lui groase.

Se întoarse și își privi camera. O mulțime de hârtii zăceau mototolite pe covorul galben, lângă patul nefăcut. Pereții albi și scorojiți erau acoperiți cu desenele lui, portretele părinților, profilul bunicii stând gânditoare la geam, imagini cu pomi, case, lacuri, grădini, orice îi plăcuse și își dorise să redea pe hârtie pentru a le păstra cu el pentru totdeauna. De aceea îi plăcea să deseneze. Desenul îi permitea să păstreze pentru totdeauna orice amintire, gând sau dorință.

Lipi desenul fetei pe mijlocul peretelui din fața patului, astfel încât să-i poată vedea chipul în fiecare dimineață, când se trezește.

Nu o mai văzuse de aproape un an, însă imaginea ei va rămâne mereu o fotografie clară a gândurilor sale, un reper al vieții lui. El încă o mai visa plimbându-se prin grădina lui, într-o rochie albă, vaporoasă, cântând, întorcându-și capul și întinzându-i mâna. Dorul de ea încă îl mistuia, ca un foc ce ardea mocnit înăuntrul său. Își dorea să o mai țină în brațe din nou, pentru ultima oară, dar poate că era mai bine pentru amândoi că nu mai erau împreună. Spera că fata își găsise, în sfârșit, fericirea... printre îngeri!

ALEXANDRA SĂFTOIU, XI E

SEMNAL

POVESTE

A fost odată ca niciodată o tânără persoană pe nume Scufiţa Roşie, care trăia cu mama ei la liziera unei păduri vaste. Într-o bună zi, mama ei o rugă să ducă un coş încărcat cu fructe proaspete şi nişte apă minerală la domiciliul bunicii ei, nu pentru că asta ar fi fost treabă de femeie - nu, Doamne fereşte -, ci fiindcă făcea astfel un gest generos, care stimula dezvoltarea sentimentului de apartenenţă la comunitate. În plus, bunica ei nu era bolnavă, ci mai degrabă într-o stare perfectă de sănătate fizică şi mentală, fiind absolut capabilă să aibă grijă de propria persoană, ca orice adult ajuns la maturitate. Deci, Scufiţa Roşie îşi luă coşul şi porni la drum prin pădure. Mulţi oameni considerau pădurea ca pe un loc plin de pericole şi ameninţări, de aceea nu puneau niciodată piciorul acolo. În ciuda acestui fapt, Scufiţa Roşie avea suficientă încredere de sine şi în sexualitatea ei crescândă, încât să nu se lase intimidată de asemenea clişee freudiene.Pe drumul spre casa Bunicuţei, Scufiţa Roşie fu acostată de un lup care o întrebă ce duce în coş. Ea îi răspunse:

- Câteva snackuri sănătoase pentru bunicuţa mea, care, cu siguranţă, este absolut capabilă să-şi poarte singură de grijă ca orice adult ajuns la maturitate.Şi lupul îi răspunse:

- Ştii, draga mea, pădurea nu-i un loc sigur pentru fetiţe care se plimbă singure.Scufiţa Roşie îi răspunse:

- Consider remarca ta sexistă extrem de jignitoare, însă prefer s-o ignor, gândindu-mă la statutul bine cunoscut de proscris al societăţii pe care-l ai, din cauza căruia stresul te-a obligat să elaborezi această viziune personală despre lume şi viaţă, care este cu totul valabilă. Iar acum, te rog să mă scuzi, fiindcă trebuie să-mi văd de drum.

Scufiţa Roşie merse mai departe şi nu se abătu de la drumul principal. Însă, cum statutul de proscris al societăţii îl ajutase pe lup să se debaraseze de clişeele înrobitoare, tributare modului de gândire tipic occidental, liniar, lupul cunoştea o scurtătură pe care putea ajunge mai rapid la casa Bunicuţei. Dădu buzna în casă şi o mâncă pe Bunicuţă, acţiune al cărei curs era perfect firesc şi valabil pentru un carnivor ca el. După care, total dezinhibat, eliberat de prejudecăţile tradiţionaliste, rigide în legătură cu conceptul de masculin şi conceptul de feminin, îşi puse cămăşuţa de noapte a Bunicuţei şi se urcă în pat.De cum intră pe uşă, Scufiţa Roşie spuse:

- Bunicuţo, ţi-am adus nişte snackuri fără sodiu şi fără grăsime, ca expresie a respectului faţă de rolul tău de matriarh înţelept şi preocupat de binele celorlalţi.Din pat, lupul rosti cu blândeţe:

- Apropie-te, copila mea, ca să te pot vedea mai bine.Scufiţa Roşie spuse:

- A, am uitat că eşti dezavantajată optic cu desăvârşire. Bunicuţo, dar ce ochi mari ai!

- Fiindcă au văzut multe şi au iertat multe, draga mea.

- Bunicuţo, dar ce nas mare ai - sigur, totul e relativ şi, fireşte, este atrăgător, în felul lui!

- Fiindcă a mirosit multe şi a iertat multe, draga mea.

- Bunicuţo, dar ce dinţi mari ai!

- Sunt mulţumit cu mine, de ceea ce sunt şi cine sunt, îi răspunse lupul şi sări din pat.Şi o înşfăcă pe Scufiţa Roşie în gheare, hotărât să o devoreze. Scufiţa Roşie ţipă, nu pentru că ar fi fost înfricoşată de predispoziţia aparentă a lupului spre travesti, ci din cauză că îi invadase intenţionat spaţiul personal.

Ţipetele ei fură auzite de o persoană care trecea prin zonă, de profesie tăietor de lemne (sau tehnician de combustibil lemnos, după cum prefera să i se spună). Când se năpusti în căsuţă, acesta remarcă imediat comportamentul inadecvat şi încercă să intervină. Însă, pe când ridica securea, pregătit să lovească, atât Scufiţa Roşie, cât şi lupul se opriră.

- Şi ce zici că ai de gând să faci? îl luă la întrebări Scufiţa Roşie.Tehnicianul de combustibil lemnos clipi nedumerit şi se strădui să furnizeze o explicaţie, însă nu-i trecu prin minte nici un cuvânt.

- Auzi, să dai buzna aici ca un om din Neanderthal, agitându-ţi arma şi lăsând-o să te exprime! exclamă Scufiţa. Obsedatule! Specimenule! Cum îndrăzneşti să presupui că o femeie nu e în stare să-şi regleze singură conturile cu lupul, fără a fi nevoie de intervenţia unui bărbat?!

La auzul discursului pasionat al Scufiţei Roşii, Bunicuţa sări afară prin gura lupului, înşfăcă securea din mâinile tehnicianului de combustibil lemnos şi îi reteză scurt capul. După această grea încercare, Scufiţa Roşie, Bunicuţa şi lupul se simţiră uniţi de un anume sentiment al cauzei comune. Hotărâră să înfiinţeze un cămin alternativ bazat pe respectul reciproc şi pe cooperare şi trăiră împreună fericiţi în pădure până la adânci bătrâneţi.

CRISTINA TOMA, X F

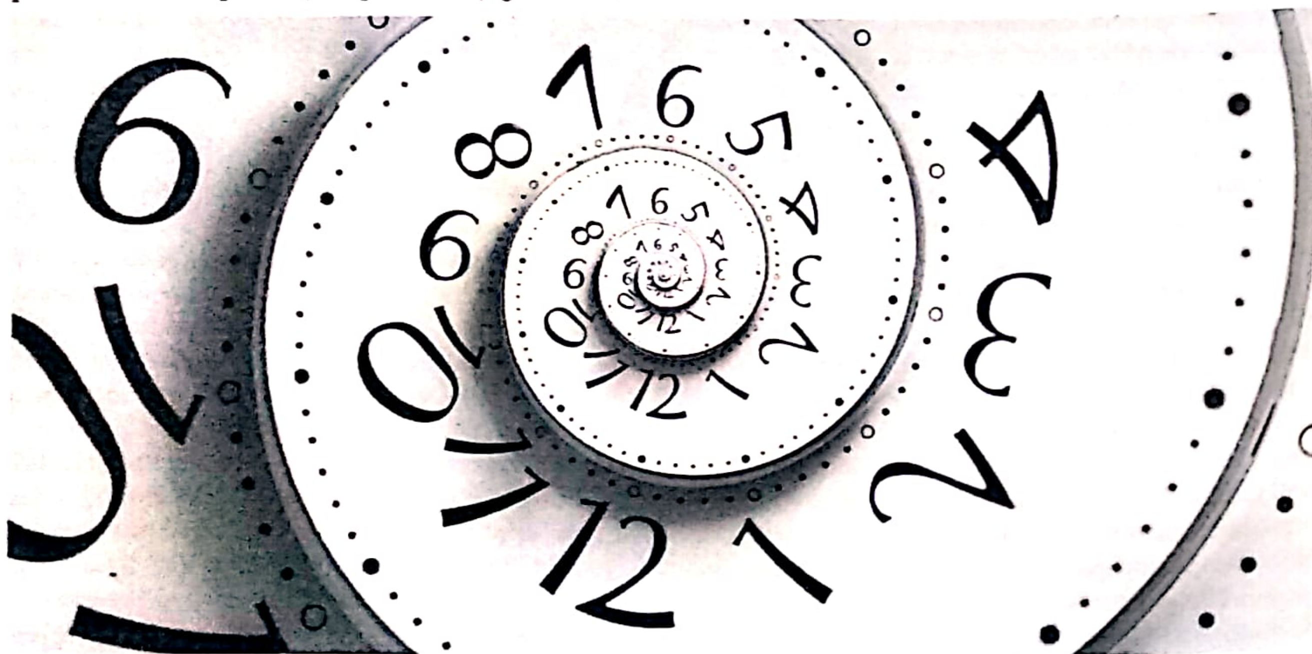

SALONUL INVENȚIILOR TRĂSNITE

Cu siguranță o mașină a timpului ne va face tuturor cunoscută adevărata lume în care trăim. Cunoaștem trecutul azi, inventăm viitorul maine. Oare acest lucru ar fi posibil? Răspunsul este că orice e posibil dacă nu crezi în imposibil! Așa că...hai să pășim în trezut ca să ne cunoaștem prezentul. Călătorim cu o mașină a timpului care ne asigură toate cele necesare pentru încadrarea în imaginile interbelice, moderniste, in care îi vom intalni și pe marii poeți, considerabilele amprente ale prezentului. Să-l cunoaștem pe Mihai Eminescu, minunatul poet al tuturor vremurilor. Sa-i cunoaștem stilul propriu, sa-i ințelegem operele și condițiile în care el așternea pe foi galbene, cuvinte de aur. Să atingem acele vremuri, și să simțm POEZIA cât mai aproape de sufletul nostru. Această mașină nu numai că te va putea duce în timp, dar îți va putea citi și gandurile, ea putand să creeze o carte a personalității tale „CARTEA SUFLETULUI TĂU"...

„Antidotul pentru 50 de dușmani este un singur prieten." **Aristotel**
„Mai bine o dragoste pierdută, decât una neavută." **– Mircea Eliade**
„ În vis și în iubire nu există imposibil." **Janus Avony**
„Oamenii sunt singuri, deoarece construiesc ziduri în loc de poduri." **Isaac Newton**
„Spun unii că lumea e a celor care se trezesc devreme. Greșit! Lumea e a celor care se trezesc fericiți." **Monica Vitti**

CĂTĂLINA TĂNĂSESCU, IX I

ÎN AMINTIREA ANILOR DE LICEU

În data de 12 octombrie 2017, la Colegiul Național „Mihai Eminescu" Buzău, a avut loc intâlnirea de 54 de ani a promoției 1963. A fost o experiență unică, de neuitat. Poate cea mai frumoasă experiență trăită de noi până acum. Împreună cu doamna dirigintă și doamna profesoară de limba română, le-am făcut o surpriză invitaților. Ne-am pregătit, am repetat cântece, am făcut mai multe proiecte cu teme legate de școală și în amintirea anilor de liceu, am îmbrăcat uniforma colegiului nostru. În hol i-am întâmpinat cu flori, cântându-le cu veselie, emoție și admirație **Gaudeamus.** Atunci când foștii noștri profesori ne priveau, își aduceau aminte de ei, ca elevi, de momente frumoase petrecute împreună. Absolventele au fost atât de surprinse, încât le-au dat lacrimile, iar nouă, elevii de acum, la fel.

A fost o experiență specială, pe care, cu siguranță, am dori să o repetăm!

CĂTĂLINA PETRE, X A

ALSO ȘCOLARUL

A fost odată un urs pe nume Also. El știa să citească, să facă probleme și, să nu uităm, era cel mai bun de la școala de urși. Also era fericit de rezultate si avea mulți prieteni.

Într-o zi a văzut o fetiță mică, cu ochii albaștri, îmbrăcată frumos, care umbla singură prin pădure. Se vedea pe fața ei că este speriată, așa că i-a ieșit în cale vesel și nerăbdător ca-să-i vorbească.

Bună! Numele meu este Also. Pe tine cum te cheamă?

Fetița era uimită pentru că ursul vorbea, dar a îndrăznit să îi spună:

- Numele meu este Sara. Am auzit că există o școală pe aici prin apropiere. Știi cumva unde e?

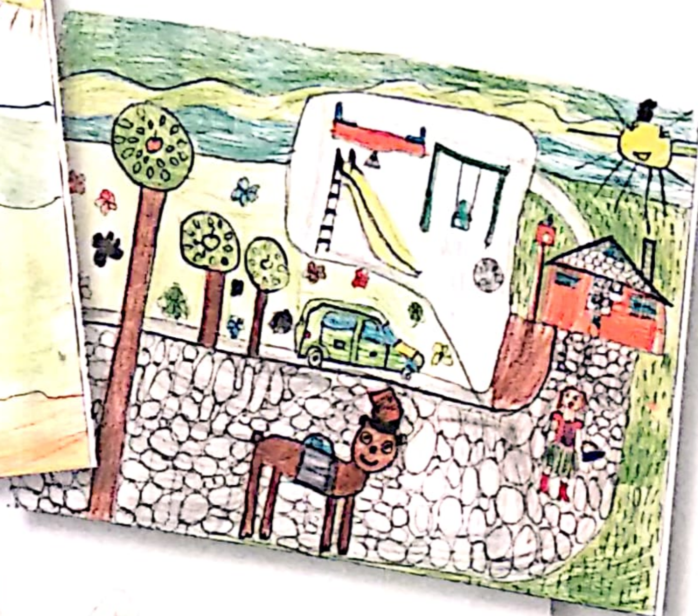
- Te referi la școala de urși?

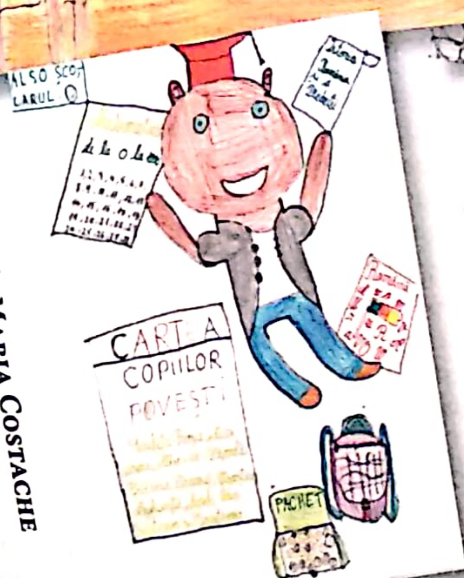
- Desigur, pe aceea o căutam. Am auzit că ursuleții de acolo sunt prietenoși. Aș vrea să am și eu un prieten adevărat.

- Atunci, te voi conduce. Putem fi prieteni și colegi de bancă.

Cei doi s-au luat de mână și au plecat fericiți spre școală.

Desene de **MARIA COSTACHE**

Pietrele care dansează

CĂȚELUL NEVIS

A fost odată un cățel pe nume Nevis. El era acoperit pe lăbuțe cu alb, iar corpul cu maro. Stăpâna lui era o fetiță cu ochii maronii și avea o rochie de bal, iar numele ei era Maria.

Fetița era grijulie cu el, îl spăla, alerga cu el, îi aranja patul, iar dimineața îi dădea de mâncare. Lui Nevis îi plăcea de stăpâna pe care o avea.

- Nevis, hai băiete, vino în pat!
- Ham-ham!
- Ce vezi pe geam, Nevis?

Maria s-a dat jos din pat și a văzut că în curte era un băiat care rupea flori. Nevis s-a dus afară, a mârâit la el, iar copilul a plecat. După aceea, cățelul s-a dus în pat și a adormit împreună cu Maria.

Mă întreb ce o să facă mâine cei doi.

EMILIA SAVA, III C
ȘC. NR. 11 BUZĂU

MIHAI SĂLCUȚAN ȘI-A LANSAT VOLUMUL DE PROZĂ SCURTĂ „RĂFUIALA"

Mihai Sălcuțan, avocat, scriitor și personalitate deosebită în peisajul cultural buzoian și-a lansat joi, 15 martie 2018, volumul de proză scurtă „Răfuiala", carte pe care domnul profesor de limba română Paul Androne o numește „o adevărată realizare" ce completează bogata paletă de genuri literare abordate de-a lungul carierei scriitoricești a autorului.

Alături de maestrul Mihai Sălcuțan au fost numeroși profesori, scriitori, jurnaliști și prieteni. Evenimentul, care a avut loc în incinta Centrului Cultural „Alexandru Marghiloman", a fost deschis cu multă căldură printr-un moment muzical interpretat de Adriana Florentina Stuparu, deoarece „muzica este literatura sufletului", așa cum s-a afirmat la prezentare.

În ciuda schimbării bruște a vremii, invitații au fost numeroși. Făcând haz de necaz cu o prezență de spirit demnă de epigramistul Mihai Sălcuțan, acesta a condimentat prezentarea în stilu-i caracteristic: „Fie ploaie, fie vânt, noi ne ținem de cuvânt!". Astfel că cei prezenți s-au putut delecta cu picanterii literare și nu numai.

Prima persoană care „a spart gheața" și a început să vorbească despre carte în sine a fost domnul **Paul Androne**, de altfel și prima persoană care a citit cartea.

„Prozele din această carte sunt un mozaic, piese care împreună formează un fel de puzzle în care vedem o lume. Este lumea noastră! O lume fundamental balcanică, o lume pe care Ion Barbu o situa *la mijloc de bine și rău*. Buna cunoaștere a oamenilor, a caracterului omenesc, se reflectă în felul în care sunt creionate personajele." -- a afirmat profesorul Paul Androne.

Acesta îl compară pe autor cu doi mari scriitori și citez: „ Domnul Sălcuțan este un om de exterior, de lume, un om care are nevoie de spectacolul vieții din jurul său. Este o combinație dintre Caragiale și Creangă. Are de la amândoi această plăcere a vorbirii, această nevoie de contacte umane. E și ironie, umor fin, este această manifestare verbală continuă. Este viața care pulsează din orice aspect, de la orice nivel al realității. El ia de la Caragiale ironia, dar nu are acidul, nu are satira. Are de la Creangă înțelepciunea populară și nativă care te face să accepți omul și să te amuzi pe seama imperfecțiunii lui."

De la doamna profesoară **Mirela Grigore** din Râmnicu Sărat am aflat, de asemenea, o mulțime de lucruri deosebite, atât despre carte, cât și despre domnul autor.

Însuși titlul volumului „Răfuiala" are o încărcătură metaforică interesantă și un conținut semantic ce conferă delicii la lectură și îți provoacă râs lăuntric; îți suscită interesul și tentația de a nu o lăsa din mână decât după ce i-ai parcurs toate filele.

„Titlul mi-a atras atenția pentru că știu că de fiecare dată maestrul Sălcuțan nu face nimic întâmplător. Am constatat că răfuiala o face într-un fel atipic. Maestrul se răfuiește „la patru ace", începând de pe copertă și pe tot parcursul cărții cu personajele, cu care cochetează cu mult umor. [...] Structura sa ca om își pune amprenta pe stilul scriitorului și se insinuează până când totul e spus cu rafinament. Răfuiala o face cu lumea noastră pestriță."(Mirela Grigore)

A preluat cuvântul și scriitorul **Tudor Cicu**, surprins într-un mod plăcut de trecerea maestrului de la sarcasmul și satira epigramei la proza scurtă, umoristică: „Sub condeiul său acid încape cam întregul spectru al satirei, de la nota ironică și până la cea sarcastică".

Ultima dintre persoanele care au vorbit despre această „răfuială literară" a fost doamna avocat **Roxana Mihaela Constantinescu**, deoarece „avocatul are ultimul cuvânt", așa cum spune Mihai Sălcuțan. „El știe ce să spună la sfârșitul unui proces, atunci când se trage linia, înainte de a se pronunța judecătorul", a concis și vorbitoarea.

Și chiar așa a fost, cu duioșie în glas, Roxana Constantinescu a vorbit foarte frumos despre cartea ce a marcat-o, dar și despre maestrul care a scris-o: „Aveți în față un volum de o eleganță absolută. Este un volum care se citește foarte ușor pentru că prinde în el momente scurte așa cum viața o cere în acest moment. Această carte nu vine din neant, nu vine nici din istorie, nici dintr-un trecut apropiat, este o carte a prezentului. [...] Veți găsi viață pulsând pe de-a-ntregul ei. Este o carte fermecătoare. O carte care trăiește pas cu pas cu noi, care merită citită."

Maestrul Sălcuțan nu a uitat la sfârșitul discursurilor să lase libertate și publicului pentru a-și exprima părerile. Astfel, într-o atmosferă amicală, a avut loc un schimb de replici ce a scos la iveală puterea cuvântului. Cineva s-a ridicat de pe scaun la un moment dat, grăbit să meargă acasă și să citească volumul.

În contrast cu vremea de afară, am asistat la o seară caldă, emoționantă, în care cei prezenți s-au încărcat cu energie pozitivă și s-au întors la casele lor îmbogățiți spiritual cu o porție de elevație intelectuală.

ANA-ELIZA POSEA, X B

RĂZBOIULUI DE ÎNTREGIRE ÎN LITERATURĂ ȘI MEMORII

"Pe sub dealurile Plevnei
O, a fost acolo-n vale
Moarte și pieire-odată,
Iar amara ei cumplire
Scrisă vreme-ndelungată
Povesti-se-va prin cărți."

(George Coșbuc – "De profundis", volumul "Cântece de vitejie")

Independența este un element vital în construcția unui stat. Acesta există cu adevărat atunci când poate lua propriile decizii, atât în plan intern cât și în plan extern, și nu se află în sfera de influență a unui actor internațional. În istoria țării noastre, anul 1877 este un moment de referință deoarece este anul în care România devine independentă, "o națiune de sine stătătoare" așa cum afirmă Mihail Kogălniceanu în Parlament.

Astfel, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, statul român modern începe să prindă contur pe măsură ce idealurile naționale devin realitate. Unirea Moldovei cu Țara Românească în anul 1859 deschide calea reformelor, iar procesul de modernizare este continuat de prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, devenit domnitor al României în anul 1866. Încă de la acceptarea domniei, Carol își propune ca obiectiv obținerea independenței, desprinderea de jugul otoman, în conformitate cu dorința opiniei publice și a întregii clase politice. Un prim pas spre liberalizare se face chiar în iulie 1866 odată cu adoptarea primei Constituții a țării, în care nu se menționează nimic de statutul internațional al României, aflată în acel moment sub suzeranitate otomană și sub garanția colectivă a Marilor Puteri.

În perioada de după anul 1866, țara noastră trece printr-o serie de procese menite să o aducă în rândul națiunilor europene, astfel că statutul de stat independent este necesar pentru a continua dezvoltarea. Se încearcă obținerea acestui statut pe cale diplomatică, însă fără rezultat și devine tot mai clar faptul că independența nu poate fi obținută decât pe câmpul de luptă. Pe fondul mișcărilor de eliberare ale popoarelor, al contextului internațional favorabil, țara noastră are șansa de a participa la luptă pentru cucerirea independenței în conflictul ruso-turc din anii 1877-1878.

Însă obținerea neatârnării are semnificații mult mai profunde. Pe de o parte, așa cum am mai afirmat, o altă dorință națională a românilor este îndeplinită. Țara nu se mai află în sfera Porții, dobândește prestigiu, și se poate dedica în continuare modernizării și dezvoltării, pentru a fi cât mai aproape de celelalte state europene. Pe de altă parte, domnitorul Carol s-a aflat în fruntea armatei române pe care a condus-o spre victorie, apoi a primit comanda trupelor aliate româno-ruse, ceea ce a dus la finalul războiului la creșterea prestigiului său. O altă urmare a tuturor acestor acțiuni este că în anul 1881 România este ridicată la rangul de regat, iar Carol devine primul rege al României, coroana sa fiind confecționată din oțelul unui tun capturat la Plevna. **Odată cucerită independența**, după un drum lung și anevoios, **în fața națiunii se deschide o altă etapă și anume unirea** tuturor românilor în granițele aceluiași stat, sub un singur sceptru, fapt care va deveni realitate câteva decenii mai târziu în timpul urmașului lui Carol I.

Astfel, în epocă, victoria obținută de armata română în războiul ruso-turc a avut un ecou foarte mare în rândul populației. În sfârșit, acest ideal nobil a fost îndeplinit, și nu oricum, ci prin participarea directă la un conflict militar, prin jertfa supremă a ostașilor români. Pe cale de consecință, există numeroase referiri la acest război. Pe lângă cărțile de specialitate, istorice, regăsim Războiul de Independență zugrăvit pe pânză. Arta ocupă în acest sens un loc important deoarece pictorii acelei epoci transpun cu ajutorul culorilor și al pensulei diverse scene din conflict, evidențiind vitejia ostașilor români, precum și figura domnitorului. Tot la nivelul artei,

şi în literatură există numeroase referiri la acest eveniment important din istoria neamului, atât în poezie cât şi în proză. Scriitorii acelor vremuri nu ezită să includă în opera lor şi subiectul independenţei, prin aceasta încercând să îl facă cunoscut publicului larg, precum şi generaţiilor viitoare. Despre acest război vorbesc şi participanţii, mărturie stând memoriile pe care le publică despre ceea ce au trăit pe front, veritabile fresce care înfăţişează frontul, combatanţii, atmosfera şi multe alte aspecte cunoscute de cei implicaţi. Există, deci, o abordare complexă a războiului nostru pentru neatârnare.

Lucrarea de faţă îşi propune să analizeze prin metoda comparativă două dintre consemnările menţionate anterior, şi anume literatura şi lucrările memorialistice. Cum percep şi cum prezintă scriitorii participarea României la războiul ruso-turc? Dar cei care au contribuit efectiv la luptă? Care sunt asemănările şi deosebirile dintre cele două prezentări? Ce se spune şi ce nu se spune într-un caz şi în celălalt? Acestea sunt întrebările în jurul cărora este construită prezenta lucrare.

Pentru aceasta, bibliografia utilizată a fost selectată astfel încât să cuprindă o arie mai variată. În ceea ce priveşte literatura, operele alese aparţin genurilor literare liric şi epic. Am optat pentru volumul de poezii "Ostaşii noştri" scris de Vasile Alexsandri, un apropiat al familiei domnitoare şi considerat la acea vreme "rege al poeziei", care este închinat, aşa cum sugerează titlul, armatei române. De asemenea, George Coşbuc, cu al său volum intitulat "Cântece de vitejie", evocă trecutul glorios al ţării noastre şi în câteva poezii prezintă şi războiul pentru neatârnare. Dintre operele epice am ales romanul "În război" din Ciclul Comăneştenilor al lui Duiliu Zamfirescu şi "Povestea unei coroane de oţel", roman avându-l drept autor pe George Coşbuc. Memoriile utilizate aparţin unor autori cu diferite profesii, astfel că am ales cartea lui Ion N. Lahovari, "Amintirile unui voluntar din armata română", diplomat şi om politic român, care a participat voluntar la război, cartea generalului Constantin Z. Boerescu, "Memorii din campanie 1877-1878" şi a lui Alexandru Candiano-Popescu, "Amintiri din viaţa-mi", cu un capitol special numit "Războiul independenţei".

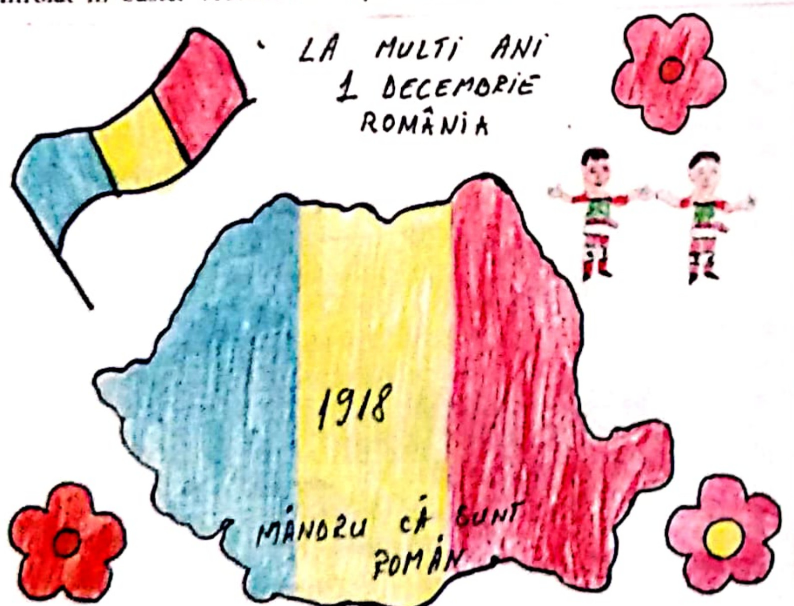
Pentru început, atât în literatură cât şi în memorii este evidenţiată conştiinţa de neam şi ţară, se observă acelaşi entuziasm din partea oamenilor de rând, a armatei, a politicienilor pentru participarea României la războiul care îi va aduce libertatea. Oamenii de toate categoriile fierb, sunt nerăbdători ştiindu-se atât de aproape de realizarea deziderатului naţional, încât soldaţilor până şi moartea li se pare o joacă, iar mulţi oameni care provin din familii bune doresc să ia şi ei parte la război.

De pildă, **Alexandru Candiano-Popescu**, ofiţer al armatei române, ulterior avocat şi om politic şi un susţinător fervent al războiului, cere să fie şi el înrolat, deşi funcţia lui de deputat îl scuteşte de acest lucru, afirmând în memoriile sale că "Războiul declarându-se, cerui să fiu înrolat în oaste. Vroiam să susţin cu sabia în mână pe câmpul de bătaie ceea ce votasem ca deputat".[1] Un alt voluntar, Ion N. Lahovari, mărturiseşte că încă din colegiu şi-a promis sieşi că atunci când va începe lupta împotriva turcilor el va fi acolo, iar în ajunul plecării atmosfera de la întâlnirea cu ceilalţi voluntari este atât de liniştită şi senină încât o doamna constată starea lor de spirit afirmând contrariată că nu se comportă ca şi cum mâine ar pleca la război. Generalul Constantin Z. Boerescu înregistrează şi el starea de spirit extrem de bună a soldaţilor care se îndreaptă spre Dunăre în uralele cetăţenilor, "trenurile plecau, cântând muzica şi soldaţii. Era un fel de bucurie şi entuziasm neînţeles. La Ploieşti, mulţimea adunată în gară ne-au făcut ovaţiuni."[1] Este un semn că războiul este dorit de toată lumea, iar mobilizarea şi pregătirea soldaţilor generează sentimente dintre cele mai bune.

- va urma -

ANA-MARIA BONCIU,
masterand, Facultatea de Istorie,
Universitatea Bucureşti
absolventă, promoţia 2013

1 Alexandru Candiano-Popescu, *Amintiri din viaţa-mi (1867-1898)*, Studiul introductiv, nota asupra ediţiei, adnotările, transcrierea şi îngrijirea textului de prof. univ. dr. Constantin Corbu, Editura Eminescu, Bucureşti, 1998, p. 196.

ACT VENEȚIAN

„Este cineva care dorește să meargă în excursie la Veneția?"

„Teo, mergem?" „Daaa!"

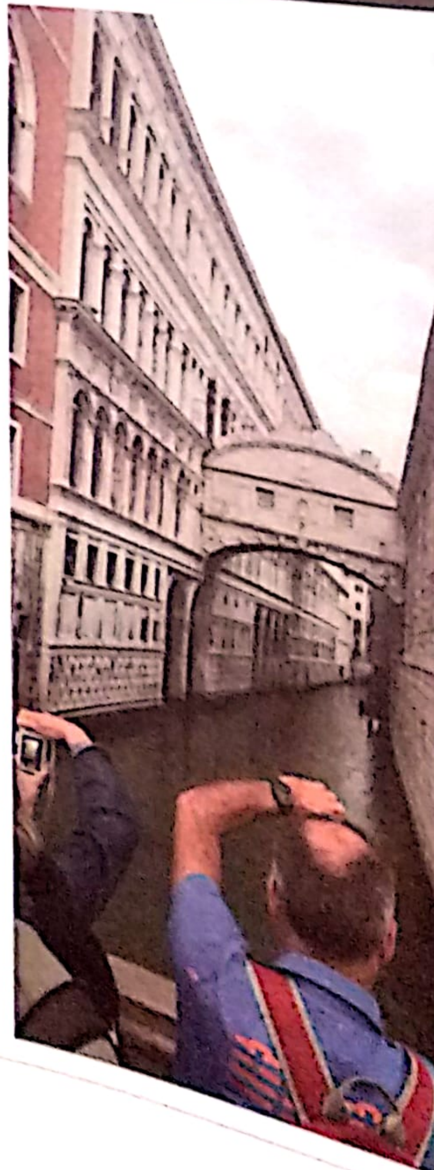
Așa a început visul transformat în realitate în mai puțin de o lună. Eram atât de entuziasmate, făceam pregătiri peste pregătiri, discuțiile noastre ajungeau mereu la plecarea în Veneția. Apoi, în dimineața de **27 aprilie 2018**, toate au început să prindă contur. Pline de emoții și dornice de aventură, de nou, de frumos, ne-am îmbrățișat părinții, ne-am luat valizele, ne-am uitat una la cealaltă și am urcat în autocar.

Drumul a fost lung și puțin obositor, dar am ajuns cu zâmbete pe chip în **Belgrad**, capitala Serbiei, situat la confluența dintre râul Sava și fluviul Dunărea. Ne-am cazat, apoi am coborât pentru a mai petrece timpul împreună. A doua zi, am plecat către **Croația**, am vizitat Zagrebul, un oraș splendid, un loc plin cu oameni zâmbitori la toate colțurile străzilor, care dansează, cântă și trăiesc frumos. A treia zi, și cea mai așteptată, avea să înceapă la ora 8, după micul dejun. Am plecat cu toată bucuria spre Italia, unde avea sa devină realitate un singur vis, trăit în șaizeci de moduri. Era în jur de ora două și nu ne mai despărțeau decât cateva ore. Ne-am îmbarcat pe un vaporaș și în aproximativ jumătate de oră eram acolo, în locul acela cu străzi înguste, cu o arhitectură impresionantă, plin cu oameni de diferite naționalități, toți cu zâmbete pe față și cu aparate sau telefoane în mână, încercând să surprindă toate minunățiile pe care le văd. Curând ne-am alăturat și noi, am urmat indicatoarele de pe clădiri, care ne arătau drumul spre Piața San Marco. Peste puțin timp eram în Piața. Am vazut Bazilica San Marco, un exemplu elocvent de arhitectură bizantină, Palatul Dogilor, simbol al orașului **Veneția** și capodoperă a goticului venețian și Coloanele Sfinților Marcu și Teodor. Apoi am avut timp liber pe care l-am petrecut împreună pe micile străzi, savurând o porție copioasă de paste, mâncare specific italiană, creându-ne amintiri, făcând poze și căutând mici suveniruri pentru a ii bucura pe cei de acasă. Totul era atât de real, dar părea un vis, un vis din care nu voiam să ne mai trezim, sau cel puțin, sa se oprească puțin, să dureze mai mult. O data ce intri în **Veneția**, ești ademenit de frumos, de perfect, iți lași în urmă toate gândurile urâte, toate problemele, te simți în siguranță acolo, simți ca nu ai ce păți, cel puțin asta am simțit noi. Eram fericite. Asta e tot ce conta. Peste cinci-șase ore ne-am întâlnit la cele doua Coloane ale Pieței, ne-am luat rămas bun de la acele locuri minunate și ne-am urcat iar în vaporaș. Drumul s-a continuat cu vizitarea celei mai mari peșteri din lume, Postojna, amplasată în comuna Postojna, **Slovenia**. Un mini tren ne-a dus în peșteră, iar de acolo am mers în spirală de la cel mai înalt punct până la cel mai de jos, sub peșteră urmându-și cursul râul în care trăiesc vestitele salamandre, amfibieni rari și foarte sensibili la lumină. Dupa doua ore petrecute în peșteră, ne-am indreptat spre capitala Sloveniei, Ljubljana, iar spre seară am innoptat în apropierea **Budapestei**, capitala Ungariei, oraș situat pe ambele maluri ale Dunării. Ne-am încărcat bateriile și dimineața am vizitat orașul, apoi am urmat drumul spre casă.

Am ajuns bine, triști pentru că totul s-a întâmplat prea repede, dar nerăbdători să le povestim și celor dragi ce am văzut, ce am făcut și ce cadouri le-am luat. A fost e experiența minunată pe care am vrea să o repetăm la nesfârșit.

TEODORA DRĂGAN, X A
foto: **LAURA RUSU, X A**

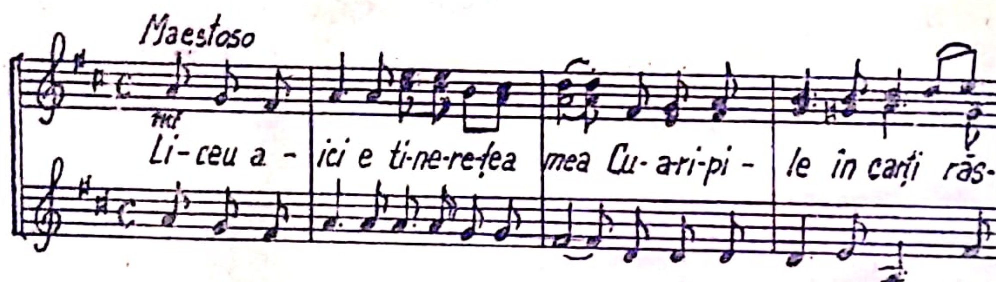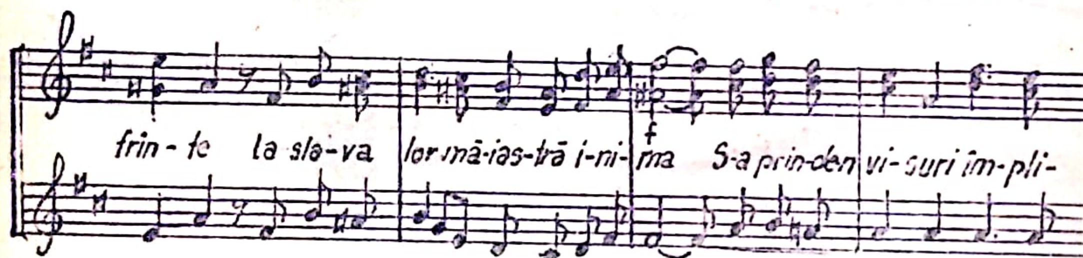

Imnul Liceului „M. Eminescu" - Buzău

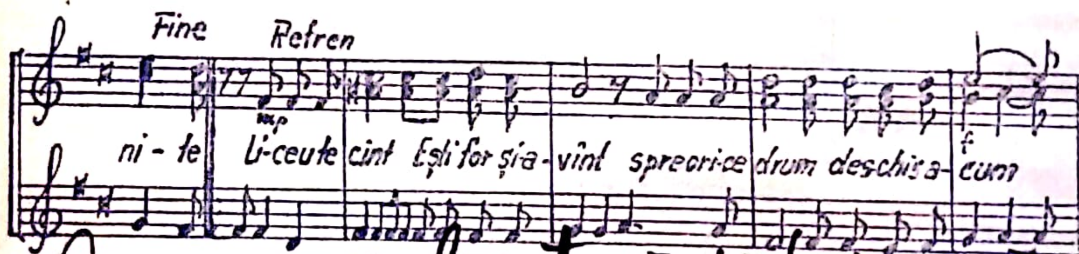
Text
Mărculina Stoica (absolventă 1969)
prof. Florentina Duccă

Muzica
Cristina Ionescu
(absolventă 1969)

Ce surpriză plăcută să văd că muzica imnului Liceului este semnată „Ionescu"!

Liceu, ți-aducem prinos al meu elan
Din rodul primelor victorii
Căci în tine înflorește an de an
Grădina rodnică a țării.

Liceu, din taina cărții năzuim
Să cucerim noi culmi în vreme,
Căci fala numelui ce azi slăvim
S-aprinde-n țara mândrei steme.

Cu tot dragul! LA MULȚI ANI!

Liceu, azi tinerețea ta e a noi
Și-n cei ce mâine ne urmează,
Iar slova ta desprinsă din ...
Rămâne limpede și trează

Acesta era
Imnul Liceului
la Semicentenar, 1969.
Referință preluată
din "Năzuințe" nr. 1,
mai, 1969.

FUNDAȚIA HUMANITAS AQUA FORTE

CONCURSUL HUMANITAS ÎN LICEE

Ediția a VII-a

Etapa I – sâmbătă, 25 noiembrie, ora 10.00

Lumea de altădată din paginile unui jurnal

Hasdeu vs Eminescu

Echipa Colegiului Național Bogdan Petriceicu Hasdeu, gazda acestei etape, este coordonată de doamnele profesoare Alina Dinu și Gabriela Șerbu și este alcătuită din elevii:
Mădălina Popescu
Ioana Alexandra Răileanu
Alice Elena Vlad
și Alexandra Țințăreanu, PR-ul echipei

Echipa Colegiului Național Mihai Eminescu este coordonată de profesorii Mihaela Nicolae, Liliana Mihalcea, Gabriel Nicolae și este alcătuită din elevii:
Alexia Ștefania Danciu
Nora Postolache
Lorena Șerban
și Mihaela Bianca Pascu, PR-ul echipei

DIN CARTEA DE ONOARE

Cu toate că e un sfârșit de toamnă... iată un frumos început al unei prietenii „SÂNGELE APĂ NU SE FACE!". Suntem un GRAI, o ȚARĂ, un NEAM! Vă iubesc pentru sufletul deschis, pentru zborul păsării cu numele – FRĂȚIE!

Olga Gherghelejiu, Soroca

Liceul Teoretic „Ion Creangă" Soroca", anul acesta a avut un frumos an aniversar (30), cu oaspeți dragi de la Buzău. Printre sărbătorile aniversare, și-a găsit locul una deosebită, **Soroca – Buzău**, 01–04.11.2017, la care am trăit emoții de vis cu momente deosebite, pline de conținut. Am întâlnit oameni de valoare, copii frumoși, locuri deosebit de atrăgătoare.

Cu stimă, respect și voie bună, **Angela P.**

Colegiul „Mihai Eminescu" este un liceu de elită din România. Am descoperit oameni de o frumusețe sufletească rară, de o apreciere frățească. Zilele acestea am făcut împreună istorie, un pas spre UNIRE.

Mulțumesc că sunteți, că suntem aici! VĂ VOM PURTA ÎN SUFLET ȘI ÎN GÂND!

prof. Ana Bejan, 03.11.2017

„Vă las dorul meu durut și nădejdea de la Prut" **(Grigore Vieru)**

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie... La trecutu-ți mare, mare viitor!

Mihai Eminescu

Valeria Gagealov

Adina-Paula Moscu

Claudiu Săftoiu

Ovidiu-Cameliu Petrescu

Cezar Ion

Laurențiu Zoicaş

Sorina Man

Aimeé Iacobescu

Edmond Neagoe

Monica Şerbănescu

Octavian Bratosin

Denisa Comănescu

Ioana Grecu

Valentina Vrabie

Cristian Moroianu

Alexandru Nicolae

Simona Catrina

Adrian Bănuță

Daniel Popa

Maria-Luiza Gavrilă

Ion Vasile

Şi ei au învățat la "Eminescu"

ISSN 1842-2047